C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Nix_Garth-Sedma_vez_2-Hrad.pdb

PDB Name: Nix - Sedma vez 2 - Hrad
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.3.2008
Modification Date: 22.3.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

NIX GARTH
Sedmá věž 2 - HRAD

Mé rodině a přátelům. Především děkuji všem z Lucasfilmu, kteří pomohli vystavět Sedmou věž a podporovali ji - zejména Sarah Hines Stephensové, Jane Masonové a Lucy Autrey Wilsonové.

Všechna práva vyhrazena v rámci mezinárodních konvencí. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, archivována nebo přenášena v jakékoli formě a jakýmikoli prostředky, ať už elektronicky, mechanicky, fotograficky, zvukově nebo jinak, bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Copyright © 2002 Lucasfilm Ltd & TM. All rights reserved. Used under authorization. Cover design by Madalina Stefan. Cover art by Steve Rawlings.

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o., v Praze roku MMII jako svou 922. publikaci. Z anglického originálu The Seventh Tower: the Castle. přeložila Drahomíra Škvařilová.
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec.
Technická redaktorka Alena Mrázová.
TS 14. První vydání.
Sazba AMOS Typo.
Tisk Česká typografie, a.s.

o KAPITOLA o
JEDNA

Ztroskotaná loď spočívala na předhůří po mnoho staletí. Obrovská masa zářivého kovu, jež nikdy nezrezavěla, sloužila jako model, podle kterého se navrhovaly všechny lední lodi Ledovánu, i když ty jejich se vyráběly z kostí a kůže selskišů.
Za tu dobu loď pokryly světélkující mechy a lišejníky, a tak její paluba a boky zářily tlumeným světlem mnoha barev, vzácným ve věčné noci Temného světa. Ač měla poničené stěžně a už dávno přišla o plachty, byla Ztroskotaná loď obrovská. Byla přinejmenším pětkrát větší než typická loď klanu a vešlo se do ní více než sto Ledovanů s veškerou výzbrojí a nákladem.
Tal, který si ještě před dvěma týdny myslel, že mimo jeho domov je jen led, nemohl uvěřit, že ten podivně svítící objekt před ním je loď. Byl přesvědčen, že jde o nějaké monstrum.
Až na čtrnáct dní prožil Tal celých svých třináct a tři čtvrtě roku uvnitř fyzických a společenských hranic Hradu. Byl vychováván, aby zaujal své místo mezi Vyvolenými, mistry světla a stínu. Stejně jako všichni Vyvolení byl neustále přesvědčen, že za osvětlenými sály a věžemi Hradu nic neexistuje. Naučili ho, že kromě Vyvolených existuje jen Podnárod, určený k tomu, aby sloužil.
Žádná část jeho života v Hradu ho nepřipravila na to, že existuje Led a Ledované, kteří na něm žijí. Zkušenosti plynoucí z každého prožitého dne však jeho dříve neotřesitelné přesvědčení postupně narušovaly. Tal byl stále Vyvolený, o čemž svědčila existence jeho strážného stínu, který mu stál po boku, avšak jeho absolutní vírou ve vlastní přirozenou nadřazenost to vážně otřáslo.
Dokonce začal připouštět, že Ledované nejsou Podnárod, i když mají jen přirozený stín. Stále však pevně trval na tom, že jedině Vyvolení dokáží vytvářet krásné a mocné věci. Ztroskotaná loď, která je nejen neobvykle krásná, ale i mocná, by k takovým projevům tvůrčích schopností Vyvolených určitě měla patřit.
Saně pomalu stoupaly po ledovém svahu a šest wresků, kteří je táhli, muselo ještě víc zabrat. Jejich horký dech jim nad parohatými hlavami neustále vytvářel obláčky, zatímco jejich ostré prsty na kopytech za sebou zanechávaly sprškuz úlomků ledu.
"To bylo určitě monstr...," zamumlal Tal, když se saně

přiblížily a Ztroskotaná loď jim připadala ještě vyšší. Hlas mu zeslábl, protože si uvědomil, že toto není jen obrovská masa větrem opracovaného kamene.
"Co?" zeptala se Milla, Ledovanka, se kterou ho okolnosti donutily cestovat přes led. Seděla vzadu a stěží viděla přes bočnici saní.
"Nic," odpověděl Tal a zavrtěl hlavou. Z lícní masky se mu odlámala spousta drobných rampouchů a rozletěla se k Mille. Než však do ní rampouchy stačily narazit, odpálila je rozechvělým pohybem dlaně.
"Netřepej hlavou," nařídila Milla. Je nezdvořilé sprchovat své společníky ledem."
Tal pokrčil rameny a setřásl tak ze sebe další led -víc, než byla Milla schopna odpálit. Vzdychla a stáhla si lícní masku, očividně se rozhodla ho ignorovat.
Talovi to nevadilo. Z odkrytého nebo ukrytého obličeje dělali Ledované velikou vědu, ale on se o tuto maskovou etiketu opravdu nezajímal. Vítr byl tak studený, až měl pocit, že mu proniká masem a zmrazuje kosti. S větrem měl hořkou zkušenost a věděl, že bez masky mu zuby a lícní kosti zachvátí úporná bolest, která bude trvat několik hodin. Přestal si Milly všímat a hleděl před sebe. Musel přijmout skutečnost, že Ztroskotanou loď zkonstruovali lidé. Přesto se urputně bránil myšlence, že by jejími staviteli mohli být Ledované.
Ledovan, který řídil wresky, se na vrcholu hřebenu na chvíli zastavil a odbočil se svými veliteli na klikatou stopu, kterou podél vrstevnice lemovaly světélkující skály, táhnoucí se dolů do tmy.
Loď byla v údolí. Vrcholy jejích polámaných stěžňů se tyčily v rovině s předhůřím Hory Světla, hory, na níž stál Hrad. Když se saně s trhnutím daly do pohybu, odvrátil Tal pohled od lodi a zadíval se na tmavou oblohu. Dezorientovaný září lodi musel vzhlédnout mnohem výš, než očekával. Teprve pak spatřil vzdálená světla Hradu.
Hrad byl mnohem větší než Ztroskotaná loď a jeho světla byla to jediné, co na obloze zářilo. Sedm věží dokonce pronikalo Závojem, který před sluncem zakrýval celý svět.
Tal cítil při pohledu na svůj dávný domov uspokojení. Celý život slyšel, že jenom Vyvolení jsou významní a že jenom Vyvolení na světě udělali nebo vytvořili něco užitečného. Hrad byl stále největší existující stavbou a tato Ztroskotaná loď ve srovnání s ním ztrácela na velkoleposti.
"To je krása, co?" pronesla Milla.
Tal se ohlédl. Nikdy neslyšel Millu říci něco tak pohnutým hlasem. Chvíli si myslel, že konečně uznala důležitost Hradu. Pak zjistil, že se nadzvedává, aby viděla Ztroskotanou loď.
"Nemohla by sis lehnout?" zeptal se. Milla se vážně zranila v boji s jednookým merwinem, nebezpečnou stvůrou, která byla od rohu k ocasu delší než saně se všemi šesti zapřaženými wresky. Tal sice merwina oslepil svým slunokamem, ale byla to Milla, kdo nestvůru zabil. Tal si to připomínal ve chvílích, kdy byla obzvlášť protivná.
Je to kolébka našeho lidu," řekla Milla. "O lodi se vypráví spousta hrdinských příběhů. Tady začíná a končí většina našich nejdůležitějších ság."
Odmlčela se. Nadechla se, což jí určitě způsobilo bolest. Nedala to však na sobě znát. Začala recitovat:
Zelený ledový žár vysoko na vrcholu stěžně
tmavá krev, spečená a popelavě studená
červená stuha, protažená vousy
bílý wreska, jenž ho táhne domů
tak se vrací Ragnar, mrtvý mnoho dní.
Tal nic neříkal. Zdálo se, že veškerá poezie Ledovanů - nebo co to je - pojednává o lidech, kteří zemřeli hrdinskou smrtí na Ledu.
"Ztroskotaná loď je hlavní místo Panen ochránkyň," dodala Milla.
Ted Tal pochopil, proč se Milla škrábala nahoru po bočnici saní. Panny ochránkyně procházely po Ledu a urovnávaly rozepře mezi různými klany, dopadaly zločince a zabíjely nebezpečné příšery. Pokud to mohl Tal posoudit, přidávají se k nim pouze hrůzu nahánějící že-ny-válečnice, které nemají ani špetku smyslu pro humor.
Milla se stále upřeně dívala na Ztroskotanou loď a bolesti v boku si nevšímala. Svůj život zasvětila přípravě na to, že se stane Pannou ochránkyní. Ledované měřili věk v okruzích, což byla doba potřebná k tomu, aby loď na své pouti po ledu za stěhujícími se selskiši urazila jednu plavbu kolem světa.
Od svého čtvrtého okruhu, jako ještě malé, zato však divoké dítě, Milla nikdy nepřestala usilovat o to, aby se stala nejlepší bruslařkou, aby vynikala v ovládání všech zbraní a aby se odvažovala na ty nejnebezpečnější lovy.
Teď, ačkoli měla za sebou teprve čtrnáct okruhů, byla Milla neobyčejnou bojovnicí, dokonce i dle měřítek jejího válečnického rodu. To také prokázala v boji s jednookým merwinem.
Pravda, Tal příšeru oslepil svým slunokamem, ale i tak se nad ní podařilo zvítězit jen nemnoha Ledova-nům. Zejména tento merwin byl proslulý svou krutostí a dvanáct Panen ochránkyň mu bylo na stopě po mnoho nocí. Přišly příliš pozdě, aby se s merwinem mohly utkat v boji, ale právě včas, aby zachránily Tala a hrozivě raněnou Millu.
Milla se váhavě podívala dolů na stín u Talových no-
hou. Vypadal vcelku normálně - Tal však věděl, že kdyby se choval jinak než normální stín, tak by mu hrozila smrt. Milla nejednou viděla, jak se sám uvádí do pohybu a mění tvar. Tal mu říkal strážný stín. Protože Milla během obřadu přísahy přijala Talovu krev, dokázal na sebe vzít její tvar, a dokud nepřišly Panny ochránkyně, zastavit jí krvácení z ran.
Skoro si přála, aby se to nestalo, neboť v legendě Ledovanů stíny svobodné vůle představovaly zlo. Milla jen doufala, že ji nebudou považovat za poskvrněnou dotekem stínu, a tedy nezpůsobilou připojit se k Pannám ochránkyním.
Zatímco přemýšlela o Pannách ochránkyních, vynořila se najednou ze tmy Arla, Matka ochránkyně. Aniž se zastavila, aby si sundala tenké, mírně zakřivené kosti, které používala ke klouzání po ledu, vyskočila na saně.
Tal sebou trhl. Arla byla o kus vyšší než on a způsob, jakým se pohybovala, svědčil o mimořádné síle. Ani

ne-přimhouřila své modré oči, studené jako led, když se jí do nich Tal upřeně zadíval. Na pravé paži měla strašlivé jizvy. Od Milly věděl, že je má od té doby, co se jí podařilo dostat do chřtánu kralla, netvora s pancířem místo kůže, aby mu zevnitř rozřízla hrdlo.
Až na studené oči byla Arla za maskou velmi krásná a oválný obličej jí lemovaly krátké zlatavé vlasy. Talovi se tato kombinace velmi zamlouvala.
"Jenom Panny ochránkyně smějí spatřit vchod do Ztroskotané lodě," poznamenala Arla a vytáhla z jedné z mnoha kapes kabátu dva dlouhé pásy měkké kůže z wreska. "Co nejpevněji si jimi ovažte oči. Jestli se je pokusíte sundat, čeká vás smrt."
"Musím si taky zakrýt oči páskou, Matko ochránkyně?" zeptala se Milla. Už totiž udělala první krok, aby z ní byla novicka Panen ochránkyň. Ve skutečnosti právě toto Poslání, které z ní mělo udělat plnoprávnou Pannu ochránkyni, mělo Talovi pomoci dostat se zpět do Hradu - a najít pro loď jejího klanu nový slunokam.
"Ještě nejsi Panna ochránkyně," poznamenala Arla. "Tady se zabýváme tím, co je, a ne tím, co možná bude."
Milla se zamračila, ale mlčela. Uchopila pásku a zavázala si oči. Tal si je také zavázal. Na chvíli ho napadlo, že si ji trochu posune nahoru, aby viděl. Koneckonců je Vyvoleným Hradu a nemusí tady nikoho poslouchat. Jenže způsob, jakým Arla pronesla "čeká vás smrt", mu to nedovolil udělat.
Bylo to podivné cestování, když nic neviděl. Talovi však nevadilo, že má pásku na očích, protože věděl, že až si ji sundá, opět uvidí.
I v nejhorších okamžicích, které strávil mimo Hrad, bylo kolem vždy nějaké světlo. Třeba z jeho vlastního slunokamu, který byl od té doby, co použil veškerou je-
ho energii k oslepení merwina, jen vyhaslým kusem kamene. Millina ohromná, rozvětvená rodina, klan Dálných jezdců, měla dříve slunokam na své lední lodi, ten však pohasínal. Tal si dokonce začal zvykat na bledě zelené světlo můřích luceren Ledovanů, jež byly na saních.
Navzdory tomu, že byl zajatcem Panen ochránkyň, měl Tal pocit bezpečí. Aspoň ho ochrání před merwinem a nebezpečným selskišem a všemi dalšími strašlivými nestvůrami Ledu, na které mohou narazit. Když se potom zastavil u Ztroskotané lodi, byl si úplně jistý, že Matka Babizna z Hory Světla uvěří jeho vyprávění a nechá ho odejít domů.
Jakmile si vzpomněl na domov, pocítil známou úzkost. Zatímco byl pryč, mohlo se jeho rodině leccos stát. Otec Rerem zmizel. Matka Graile je těžce nemocná. Mladšího bratra Grefa se zmocnil duchostín, když za Talem šplhal po vnější straně Červené věže. A aby bylo všechno ještě složitější, žijí v Hradu mocní Vyvolení, kteří jsou určitě Talovými nepřáteli, i když chlapec nevěděl proč.
Zkoušel si namluvit, že se ve skutečnosti nejedná o nepřátele, jen o Vyvolené, kteří mají špatnou náladu nebo se nudí. Byl si však dobře vědom, že tomu tak není. Nedokázal na to přestat myslet, i když se pak cítil poněkud sklíčeně. Neustále přemýšlel o důvodech, proč někdo chce, aby se dostal níž k Červeným nebo
aby se z něj stal příslušník Podnároda. Záměrně se vyhýbal úvahám o tom, co by pak následovalo.
Pro něho zkrátka bylo nepředstavitelné, že by si nějaký Vyvolený přál, aby se jeho otec nikdy nevrátil a aby jeho matka zemřela.
"Musím se vrátit," zašeptal pro sebe. Milla po jeho boku se pohnula. Uvědomil si, že ho určitě slyšela. Kousl se do rtu. Neměl nic říkat. Milla si teď bude myslet, že je slaboch.
"Ticho," poručila Arla. Tal sebou trhl. Zapomněl, že je Matka ochránkyně s nimi na saních. Byla úplně potichu. Všichni byli potichu.
Nějakou dobu jeli beze slova, saně sjížděly dolů do údolí. Nakonec zastavily. Tal zaslechl, jak někdo vypřa-há wresky a odvádí je pryč. Slyšel zvuk jejich ostrých kopyt, jejichž prsty se křížily do tvaru písmene X, což bylo pro cestování po ledu výhodné.
"Chyť se mě za ruku," nařídila Arla a dotkla se Tala. "Millo, tebe ponesou na nosítkách."
Já můžu chodit!" zaprotestovala Milla. Tal ale věděl, že se dokáže stěží posadit. Merwinův roh jí rozřízl celý bok, a přestože jí ránu Panny ochránkyně rychle vyléčily - odporně páchnoucí mastí a tajuplným, rytmickým zpěvem - Milla ztratila velké množství krve a byla zesláblá.
Tal sevřel svou rukou, nemotornou v tlusté kožešino-
vé rukavici, Arlinu a nechal se vyvést ze saní. Nejprve kráčeli po ledu. Tal neustále klouzal a smekal se, Arle však rovnováha nečinila potíže.
Potom Arla řekla: "Pozor, schody!", a křupání Talo-vých kůstkami okovaných bot na sněhu vystřídal jiný zvuk. Byl hluboký a dutý, jako kdyby Tal kráčel po kovové desce. To Tala překvapilo - dosud nevěděl, že Ledované používají kov. Všechno, co měli, bylo z kostí, kůže, střev, zubů a dalších zvířecích částí.
Zvuk neustával, zato ustal vítr - museli vstoupit někam dovnitř. Možná už jsou v lodi...
Tal zvedl volnou ruku a dotkl se stěny. Byla úplně hladká. Tak hladká, že to musel být dokonale opracovaný kámen nebo dřevo... anebo kov. Lehce na ni zaťukal a opět uslyšel dutý, zvonivý zvuk. Rád by to zkusil i na protější straně, jenže Arla mu stále pevně svírala ruku a nemohl se jí vysmeknout.
Zvuk se opět změnil a země pod nohama Talovi připadala měkčí. Téměř jako tráva, která roste v zahradních jeskyních Vyvolených. Ale na to, aby tady něco rostlo, tu bylo příliš chladno, přestože tu nebyl vítr.
Stále šli, občas nečekaně změnili směr, až byl Tal celý popletený. Tu a tam jím Arla zatočila dokola anebo ho přinutila vyjít po schodech nahoru a pak zase sejít dolů.
Tal si velice přál vidět, ale pásky na očích se ani nedotkl. Nestálo to za nebezpečí, které mu hrozilo.
Konečně se zastavili. Arla mu pustila ruku a vzápětí ucítil, jak mu vzadu na hlavě její prsty rozvazují šátek. Vniklo pod něj světlo. Přimhouřil oči.
Nacházel se v rozlehlé, dokonale pravoúhlé místnosti. Stěny a strop byly z temně zlatého kovu, tak vyleštěného, že v

něm viděl vlastní obraz. Podlahu pokrýval tlustý koberec, sešitý z kožešinových čtverců.
V každém koutě visel merwinův roh. Ve špičkách rohů byly vsazeny slunokamy a ty naplňovaly místnost zářivým, rovnoměrným světlem. V takovém světle nemohly být stíny a Talův strážný stín, aby se zachránil, udělal to nejlepší, co mohl - byl malý a držel se svému pánovi těsně u nohou.
Uprostřed místnosti stál přeplněný dlouhý stůl ze žluté kosti. Povalovaly se na něm nože, hrnce, hromada mokré a mazavé kořenové zeleniny a pořádný kus světle růžového masa. Jakási velmi stará žena je krájela na plátky tenké jako papír ostrým nožem ze stejného zlatého kovu, z jakého byly stěny. Byl to první kovový nůž, který Tal uviděl od té doby, co odešel z Hradu.
Teprve když překonal hypnotizující účinek stoupání a klesání nože a vzhlédl, všiml si, že ta stará žena má stejně mléčné oči jako Matka Babizna na lodi Dálných jezdců. Musela být slepá, i když s nožem zacházela, jako by viděla. Pohyboval se nahoru a dolů v rytmu Talova srdce a krájel dokonalé, téměř průhledné plátky, aniž jí ohrozil prsty.
V místnosti byla ještě jedna osoba. V koutě seděla na stoličce Mladší Babizna a dívala se na Tala. Spatřil jasný, stříbřitý záblesk jejích očí. Všechny Babizny byly velmi zvláštní. Když neměly jejich oči mléčnou barvu, nabývaly nepřirozeného jasu a dokázaly doslova pro-bodávat.
Stejně jako jí nedělalo potíže krájení masa, tak se také zdálo, že Babizna s mléčnýma očima ví, kdo přišel. Aniž přestala krájet, otočila hlavu a řekla: "Tys nám přivedla hosty, Arlo. Vítejte na Ztroskotané lodi, Millo a Tale."
Zvedla čepel nahoru a kov se zaleskl. "Čekala jsem vás," dodala Babizna a opět zajela nožem do masa.

o KAPITOLA o
DVĚ

"Zdravíme tě, Matko Babizno," řekla Milla a srazila zaťaté pěsti. Tal sáhl na slunokam, aby na znamení úcty daroval světlo. Uvědomil si však, že je vyhaslý. Místo toho rychle sklonil hlavu.
Matka Babizna přestala krájet maso a několik plátků ovinula výhonky černé zeleniny. Potom je položila na talíře z průsvitné kosti.
"Pojďte jíst," řekla. "Promluvíme si."
Nebyly tu židle, a tak Tal a Milla přistoupili ke stolu. Babizna sedící na stoličce a Arla se nepohnuly. Pozvání se jich očividně netýkalo.
Tal pohlédl na talíř a v tom okamžiku si přál, aby se pozvání netýkalo ani jeho. Maso bylo syrové a to černé nebyla zelenina. Bylo to něco čerstvého a vypadalo to lepkavě. Zavřel oči a spolkl celý kus najednou. Sklouzl mu dolů tak rychle, že ani necítil jeho chuť.
"Vzácná pochoutka," řekla Matka Babizna s úsměvem, který jí ještě více zvýraznil vrásky kolem zakalených očí. "Keruská ryba s mořskou řasou zpod Ledu."
"Zpod ledu?" vyhrkl Tal. Jak se mohli dostat pod led? Dokázal si představit, že když se v tenkém místě vyseká do ledu díra, dá se na vlasec s háčkem chytit ryba, ale jak získali tu mořskou řasu?
"Máme své způsoby," řekla Matka Babizna. "Ted chci vidět tvůj stín, Tale."
Je támhle," řekl Tal nervózně a ukázal dolů k Milliným nohám, kde ležel jeho strážný stín. Bylo poněkud hloupé ukazovat na stín před slepou ženou.
"Ne," řekla Matka Babizna přísně. "Chci vidět, jak kráčí bez tebe."
Tal se na ni podíval. Zajímalo ho, jak její mléčné oči mohou vůbec něco vidět. Má snad Matka Babizna jiné prostředky, jak vnímat věci?
"Strážný stíne, strážný stíne," zašeptal a pohlédl na Arlu a Millu. "Vezmi na sebe podobu co nejpokornější."
Strážný stín ztrácel svou podobu chlapce a pomalu se měnil v něco jiného. Talovi se ulevilo, když rozpoznal dattua, velkého neškodného hlodavce, žijícího v travnatých kopcích Aeniru, světa duchů Vyvolených.
"Dej si pozor na stín, který kráčí sám," zamumlala Arla. Viděla, jak strážný stín pomohl Mille přežít po merwinově útoku. Jenže potom Matka ochránkyně varovala Tala, že zemře, jestli ho stín byť chvíli opustí.
Kdyby hrozba nebyla tak vážná, Tal by se tomu zasmál. Ledované jsou možná v některých směrech nad schopnostmi Podnároda, ale ne příliš. Kdyby uměli jaksepatří používat slunokamy, nedělali by si starosti kvůli strážnému stínu, třeba Talovu. Pochyboval, že se naučí slunokamy vhodně používat, protože to vyžaduje soustředěné myšlení. Podle toho, co Tal zatím zjistil, Ledované příliš nepřemýšlejí. Jednají instinktivně a zpravidla unáhleně.
"To není jeden z těch stínů," řekla Matka Babizna. "Tenhle je méně významný, ještě nezletilý. Stíny, kterých se máme obávat, nedokáží měnit podobu."
"Duchostíny?" zeptal se Tal a nedokázal potlačit povýšený úsměv. I když měl s duchostíny určité špatné zkušenosti, byly to stále jen nástroje Vyvolených, kteří je ovládali. Jsou jen služebníci, stejně jako Podnárod. Každý musí poslouchat svého pána. Žádný Vyvolený by neposlal duchostín proti vám. Jaký by to mělo smysl? Není tu nic, co by opravdového Vyvoleného mohlo zajímat. Myslím, že se zatím nikdo ani neobtěžoval zjistit, jestli tady vůbec něco je. A kdyby to tu nakonec uviděli, nezaujalo by je to..."
Hlas mu zeslábl. Bylo obtížné to vysvětlit, a přitom nebýt zcela neslušný.
"Snad," řekla Matka Babizna. "Ale my o vašem Hradu .1 jeho sedmi věžích víme už dlouho. A dříve Vyvolení i duchostíny sestupovali z hory dolů."
Tal mlčel. Nevěděl, co na to říct. Matka Babizna se zřejmě pouze snažila udělat dojem. Pochyboval, že o Hradu a Vyvolených skutečně něco ví. Určitě nic důležitého.
Jediné, co chci, je dostat se domů," zamumlal, když se Matka Babizna odmlčela. "Musím se vrátit a získat slunokam -

- dva slunokamy," dodal o zlomek vteřiny později, protože Milla na něho vrhla pohled ostrý jako nůž. Jeden taky pro Dálné jezdce."
"Ano," řekla Matka Babizna. Uchopila nůž a zajela jím do ukrojeného kusu masa před sebou tak prudce, až Tal uskočil. S Millou to ani nehnulo. "Ale za celou dobu, co je tady Ztroskotaná loď a co Panny ochránkyně střeží tyto kopce, jsme nikomu nedovolili vystoupit na Horu Světla, která je zdrojem stínu. Proč bychom měly právě tobě povolit, abys odešel?"
Tal se zadíval na podlahu a chvíli usilovně přemýšlel, jaký důvod by tito Ledované považovali za podstatný. Nic ho ale nenapadalo. Žádná oslnivá slova. Žádné chytré odpovědi. Jen jedna skutečnost.
Je to můj domov," řekl Tal nešťastně. "Patřím tam."
"Ano," řekla Matka Babizna. "K lodi, domovu z ledu,
přichází Ledovan, zatímco Vyvolený míří domů do Hradu."
Obešla stůl a zastavila se vedle Tala. Zdála se vyšší, když byla blíž, o dobrou hlavu vyšší než on. Měla na sobě jenom lehké kožešiny a na holých pažích bylo vidět mnoho jizev. Zblízka vypadal mléčný kal v jejích očích spíš jako světélkující záře můřích luceren než jako důsledek stáří či nemoci.
Z jizev Tal usoudil, že byla Matka Babizna kdysi nelítostnou Pannou ochránkyní. Ostatně když chtěla, naháněla hrůzu i teď.
Jak tě vrátíme, aby nezůstala otevřená cesta zpátky k nám? Cesta, kterou by mohly najít a použít stíny?"
"Nevím," odpověděl Tal, "ale Matka Babizna Dálných jezdců říkala, že se vrátím. Bylo to tak, ne?"
S otázkou se obrátil na Millu, která podivnou věštbu druhé Matky Babizny slyšela. Místo Milly odpověděla zdejší Matka Babizna.
"Hrad je domov, a přesto to domov není," zarecitovala dva verše z věštby. "Dokonce ani nám Babiznám není vždycky jasná pravdivost toho, co vidíme. Řekni mi, Matko ochránkyně, co máme udělat s Talem?"
"Pošli ho na Led," řekla Arla, aniž hnula brvou.
"Cože?!" vykřikl Tal. Bylo to totéž, jako kdyby ho zabily.
"A ty, Millo?" zeptala se Matka Babizna. "Co máme
udělat s tímto chlapcem, který je svázaný přísahou s tvým Posláním?"
"Matko Babizno, Dální jezdci potřebují slunokam," řekla Milla. Tal na ni vděčně pohlédl, ale ona se dívala jinam.
"Stejně jako Selskiší běžci, Ostré oštěpy a Jižní roh a mnohé jiné," odpověděla Matka Babizna. "Mnohé jiné. Je toho příliš mnoho. Tudíž tě na Led nepošleme, Tale. Aspoň ne teď, když můžeš být užitečný."
Jak?" zeptal se Tal, ačkoli se toho dovtípil.
"Slunokamy," řekla Matka Babizna. "Staré slunokamy přestávají fungovat, a i když nějaké najdeme, nevydrží tak dlouho. Proč slunokamy, které k nám spadnou, tak rychle pohasnou? Nevíme. To a ještě jiné věci nás trápí. Klany potřebují slunokamy. Matky potřebují vědomosti. Tak jsme se rozhodly, že bychom ti mohly dovolit vrátit se do Hradu. Pojď."
Odvrátila se a přešla ke stěně. Zatáhla za závěs sešitý z kousků kožešin, aby odhalila vstupní otvor. "Ty taky, Millo. Matko ochránkyně, můžeš nás opustit."
Možná, přemýšlel Tal, je často jen způsob, jak říct ne. Ale tentokrát to asi spíš znamená ano. Kořistí se musel stát jen kvůli tomu, že poznal Ledovany. Už ti ho přinutili přísahat, že získá slunokam pro Dálné jezdce. Možná že Matka Babizna bude chtít slunokam také.
Jenže teď by Tal odpřísáhl cokoli, jen aby se dostal domů. Kvůli důsledkům si hlavu bude dělat později.

o KAPITOLA o
TŘI

Matka Babizna provedla Millu s Talem krátkou chodbou a potom vešli do ohromného sálu. Tala napadlo, že to kdysi muselo být hlavní místo na lodi.
Rozlehlý prostor nebyl dobře osvětlený. Světlo tu zřejmě pocházelo ze směsice slunokamů, můřích luceren a svítícího želé - podivné kombinace barev a osvětlení. Ještě podivnější bylo, že Tal nedokázal přesně určit, odkud se všechna světla linou.
Většinu prostoru zabíralo cosi, co vypadalo jako velmi zvláštní hrací deska. Jak Tal kráčel za Babiznou, odhadl, že deska má na délku osmdesát sáhů a na šířku čtyřicet, přičemž jednomu sáhu zhruba odpovídal jeden jeho krok.
Deska - nebo co to bylo - zabírala celou prostřední část místnosti. Když si ji Tal v mdlém světle pozorně prohlížel, zjistil, že ji tvoří více než tisíc čtvercových
destiček. Na ní se sem a tam pohybovalo dvacet nebo třicet Ledovanů v pantoflích. Přemisťovali malé modely ledních lodí nebo - méně často - měnili uspořádání destiček nebo je vyměňovali za jiné, které k desce přinesli.
Ledované vlastně byly dívky přibližně Millina věku, o kterém Tal soudil, že je blízký jeho necelým čtrnácti letům. Všechny měly na sobě stejné bílé domácí kožešiny s podobným vzorkem z černých pruhů. Tal nevěděl, z jakého druhu zvířete kožešiny pocházejí. Nebyla to černá, lesklá kůže selskišů, použitá v Millině výstroji, ani měkká hnědá kůže wresků, která lemovala jeho rukavice. Černobílý vzorek dosud na Ledovanech neviděl. Arliny Panny ochránkyně měly z černé selskiší kůže náprsní krunýře a chrániče na nohou a na rukou, pod nimiž nosily bílé kožešiny s proužky stříbra.
Dívky řídilo sedm žen, které seděly na kostěných židlích s vysokými opěradly, pravidelně rozmístěných po ohromné hrací desce.

Ty ženy jsou Babizny, usoudil Tal. Alespoň všechny mají v očích stejnou typickou záři jako Babizna Dálných jezdců nebo jako žena, která seděla v pozadí, když se setkali s Matkou Babiznou. Přemýšlel, proč se jejich oči staly tak zářivými a co se jim přihodilo, že se jim opět změnily, když se staly Matkami Babiznami.
Zdálo se, že se sedm Babizen dívá do prázdna, ale tu
a tam některá pohnula prstem a po desce k ní zlehka přešla jedna z dívek. Chvíli si něco šeptaly, pak se dívka vrátila zpět k desce a přesunula loď anebo třeba vyměnila jednu z destiček. Náhradní lodě brala ze skříněk, které lemovaly vzdálenější zeď.
Když se přiblížili, dívky ustaly v činnosti a pozdravily Matku Babiznu tak, že k sobě srazily pěsti. Zastavili se u okraje desky a Tal se na ni zblízka podíval. Zjistil, že na každé destičce jsou vyryty mdle světélkující symboly. Odhadl, že destiček je okolo čtrnácti set a že je na nich čtyři nebo pět set modelů lodí.
V úplném středu desky stál model, ale nikoli lodi. Byla to hora a na jejím vrcholku stála budova. Budova se sedmi věžemi, které zářily drobnými úlomky slunokamu. Nepochybně to byl Hrad a Hora Světla. Pod ní byl model Ztroskotané lodi, pokrytý stejnými světélkujícími lišejníky, jaké rostly na skutečné lodi.
"Je to mapa..." řekl Tal znenadání. Každá destička představovala určitou oblast - neměl představu, jak velkou - a symboly na ní se týkaly určení terénu nebo možná stavu ledu. Každý model byl také jedinečný, představoval vždy jiný klan a jinou loď Ledovanů.
Tal pohlédl na Millu. S neskrývanou touhou upřeně pozorovala dívky. Určitě to byly kadetky Panen ochránkyň, které už splnily svůj úkol a začaly s výcvikem. Milla z celého srdce toužila patřit mezi ně.
"Nazýváme ji Kalkulátor. Je to mapa druhů," řekla Matka Babizna. "Důkladně si prohlédni lodě, Tale."
Tal se pozorně zadíval na několik bližších lodí. Byly vytesány z průsvitných kostí, možná ale také z kamene, Svělo vycházelo z jejich vnitřku. Některé obsahovaly světélkující můry, některé svítící želé a jiné drobné úlomky slunokamu. Tal nevěděl, co to znamená, ale slunokamem nebylo osvětleno ani čtyřicet ze sta lodí.
"Kdysi měl skoro každý klan slunokam," řekla Matka Babizna. "Teď je to, jak vidíš."
Jak to víte?" zeptal se Tal. Pak se zadíval na dívky přesouvající lodi z jedné destičky na druhou. Je to tak, že... kalkulátor vlastně ukazuje, kde právě teď jsou všechny lodě a jestli mají slunokam?"
"A stav ledu," dodala Milla a napjatě pozorovala hrací plochu. "Kromě jiného."
"Ale jak?" zeptal se Tal znepokojeně. Když tam ve skutečnosti je tak mnoho lodí, existuje mnohem víc Ledovanů, než předpokládal. A musí ovládat mocné kouzlo, když vědí, kde se jednotlivé lodi nacházejí!
"Co vidí jedna Babizna, všechny vidí, ať už bdí, nebo spí," řekla Matka Babizna. "A všechny klany mají přinejmenším jednu Babiznu. My Ledované nejsme bezmocní, Tale. Měj to na paměti, až se vrátíš do Hradu."
"Budu si to pamatovat," řekl Tal rychle. Vlastně se už nezabýval magickými schopnostmi Ledovanů. Právě uslyšel slova, jež mu připadala mnohem magičtější než Babizny, které dokáží vidět skrz oči někoho jiného. Až se vrátíš do Hradu.
"Kdy můžu odejít? A jak se tam dostanu?"
"Tato loď není jedinou ruinou, kterou lze najít na Hoře Světla," odpověděla Matka Babizna. "Kdysi vedla od úpatí na temeno hory cesta. Její větší část se už dávno rozpadla a dnes ani nevede k vrcholu. Avšak i když je v rozvalinách, usnadní ti putování, než se ti podaří vstoupit do Hradu jinými způsoby."
Jinými způsoby?"
To Tal nerad slyšel. Vyvolávalo to v něm dojem, že dostat se zpátky do Hradu je obtížné, ale mnohem horší byla představa, že by Ledované mohli znát tajné cesty do jeho domova. Aby nebylo vidět, jak je rozrušený, poškrábal se pod okem a dlaní si zakryl výraz tváře.
"Vím, že nějaké cesty existují, ale nevím, jaké jsou ani kde přesně se nacházejí," řekla Matka Babizna. Poodešla od Kalkulátoru k jedné ze skříněk. Zlehka se dotkla prsty předmětů na několika policích. Tal a Milla šli za ní a Milla stále napůl sledovala dívky, které přesouvaly lodi a destičky.
"A, tady to je," řekla stará žena a s police sundala malou a velmi zaprášenou tašku z kůže selskiše a podala ji Talovi. "Otevři ji."
Tal tašku otevřel. Rozkýchal se, protože se zevnitř
vyvalil prach. Uvnitř byly dva předměty: tenká kost ve tvaru obdélníku, která nebyla větší než jeho ruka, a lupa se zlatou obroučkou.
"Už dávno," začala Matka Babizna, "když jsem byla jen o něco starší než tyto mladinké Panny ochránkyně, jsme poblíž Ztroskotané lodi našly muže - muže bez stínu Řekl, že ho ztratil. Možná tomu tak bylo, nicméně jsme si všimly, že se bojí všech stínů, jako by se ten jeho mohl vrátit. Nazýval se Vyvoleným z Hradu o sedmi věžích. Víc o sobě neřekl. Nežádaly jsme po něm vysvětleni, neboť nebyl prvním cizincem, který sestoupil z Hory Světla. Paměť Babizen sahá daleko do minulosti. Zůstal u nás mnoho nocí a v jednom kuse něco vyřezával do té kosti. Používal lupu, aby byla jeho práce co nejjemnější a co nejtajnější. Vůbec nikdy neřekl, co to je, ale myslím, že to je mapa s cestou do tvého Hradu."
Tal se podíval na kostěnou destičku s větším zájmem i přiložil si k oku lupu. Byla silná, a tak i ve špatném světle dokázal rozeznat drobné vyryté kresby. Bylo tam také něco napsáno písmem tak jemným, že je muž musel rýt tou nejostřejší jehlou. Aby Tal zjistil, co tam stolí, potřeboval by lepší světlo, i když se tato abeceda běžně používala v Hradu. Nebyly to žádné můří nohy, jimiž se psalo ve světě duchů, v Aeniru.
"Řekl vám, jak se jmenuje?" zeptal se Tal. "Co se s ním stalo?"
"Říkali jsme mu Dlouhý obličej, protože když přišel měl ožehnuté obočí a většinu vlasů, a tak měl čelo vysoké a hladké jako bradu. Když skončil s tím vyřezáváním, zeslábl a nebylo možné ho vyléčit. Poslali jsme ho na Led."
Tal se otřásl hrůzou. Horlivost Ledovanů, s jakou každého slabého nebo neužitečného jedince posílali na Led, nahánělа strach. Skutečně zatím kromě Babizen žádného starého Ledovana nepotkal.

"Můžeš si tu mapu Dlouhého obličeje vzít," řekla Matka Babizna. "I další věci, které budeš potřebovat. Než se vydáte znovu na cestu, musí si Milla několik dnů odpočinout. Potom vám nikdo nebude bránit v odchodu. Když se Milla vrátí se slunokamem, budeme vědět, že nastal čas k setkání Ledovanů a Vyvolených. Když ne, porozhlédneme se po jiných možnostech, jak vypátrat naše vědění... a naše slunokamy."
Její hlas nezněl výhružně, ale Tal z něj skrytou hrozbu vycítil. Od začátku z ní neměl strach. Ledované byli nelítostní a Babizny měly schopnosti, které nechápal, ale nikdy se nemohli postavit světelné magii Vyvolených a síle jejich duchostínů.
Když si na to Tal vzpomněl, opět se zadíval na Kalkulátor a všechny lodi. Bylo jich obrovské množství, snad pět set. Naštěstí rozprostřených po celém světě... ale počtem Ledované převyšovali Vyvolené. A kdyby se dostali do Hradu...
"Milla nemusí jít se mnou," řekl. "Můžu slunokam přinést sám.
"Ty by ses sem vrátil?" zeptala se Matka Babizna a ne-patrně se usmála. "Myslím, že lepší bude, když Milla půjde s tebou a sama slunokam najde."
"Ovšem," řekl Tal nešťastně. Zvykl si už na cestování
Millou, když byla raněná - a klidná. Neuměl si představit, jak bude cestování s ní vypadat, až se uzdraví. Nikdy nevěděl, co se chystá udělat, a podezíral ji, že má stále chuť ho zabít. Podle ní nebyl nic jiného než provinilec, který neoprávněně vstoupil na cizí území a honem si vymyslel výmluvu, aby se zachránil.
Přesto složila přísahu. Pravděpodobně jí může důvěřovat - přinejmenším do té doby, než dorazí k Hradu. Potom Tala čeká celá řada nových potíží...

o KAPITOLA o
ČTYŘI

Další čtyři dny a pět nocí se Tal pokoušel vyjít na procházku po Ztroskotané lodi. Kdykoli se však užuž natahoval, aby rozhrnul závěs nebo prošel vchodem, náhle se zezadu, zepředu nebo zpoza rohu objevila některá kadetka Panen ochránkyň a zdvořile ho odvedla zpět.
Nakonec se ukázalo, že smí být jen v malé ložnici, kterou mu přidělili, potom v Sále Kalkulátoru, v Sále pro hostiny kadetek, kde jedl (i když nikdy neviděl nic, co by mohl nazvat hostinou), a občas v pokoji, kde ležela Milla.
Jedinou bojovou dovedností, kterou mohla Milla v posteli provozovat, byla špatná nálada. Protože byl Tal jediným člověkem, na kterém ji mohla procvičovat, a to velmi úspěšně, zjistil, že návštěvy u ní opravdu nejsou velká legrace.
Jenže ono se tam však nedalo nic jiného dělat, snad jen pozorovat, jak se přesouvají lodi
a destičky na Kalkulátoru, a to bylo stejně nudné jako přednáška o základech světla, kterou rok co rok vedl přestárlý lektor Jannem.
Na druhou stranu se Milla, mrzutá kvůli tomu, že musí být v posteli, tolik nudila, že občas s Talem prohodila pár slov. Kadetky Panen ochránkyň s ním vůbec nemluvily, jen když mu bránily, aby šel jinam, než směl, nebo když prostě dělal něco, co neměl povoleno.
"Jak to, že tady nejsou žádní muži?" zeptal se Tal druhý den Milly, když předtím uhnul před polštářem, který po něm hodila. Podal jí jej zpět a všiml si, že se jí z obličeje ztrácí nezdravý, popelavě šedý nádech a vrací se obvyklá, až překvapivě křehká bledost. Všichni Ledované byli bledí, mnohem bledší než Vyvolení.
Většina Ledovanů měla také stejné vlasy - vypadaly jako bílý popel prozářený sluncem. Talovy vlasy měly barvu bláta a sahaly mu k ramenům. Byl přesvědčen, že kdyby si je zkrátil, znamenalo by to, že už není pravým Vyvoleným.
"Kde nejsou žádní muži?" zavrčela Milla.
"Tady, na Ztroskotané lodi."
"Říkala jsem ti," řekla Milla ostře, "že je to hlavní místo Panen ochránkyň. Tohle není normální loď klanu. Nejsou tady žádné rodiny, žádné děti, žádní lovci, žádní selskiši. Jediní muži, kteří sem přicházejí, jsou ztracení lovci, poslové... nebo Pánové meče."
"Pánové meče?" zeptal se Tal, neboť ho to náhle zaujalo.
"Ženy, které chtějí sloužit všem klanům, se stanou Pannami ochránkyněmi," vysvětlovala Milla. "Muži ale tak dobře nespolupracují, a tak ti, kteří se chtějí stát zákonodárci a ochránci, se stanou Pány meče."
"Co jsou zač?" zeptal se Tal.
"To přece ví každý," zamračila se Milla. "Některé klany dávají přednost Pánům meče, i když bývají nespolehliví a je obtížné je vyhledat. Myslím si, že je to tím, že mají lepší ságu."
"Co je k tomu vede, že jim dávají přednost?"
"Nesnáze!" vyhrkla Milla. "Když se někdo ocitntne v nesnázích, pošle si pro Panny ochránkyně, ale stane se, že ho Pán meče najde dřív."
"Ale nejsou Panny ochránkyně hrdinky?" otázal se Tal. "Tys přece zabila merwina. To znamená, že jsi hrdinka - a tedy i Paní meče, ne?"
"Chci se stát Pannou ochránkyní, a tak musím být hrdinka," přitakala mu Milla. "Ale Pánem meče může být jen muž. Všichni Pánové meče jsou hrdinové, ale ne všichni hrdinové jsou Pánové meče."
"Cože?" zeptal se Tal. Měl z toho zamotanou hlavu "Jak tedy říkáte muži, který je hrdina, ale není to Pán meče? Co když používá sekeru nebo oštěp?"
Milla neodpověděla. Sevřela v dlani merwinův roh:
který nosila u boku jako dýku, a napřáhla se, jako by to byl oštěp. Tal nečekal, až se do něho roh zabodne, ani na další

vysvětlení týkající se Panen ochránkyň a Pánů meče. Zmizel za rohem a Millu znovu navštívil, až když se jí nálada zlepšila a probíhaly závěrečné přípravy k jejich odjezdu.
Strávili zde pět nocí a Ztroskotanou loď opouštěli stejným způsobem, jakým přišli - Arla je odvedla klopýtající u pásku na očích. Tentokrát však byli mnohem lépe vybaveni. Panny ochránkyně jim velkoryse poskytly nové kožešiny, zuby, jež se dají použít jako skoby, lana ze spletené kůže selskišů a jiné věci, o kterých usoudily, že jsou mi nutné pro výstup po rozbité cestě k Hoře Světla.
Tal čas na lodi částečně využil ke studiu mapy Dlouhého obličeje. Došel k závěru, že muž ji do kosti nevyryl ostrým nástrojem, nýbrž vypálil světlem slunokamu.
To jednak znamenalo, že Vyvolený, který ji vytvořil, byl neobyčejně zručný, jednak že když se dopotácel dolů ke Ztroskotané lodi, měl ještě slunokam. Nikoli však svůj strážný stín.
Ukázalo se, že destička není klíčem k záhadě jejího zhotovitele. Sice na ní kromě běžných geografických značek bylo písmo, avšak stálo tam jen toto:
V půli cesty podél pyramidy Imrir, propadlé 100 sáhů, vchod do topného tunelu Podnároda 7.
Tal si s nápisem nějakou dobu lámal hlavu, ale jediné, co z něj vyčetl, bylo, že zkrátka existuje vchod do topného systému Hradu. O tom už slyšel a věděl, že prochází horou přes zemské hlubiny na druhou stranu. Podnárod 7 byla téměř jistě nejnižší úroveň Podnároda. Tala napadlo, že zřejmě žije v místě, kde tunel ústí. Vchod zvenku podle všeho leží přibližně v polovině cesty vzhůru na horu, poblíž rozpadle pyramidy
Tal si matně vzpomínal, že Imrir byl před dávnými časy císař. Současná císařovna neměla žádné jméno -a Tala to dosud nezarazilo. Ovšem je ciařovnou mnohem déle, než bývá zvykem, oddálila stáří mistrovským ovládáním magie slunokamu. Možná vejdou jména císařů a císařoven ve známost, teprve až zemřou.
Všechny úvahy o císařovně byly ty tam v okamžiku, kdy mu Arla sundala pásku z očí. Potom je beze slova opustila.
Tal s úlevou sledoval, jak mlčky klouže pryč. Když byla nablízku, cítil se jako jeskynní šváb, kterého každou chvíli zašlápnou. Milla samozřejmě reagovala zcela jinak. Arla měla všechno, co Milla chtěla od této chvíle mít, a to dvacet okruhů.
Tal stál sám s Millou v mrazivém větru. Hluboko dole mohli zahlédnout světélkující siluetu Ztroskotané lodi.
Oba měli můří lucerny, ale v tlumeném světle viděli jen sníh a kusy holé skály. Jestli tam byla cesta - třebas rozbitá - Tal ji nemohl uvidět.
"Tak pojď," zavelela Milla. Nasadila si tornu a otočila se. Tal zápolil se svou tornou a úpěl pod její nečekanou tíhou. Zavazadlo měl plné kožešin na spaní, horolezecké výstroje, jídla a dalších věcí, které Ledované považují za nezbytné. Zdálo se mu, že váží tolik co on sám. Kéž by měl slunokam, to by se jaksepatří zahřál. Ač ho chránila vnitřní a vnější vrstva tlusté kožešiny, kostěná lícní maska, jejíž vnitřní stěny byly vyloženy látkou, a krátká pelerína s kapuci lemovaná hebkými ocasy z čehosi, co nedokázal určit, pořád mu byla zima.
Skrze jantarově žluté čočky své masky neviděl na cestu a poslušně následoval Millu. Ta ji buď viděla, nebo jí musela Arla poradit, která tajná poznávací znamení má hledat.
Cesta byla namáhavá, ale ne přespříliš. Občas se museli vydrápat na některý z mohutných bloků ledu, které sem sjely z bočního svahu a nedaly se obejít. Bylo však zřejmé, že cestu, po které šli, vytvořili lidé.
Toho, že nemá slunokam, litoval Tal i z dalšího důvodu. Mohl by jím osvětlit celý bok hory, viděl by strmé stěny, které se tyčí výš a výš, a mohl by obdivovat, jak stavitelé cesty přesně odsekali skálu. Cesta se vinula vzhůru v ostrých zatáčkách i v místech, kde by jinak byl terén zcela neschůdný.
Teď mohl občas spatřit jenom pozůstatky stavebního
úsilí, zejména zachovalou část cesty, svírající se svislou osou dokonalý pravý úhel.
Většinou však vůbec netušil, jak Milla dokáže najít cestu, když se jim předtím ztratila.
Zeptal se jí.
"Cesta je cítit ghaltem, roztaveným kamenem," vysvětlila mu. Jako obvykle dala tónem hlasu najevo, jak se jí s Talem nechce mluvit. Je přece Ledovanka, a Ledované mají na co být hrdí. Sklonila se, odmetla vrstvu lehkého sněhu a s námahou odtrhla kus tmavého kamene. V můřím světle se rozzářil.
"V dalekých jižních horách jsou zásoby roztaveného ghaltu," řekla a držela kámen Talovi před nosem "Když je rozžhavený, dá se lít jako voda a hrozně kysele páchne. Dokonce i hodně starý a studený ghalt páchhne. Vůbec mi není jasné, jak ho sem kdysi na stavbu dostali."
Tal si nadzvedl masku, aby k němu přičichl, ale nic necítil. Do obličeje se mu okamžitě zakousla zima.
Jak šli a hodiny pomalu přibývaly, Tala přestalo zajímat, jak Milla dokáže najít cestu. Byl rád, že ji vůbec našla. A doufal, že se brzy zastaví, aby si mohl odpočinout. Určitě je taky unavená, uvažoval, protože se pořád ještě zotavuje ze zranění. Milla vsak žádné známky únavy nejevila.
Když se potom zastavila, nebylo to kvůli odpočinku. Zničehonic ustoupila dozadu, až téměř vrazila do Tala.
Nechápal, co to má znamenat, ale ona ho popadla a povalila do nejbližší závěje nakupené na horském svahu.
Sotva se pohroužili do sněhu, ucítil, jak je minul mohutný nápor vzduchu. Na chvíli zahlédl průhledné oči, každé veliké jako jeho hlava, a po nich následovala obrovská roztažená křídla.
"Co to bylo?"
Milla mu zakryla ústa rukou, div že ho kožešinou neudusila. Vzepjal se, ale vzápětí toho nechal, když mu přiložila ke krku nůž a šeptem přikázala: "Bud zticha!"
Leželi spolu ve sněhu a nehýbali se. Nakonec uslyšeli strašlivé zavřeštění, ale z bezpečné dálky, a Milla se uvolnila. Nůž jí z ruky zmizel a ona Talovi dovolila, aby se posadil.
"Perawl," řekla. "Nevšimnou si tě, když se chováš úplně tiše. Oni jsou totiž trochu hluší."
"Co to bylo za zvuk?" zeptal se Tal. Teď, když je ohrožují i neviditelní létající lovci, mu to zde začalo připadat ještě

horší, než když byli na Ledu. Když se blíží selskiš, je ho slyšet, a z merwina je vidět světélkující roh.
Milla mlčela. Tal tedy otázku zopakoval.
Jéje... cokoli," odpověděla Milla vyhýbavě. "Možná to byla perawlova kořist."
"Tak tedy skvělá Milla neví všechno," poznamenal Tal. Milla si ho nevšímala a soustředěně se zahleděla dolů.
"Třeba... třeba to bylo naopak," dodal Tal. Výkřik nezněl, jako kdyby se někdo náhle změnil v potravu. Zněl vítězně.
"Možná se kořistí stal perawl."
Podívali se jeden na druhého, výrazy tváře jim však ukrývaly lícní masky. Potom Milla opět vyrazila. Šla rychle a Tal ji bez reptání následoval
Bez slunokamu neměl představu, kolik času uplynulo, když se konečně zastavili, aby si odpočinuli a najedli se. Stejně jako na Ledu si ohřáli selskiší maso na selski-ším oleji.
"Budeme mít tři hlídky. Já si vezmu první a třetí," prohlásila Milla, když dojedli. "Ty zůstaneš vzhůru jen na tu prostřední."
"Vydržím klidně dvě hlídky," řekl Tal "Udělejme si čtyři."
"Víš, jak se počítají nadechnutí bez přemýšlení, i ve spánku?" zeptala se Milla.
"Hm, to ne," odpověděl Tal. "K čemu ..."
"My tak počítáme uplynulý čas, když nemáme jinou možnost," vysvětlovala Milla, jako kdyby mluvila s velmi malým dítětem. "Já ti řeknu, kdy máš začít a kdy skončit hlídku."
Na to Tal nemohl nic říct. Tajně si zkusil počítat jednotlivé nádechy, ale nevydržel to. Napůl Millu podezíral, že to také neumí a že se opět jen vytahuje.
Ležení bylo studené a nebezpečné, neboť hned
u cesty byl dlouhý, prudký sráz. Položili si zavazadla ke svahu a Tal si v duchu třicetkrát zopakoval: Nesmím ve spánku chodit.
Spánek nepřicházel snadno. Odevšad, z celé hory se ozývalo skučení větru. Talovi se zdálo, že se jich chce zmocnit, že je chce odnést co nejdál ke Ztroskotané lodi, hluboko dolů. Protože nocovali ve značné výšce, bylo tu ještě chladněji než na Ledu. Tal se přistihl, že se čím dál víc choulí k Mille, aby se neroztřásl zimou.
Zdálo se, že to Milla považuje za normální chování. Tal však zjistil, že ho její blízkost znervózňuje, i když je zachumlaná v kožešinách. Dosud se ještě k dívce netulil a ta, se kterou tu teď je, ho klidně může zabít, kdyby kolem ní náhodou ze sna ovinul paži.
Ta představa mu nedala spát. Ani noční zvuky, které slyšel, nebo si alespoň myslel, že je slyší. I když Milla vypadala, jako by spala, tu a tam se posadila a soustředěně naslouchala. Tala napadlo, že ve skutečnosti nespí. A pokud ano, tak s jedním okem otevřeným.
Jeho hlídka mu připadala jako celá věčnost. Potom se rozhodl vyzkoušet, jestli Milla opravdu spí. Odsunul se od ní, a ona se nepohnula. A tak se opatrně odtáhl ještě víc. Udělala si v kožešinách pohodlí. Usmál se. Skutečně spí.
Zahleděl se jí pod bradu, kde se objevil malý kousek pokožky, který nezakrývala maska ani zvednutý límec upevněný řemínky. Natáhl k ní ruku, aby ji zlehka polechtal. Tal tohle často dělal Grefovi. Přejížděl po něm nehtem, jako by to byl hmyz, aby zjistil, jak dlouho bratrovi trvá, než se probudí.
Právě se chystal rukou v rukavici Milly dotknout, když se zpod kožešin vymrštila ruka a do stejného místa pod bradou se mu přitiskl nůž. Chvíli nehybně hleděli jeden na druhého, potom Tal pomalu odtáhl ruku a Milla nůž.
"Dvě stě sedmdesát pět nadechnutí," řekla Milla. "Budu vědět, kdy tě mám vystřídat."
Po zbytek hlídky se už Talovi nechtělo spát, ale když ho Milla vystřídala, spánek ho rychle přemohl
Přesto měl pocit, že vůbec nespal, když jím Milla zatřásla, aby ho probudila. Opět vyrazili. Tentokrát byl výstup obtížnější, protože větší část cesty byla zničená lavinami. V některých místech jednoduší zmizela. Museli šplhat do strmých svahů z ledu a kamene, vázali se lany, k botám si řemínky upevňovali čelisti wresků plné ostrých zubů a zaobleným kamenem velikým |ako Talova pěst zatloukali do ledu kostěné bodce zvané chytáky.
Milla byla zkušená horolezkyně. Tal nikoli. Naštěstí měl strážný stín, který by mu pomohl, ale snažil se na něj neobracet. Nechtěl, aby si Milla myslela, že je na svém stínu závislý.
Největší potíží bylo, že pořádně neviděl. Když šplhali nahoru, museli mít můří lucerny připevněny k rancům na zádech, a tak většina světla dopadala za ně, a ne dopředu.
Když sněžilo, bylo to ještě horší. První dva "dny" (podle Millina počítání) bylo ještě jasno a chladno. Uprostřed druhé noci však začal padat sníh, a tak hustě, že kdyby byli na rovině, byl by je úplně zasypal.
Sněžilo i celý třetí den. Ve chvíli, kdy Tal usínal, se sníh změnil v obzvlášť mokrou a nepříjemnou plískanici. Přihnala se nečekaně se silnými poryvy větru. Mokrá vrstva sněhu s deštěm se cestovatelům okamžitě vpíjela do kožešinových kabátů. Naštěstí vnitřní kožešiny zůstávaly suché - důkaz, že Ledované měli s životem v divočině letité zkušenosti.
Tal byl tak unavený, že jakmile mu Milla řekla, usnul bez ohledu na to, co vyvádělo počasí.
Čtvrtý den plískanice konečně zeslábla a pak úplně ustala. Vítr se také ztišil a v ovzduší nastal klid. Nyní postupovali rychleji a za několik hodin dorazili k ruinám stavby, jež byly určitě rozpadlou pyramidou, o které se psalo na kostěné destičce.
Spatřili ji, když se o ni otřely paprsky jejich světel. Na chvíli se jim zastavilo srdce, neboť oba napadlo, že stojí tváří v tvář obrovské nestvůře. Když si však posvítili víc, bylo zřejmé, že před nimi není žádná živá bytost.
Byli už unaveni a jen s námahou vyšli po cestě. Nahoře potom zjistili, že je to pyramida. Pyramida z modrého křišťálu, třikrát větší než Milla. Musela sklouznout z hory už dávno, protože stála nakřivo. Vrchol se stáčel dozadu k hoře, místo aby mířil nahoru k tmavé obloze.
"Vchod do topného tunelu je určitě blízko," řekl Tal. "Podle destičky by měl být v okruhu sta sáhů."
"A tohle tam máš taky?" zeptala se Milla a zvedla lucernu. Rozlilo se zelené světlo a odrazilo se od pyramidy.

Přímo před pyramidou však neviděli ani zbytky cesty. Zmizela a zanechala po sobě hrozivou průrvu.
Jéje," vyjekl Tal. "Ne, to opravdu ne."
Spolu s Millou opatrně přistoupil k okraji průrvy. Na dno nedohlédli.
"Můžeme se dostat nahoru a zkusit to z druhé strany?" zeptal se Tal a zadíval se na svah hory.
Milla přesunula lucernu. Všimla si uvolněného kamene a stop po nedávném sesuvu. Pak zavrtila hlavou.
"Povrch hory je moc uvolněný," poznamenala. "Musíme tu díru přeskočit."

o KAPITOLA o PĚT

Přeskočit?" zaprotestoval Tal. "To není možné! Musí to být deset... dvanáct sáhů!" Milla si posunula lícní masku dozadu a opět se podívala na otvor.
"Ne, my ji přeskočíme," řekla. "Dokonce i ty."
"Musí tu přece být i jiná možnost," řekl Tal zoufale. Přešel ke kraji cesty a zkusil, jak pevná je skála nad jeho hlavou. Kámen se uvolnil a strhl spoustu dalších. Kdyby Tal neuskočil, rozbily by mu hlavu. Milla měla pravdu. Skála byla příliš uvolněná.
Opět se zadíval na průrvu. Zkusit ji přeskočit se rovnalo sebevraždě. Na dno se skutečně nedalo dohlédnout. Byli v ohybu cesty, a tak by dopadli přímo na cestu pod sebou, po které přišli. Určitě to je přinejmenším pět set sáhů!
Ohlédl se. Milla si řemenem upevňovala na boty zubaté čelisti, které používali jako bodce do ledu. Také vytáhla něco, co Tal dosud neviděl. Rukavice z tenké selskiší kůže s dlouhými, zakřivenými drápy z načervenalé kosti.
"Budeš mi s drápy muset pomoct," řekla, když skončila s upevňováním bodců na botách. Potom zkusila zatlouct do cesty kostěný chyták, ale nedokázala jej probít skrz úseky, kde byl kov. Kámen se na všech místech drolil.
Nakonec pokrčila rameny a vrátila chyták na místo. Tornu nechala ležet na zemi a místo ní si na záda upevnila dýku z merwinova rohu. Natáhla si rukavice s drápy a naznačila Talovi, aby jí je přivázal k zápěstí. Pomohl jí a trpělivě se řídil jejími pokyny, jak má dělat uzly.
"Přesuň lucerny k okraji," řekla Milla Masku si už zpátky nenasadila. Když upřela oči k druhému okraji, spatřil v nich Tal chladnou vypočítavost.
"Neměla by ses přivázat k lanu?" zeptal se. "Dokážu ho udržet..."
"Není tady nic, čím bychom ho zajistili," řekla Milla. Jen by tě to stáhlo dolů."
Odmlčela se a pak řekla: "Když se mi to nepodaří, Tale, budeš v cestě pokračovat? Splníš Poslání a získáš pro můj klan slunokam? Pak teprve se můžu stát Pannou ochránkyní, dokonce i po smrti."
Tal se díval na temnou průrvu a měl sto chutí říct, že když ji nedokáže přeskočit Milla, je on úplně bez naděje. Oslovila ho však jeho jménem a nedívala se na něho tak pohrdavě jako obvykle. "Pokusím se," řekl a zalapal po dechu.
"Normálně bych se neptala," řekla Milla. "Ale ještě nejsem úplně silná."
"Skvěle," zamumlal Tal pro sebe. Opět se podíval na průrvu. Potom natáhl ruku, aby se dotkl Milliných rukou s drápy.
"Tak jo, skočím první," řekl.
"Cože?" Milla se znenadání opět rozzlobila. "Ty pochybuješ o mé odvaze?"
Odtáhla ruce a pomalu odkráčela. Udělala asi dvacet kroků zpět, mimo světlo luceren.
"Ukážu ti odvahu Panny ochránkyně!" vykřikla.
"Ne, Millo!" zavolal. "Počkej! Nemyslel jsem... dej si oddech ..."
Než to stačil dořict, rozběhla se Milla sprintem ze tmy. Minula Tala jako rozmazaná skvrna, ruce a nohy jí pravidelně kmitaly. Dva kroky od okraje se s napřaženýma rukama vrhla vpřed. "Eéééé-íííííí-hááááá!"
Tal bleskově vyrazil k okraji průrvy. Slyšel rachocení kamenů a Millu na druhé straně neviděl. Zvedl jednu z luceren. Rozechvěl se mu žaludek.
Ve slabě osvětleném prostoru se nic nepohybovalo.
"Millo!" vykřikl, ale jeho hlas přinesla ozvěna z prázdnoty.
Nikdo neodpověděl, potom však Tal zahlédl kratičký pohyb. Přes okraj na druhé straně se zahákla ruka s drápy. Následovala druhá, pak se objevila hlava. Milla se s námahou vytáhla přes okraj a odplazila se o několik kroků dopředu. Vrávoravě vstala a ohlédla se na Tala.
Když se jejich oči střetly, Tal si uvědomil, že teď musí skočit. A bez drápů na rukou.
Ještěže není vítr.
"Hoď mi lano!" křikla Milla. "Upevním ho na pyramidu."
Tal úlevně vyhrabal lano. Alespoň lano bude mít. Kdyby spadl, jen by se... no, je velký rozdíl mezi vážným zraněním a smrtí. Když bude mít štěstí...
Když se otočil, byla Milla ohnutá a ruce si opírala o kolena. Zřejmě ji něco bolelo. Jakmile se však pohnul, prudce se narovnala, jako by ji vůbec nic netrápilo.
Tal nic neříkal. Jen jí hodil stočené lano. Opravdu tyhle Ledovany nechápal.
Milla přesekala řemínky na rukavicích s drápy, sundala si je, udělala z lana smyčku a obratně ji hodila na vrchol pyramidy. Zkontrolovala, zda je lano dostatečně připevněno, a pozorně prohlédla hrany, aby se ujistila, že křišťál lano nepřeřízne. Kdysi byly ostré, ale dlouhodobé působení větru, sněhu a deště je zaoblilo.

Hodila mu konec lana zpět a Tal jej zachytil.
"Přivaž k němu tornu," nařídila Milla. "A ještě jedno lano. Tak ji budeme moct spustit dolů a pak zase vytáhnout."
Tal to rychle udělal. Soukal si druhé lano za zády a spouštěl tornu dolů tak dlouho, dokud se Millino lano nenapnulo. Nyní je Milla mohla přetáhnout k sobě a vytáhnout tornu nahoru. Pak celý postup zopakovali s Talovou tornou a jednou lucernou. Ke druhé lucerně rovněž přivázal lano, tu ale přesunou až nakonec, aby Tal viděl, kam skáče.
Tal byl rád, že všechny ty přípravy oddalují vlastní přeskok. Stále se snažil přijít na jiný způsob, jak se dostat na druhou stranu, přestože bylo jisté, že další možnost neexistuje. Ještě jednou přistoupil k okraji průrvy a podíval se dolů. Na okamžik ho zasáhla závrať. Prudce ustoupil. Tak prudce, že málem upadl.
Musí existovat jiný způsob! Nevšímal si Milly a vracel se stejnou cestou, kudy přišli. Lucernu držel nahoře, aby viděl na strmý svah hory. Kdyby objevil tvrdou horninu, mohl by vyšplhat výš a potom na druhou stranu. Tak by se průrvě vyhnul.
Nejdřív ho napadlo, že vidí rudnou žílu, a na chvíli ho naplnila naděje. Pak si ale uvědomil, že to je jen iluze, kterou vyvolal širší pruh temného kamene.
Na druhou stranu nebylo jiné cesty. Nebylo, jak se dostat zpět do Hradu jinudy.
Milla mu hodila lano. Tal se jím převázal a volný konec uchytil ke speciální smyčce na svém novém širokém opasku.
"Kdyby se mi to nepovedlo...," řekl a pak se odmlčel. I kdyby ji o to požádal, Milla by nikdy nedokázala najít jeho otce, zachránit matku nebo vysvobodit Grefa. A u Vyvolených neexistuje povýšení po smrti. Jestli spadne, nikdy nenaplní své sny, že postoupí k Fialovým. Nikdy z něho nebude Jasnost Tal Graile-Rerem, Pán stínů Fialového řádu...
"Co?" vykřikla Milla.
Tal zvolna zavrtěl hlavou, aby z ní vypudil své sny.
Tentokrát Milla omotala kolem pyramidy dvojnásobnou délku lana a nechala mu jen takový průvěs, aby si je Tal mohl přetáhnout, ale aby o ně při rozběhu nezakopl.
Když všechno připravili, Tal ustoupil do tmy. Chvíli jenom stál a snažil se zpomalit tlukot srdce natolik, aby alespoň rozeznal jednotlivé tepy.
Strážný stín stál vedle něho, proti tmavému kamenu byl taktak vidět. Protože měli ke svícení jen můří lucerny, byl příliš slabý, aby se dal víc využít. Přesto se naklonil dopředu jako sprinter na startu. Tal věděl, že se mu snaží dodat odvahu.
Začala mu být zima, nevěděl však, nakolik to je od nehybnosti a nakolik od strachu.
Připadalo mu, že je Milla od něho strašně daleko, jako by stála na konci dlouhého tunelu. Malá, zeleně osvícená postava, kolem níž se blýskají odrazy od pyramidy.
Jde jen o Čin těla," zašeptal pro sebe. "Někdo mi dal do cesty Vydechující jámu. Vyhraji, když ji přeskočím. Fialový Paprsek úspěchu. Skoč! Vyhrej! Skoč!"
Zhluboka se nadechl a rozběhl se. Zuby na botách zaskřípěly o kameny na cestě. Lano se vymrštilo do výšky, zelené světlo a temnota díry se proti němu řítily rychleji a rychleji.
"Éééé-íííííí-háááá!" zakřičel Tal a vrhl se dopředu... do řídkého vzduchu.

o KAPITOLA o
ŠEST

Řítil se k protější straně průrvy. Natáhl ruce a skrčil nohy. Potřeboval dopadnout co nejdál, ale nevěřil, že se mu to podaří. Skok se v okamžiku změní v pád. Lano nad hlavou se mu ztratilo, strážný stín se chabě přidržoval ve škvírách skály -
narazil, prsty hledal záchytný bod, kopal nohama, aby se zachytil zuby na botách. Pak si uvědomil, že neklouže dolů po svislé stěně. Ležel jak široký tak dlouhý na zemi a zoufale se snažil nespadnout.
Dokázal to - a skočil dál než Milla!
Ležel a prudce oddechoval. Milla mu odvázala lano od opasku, odvinula je z pyramidy a smotala je. Celou dobu mlčela. Mlčela i ve chvíli, kdy k němu přinesla druhé lano a lucernu.
Nakonec Tal vstal a popadl svou tornu. Strážný stín se mu přesunul na obvyklé místo u nohou. Možná si Ledované neblahopřejí, když někdo unikne smrti. Prostě jim to připadá přirozené. Nebo taky ne.
"Dobrý skok," řekla Milla konečně.
"Díky," odpověděl Tal a srovnával si tornu do pohodlné polohy. To si však už Milla stáhla lícní masku a začala odcházet. Kráčela kolem pyramidy a ztratila se mu z dohledu.
"Podíváme se po vchodu do tunelu," poznamenal Tal, když ji dohnal. "Bude blízko."
Cesta pokračovala kolem pyramidy méně poničeným úsekem.. Zůstalo tu mnohem víc kovu a hora se na ni nesesouvala. Tal napočítal, že už ušli dvacet sáhů. Lucernu držel vysoko, aby mu vchod do tunelu neunikl.
Ani on, ani Milla nic nezahlédli. Po sto dvaceti sázích se Milla zastavila. Zvedla si masku a řekla: "Třeba je vchod na druhé straně."
"Cože?" zeptal se Tal. Také si nadzvedl masku a podíval se na Millu. "Myslíš druhou stranu té díry? To... je vyloučeno! Uviděli bychom ho."
"Měli jsme ho vidět." Milla pokyvovala hlavou, tvář měla bez výrazu. "Budeme muset skočit zpátky."
"Ne!" vykřikl Tal. "Ne, musí být na téhle straně!"
Milla stále kývala hlavou. Talovi chvíli trvalo, než mu došlo, že se přemáhá, aby se nerozesmála. Pak už smích nedokázala potlačit a vyprskla. Tal si nepamatoval, že by se dosud třeba jen usmála.

"To je způsob našeho ledovanského žertování!" brebentila a srazila k sobě pěsti. "Vždycky se navzájem dobíráme tím, že nebezpečí, které pominulo, znovu přijde. Tak třeba Talgrim Jednoruký si myslel, že se musí vrátit a zabít modrého selskiše, zatímco ho Vilske už zabil."
"Tomu nerozumím," řekl Tal a zavrtěl hlavou. Milla se opět zasmála a ukázala prstem. "Podívej, stojíme u vchodu!" Ukazovala nahoru nad hlavu. Kolem kruhového otvoru tam byly zabudovány hranaté kameny. Otvor vedl do horského svahu. Tunel.
Tal se nevěřícně zadíval na tunel a cítil, jak mu pokřivený úsměv stahuje polovinu obličeje. Když najde cestu domů, klidně snese jakékoli množství sebehloupějších ledovanských žertů. Brzy bude zpátky v Hradu. Ze všech sil se snažil nemyslet na potíže, které ho tam čekají.
Jediné, co teď musí udělat, je dostat se do tunelu a dál postupovat podle mapy. Bude to hodně obtížné?

o KAPITOLA o SEDM

V tunelu bylo nesnesitelné horko. I když měl Tal přes ústa a nos navlhčené plátno, mohl stěží dýchat. Dýchal jen povrchně a z nedostatku vzduchu byl celý zesláblý.
Znovu odložil můří lucernu Ledovanů, vsunul do jejího světla malý obdélník z kosti, který svíral v levé ruce, a přiložil k očím lupu, aby mohl rozluštit drobné kresby vyryté do povrchu.
Chodby byly tak úzké, že se jimi museli plazit. Na poslední křižovatce odbočili doleva, a tak by na další měli odbočit vpravo.
Milla za ním se rozkašlala, ale vzápětí už zase cítil, jak mu do pat narážejí její ruce. Pro ni musí být tyto přehřáté tunely ještě nesnesitelnější než pro něho. Je to Ledovanka, zrozená k putování zamrzlou pustinou. Tal už alespoň má zkušenost s opravdovým horkem, i když
v tomto tunelu bylo ještě větší než v Ovocných zahradách nebo ve sluneční komnatě jeho nemocné matky.
Jak se pomalu sunul kupředu, jeho strážný stín plynul před ním, protože se vyhýbal Mille. Ve stísněném prostoru tunelů se světlo odráželo od zdí, a tak byl silnější a zřetelnější.
Na další křižovatce se Tal znovu podíval na miniaturní mapu. Podle vyryté kresby by se opravdu měli dát doprava. Chlapec však zaváhal. Světlo můří lucerny bylo zelené a osvětlovalo jen malý prostor. Když se ale podíval vpravo, uviděl v tunelu vzdálenou červenou záři.
Lekl se, že ví, co to znamená. Jsou s Mi llou v síti tunelů, kterými se kdysi pravděpodobně pohybovali stavitelé topného systému Hradu. Pod nimi - doufal, že hodně hluboko pod nimi - jsou mnohem větší tunely, jimiž proudí z hlubin hory láva a ohřívá ohromné nádrže s vodou. Pára se potom přivádí potrubím nahoru a vytápí všechna poschodí i jednotlivé místnosti Hradu.
Červená záře vpředu znamenala, že jeden z lávových tunelů je poškozený a jeho smrtelný obsah tryská jejich směrem. Kostěná mapa v Talově ruce byla velmi stará a od doby, kdy vznikla, mohlo dojít k celé řadě změn.
Aby to bylo ještě horší, nebyla na ní zakreslena žádná další cesta, která by vedla do Hradu. Kromě hlavních křižovatek vlastně nebyly zobrazeny žádné po-
drobnosti. Bylo zkrátka nemožné objevit jinou cestu, kterou by se mohli vydat.
Opět se zlehka nadechl a vyrazil. Slyšel, že se Milla sune za ním. Vlekla se kupředu, hodně kašlala, ale nic neříkala. Pravděpodobně by mlčela, i kdyby jí hrozila ztráta vědomí. A podle toho, co Tal viděl, by se Panna ochránkyně nejspíš plazila dál i v bezvědomí...
Červená barva světla byla stále sytější a začala ji přibarvovat jasně žlutá. Bylo čím dál větší horko. Kamenný povrch tunelu byl tak rozpálený, že se jej nedalo dotknout holou pokožkou. Tal zalitoval, že si u vchodu do tunelů odložili těžké kabáty, i když Milla na sobě stále měla brnění ze selskiší kůže. Nejspíš si je nikdy nesundává, říkal si Tal, stejně jako neodkládá merwinův roh, který jí září u boku.
Na další křižovatce si musel setřít pot z čela, a když se zahleděl na kostěnou mapu, viděl chvíli rozmazaně. Potom se mu podařilo zrak zaostřit. Další odbočka doprava, a tentokrát červené světlo přicházelo ze všech směrů. Vpředu musí být hodně lávy.
Vzduch zapáchal ještě víc než předtím. Tal si lehl na bok, aby si znovu navlhčil hadřík, jímž si zakrýval ústa při dýchání, vodou z láhve, kterou mu daly Panny ochránkyně. Láhev byla z vydlabané kosti wresky a uzávěr z wrescí kůže. Milla učinila totéž. Pak si znovu nasadila kostěnou masku na temeno hlavy a stáhla si ji
přes obličej. Tal si už dávno masku sundal, ale Milla ji považovala za součást brnění, které se nosí neustále. Nakrátko se objevil její bledý, odhodlaný obličej a potom jí opět maska s jantarovými očnicemi výraz tváře skryla.
"Nejsme o moc dál," vzdychl Tal.
Milla pokrčila rameny a odpověděla: Jo, nejde ti to dvakrát rychle."
"Nejde... ach, to je jedno!" vyrazil ze sebe. Proč se obtěžovat mluvením do větru?
Trvalo dlouho, než se dostali na další křižovatku. Nikoli proto, že by to bylo daleko, ale protože z nich horko a nedostatek vzduchu vysávaly spoustu sil.
Tal se soustředil, aby držel lucernu nahoře, a přitom postupoval, takže se zapomněl dívat před sebe. Vzpamatoval se, až když narazil do kostry.
Podíval se, co to je, a couvl tak rychle, že se srazil s Millou. Rozzlobeně vykřikla. Na chvíli, než se Tal zklidnil a Milla posunula dozadu, se mu její paže propletly s nohama.

"Co... to... je?" řekla namáhavě. Před každým slovem se nadechla.
"Kostra," zalapal po dechu Tal. Otočil knoflíkem na lucerně, aby roztáhl tkaninu a světélkující můry vyzařovaly více světla. Strážný stín mu vklouzl pod nohy, jak byl zvyklý, aby padal na zem jako opravdový stín. Milla se odsunula ještě víc dozadu, a tak se jí strážný stín nemohl dotknout.
Kostra tady zřejmě byla dlouho, anebo ji úplně očistili mrchožrouti. Nebyl u ní ani kousek oblečení, nic, co by mohlo objasnit, komu patřila. Ledovan to není, napadlo Tala, protože tady nejsou pozůstatky zbraní. Neozbrojeného Ledovana ještě neviděl.
Budou muset kostru přelézt, aby mohli postupovat dál. Tal si dodal odvahy, zavřel oči a natáhl ruku, ale když se prsty dotkl kosti, zase ji stáhl. Představoval si, že se kostra náhle posadí a vykřikne.
Já to udělám!" nařídila Milla, jenže Tal jí neměl kam uhnout.
Natáhl ruku a zatáhl kostru za paži, aby spadla na-plocho a mohli přes ni přelézt. Když se jí však dotkl, paže odpadla a kostra se rozpadla na jednotlivé kosti. Tal se zajíkl a paži upustil. Kromě paže spadlo ještě něco a cinklo to o kámen.
Tal viděl, že mu to spadlo mezi nohy a odkutálelo se to za něho. Byl to prst s navlečeným prstenem. Prstenem s velikým drahokamem.
Slunokam!

o KAPITOLA o OSM

Tal se zády opřel o stěnu tunelu. Nevnímal, že ho skála pálí, a ohlédl se. Milla právě zvedla kostlivcův prst a stahovala z něj prsten. Když se jej dotkla, drahokam se náhle rozzářil žlutavě červeným odstínem a bleskurychle vystřídal všechny barvy duhy. Zářil tak, že Tal musel zavřít oči.
Když je znovu otevřel, Milla prsten se slunokamem svírala v dlani. Světlo jí probleskovalo mezi prsty a prosvěcovalo jí ruku.
"Dej...mi... ho," řekl Tal. Právě o to mu šlo, proto šplhal na Červenou věž - aby získal nový, mocný slunokam, který potřebuje, aby se stal plnoprávným Vyvoleným, aby vstoupil do světa duchů Aeniru a zachránil svou rodinu.
"Ne." Milla se otočila.
"Počkej!" zaprosil Tal. Obrátil se, ale Milla byla rychlejší. Už byla o několik sáhů dál v tunelu. "Nevíš, jak se používá! A... zabloudíš!"
Milla postupovala dál. Asi si pamatuje, kde má odbočit, pomyslel si Tal. Jenže on musí slunokam mít. Pro ni může získat jiný později. Podíval se dolů na strážný stín. Milla mu nikdy neodpustí, když jej použije... ale kdyby to neudělal...
"Strážný stíne, strážný stíne," zasípěl. "Co nejrychleji chyť tu dívku."
Strážný stín vyrazil zpod Tala, prodlužoval se a zužoval, až byl jako stín štíhlého obra. Jedna paže se mu protáhla ještě víc a prsty se doširoka roztáhly. Popadly Millu za kotník a pevně jej sevřely.
Okamžitě se převalila na záda, nahnula se dopředu a zasadila stínu ránu kostěným nožem, který vysunula z rukávu. Tím jej však nemohla zranit, a tak ji strážný stín pevně držel.
"Zrádče!" zasyčela Milla. "Přísahal jsi!"
Tal přísahal vlastní krví na Millinu, že jí pomůže získat slunokam pro Dálné jezdce. Potvrzovala to trojúhelníkovitá jizva, kterou měl na zápěstí. Jenže přísaha ho nezavazovala k tomu, aby jí předal první slunokam, který najdou.
"Tys taky přísahala," řekl. "Že mi pomůžeš dostat se do Hradu. A ještě tam nejsme. Krom toho slunokam není vyladěný."
Milla zaváhala, ale jen na chvíli. Řekla si, že vlastně už jsou dost blízko Hradu, a opět se začala plížit a strážný stín táhla s sebou.
"Zachránil jsem ti život!" vyrazil ze sebe Tal zoufale, když viděl, že se nehodlá zastavit. Strážný stín nebyl natolik silný, aby Millu udržel, a Tal mu nechtěl přikázat, aby ji zranil. "Dlužíš mi to."
Milla se zastavila, jako by narazila do zdi. Tal jí zachránil život, když jí jeho strážný stín zavázal rány po boji s jednookým merwinem. Na druhou stranu ona zase jemu zachránila život tím, že merwina zabila...ale to nebylo tak jisté.
"Potřebuju slunokam," zachrčel Tal. "Pojď se mnou a já ti najdu jiný. Když se mi to nepodaří do čtrnácti dní... dám ti tenhle zpátky. Pro loď a... klan."
Nůž jí zmizel v rukávu. Potom rozevřela dlaň. Tal si musel zakrýt oči, aby ho slunokam neoslnil, když mu prsten hodila zpátky.
"Čtrnáct nocí!" připustila Milla rozzlobeně. "Ale už ti nedlužím za život!"
"Dohodnuto," řekl Tal. Vzal prsten do ruky a soustředil myšlenky na slunokam. Znovu se rozzářil, potom, jak jej Tal ovládal, postupně pohasínal. Když už nebyl ani tak jasný jako můří lucerna, zkusil si jej navléknout na prostředník. Byl mu příliš velký, a tak jej upevnil k řetízku vedle starého, vyhaslého a ztmavlého slunokamu.
Slunokam na prstenu byl velmi starý, ale neztratil žádnou ze svých schopností, neboť ležel nepoužívaný tady ve tmě. Vyvolený - kostra musela patřit Vyvolenému - se před smrtí přinutil dojít až sem, aby se slunokam zachoval. To Tala překvapilo. Neznal žádného současného Vyvoleného, který by byl natolik statečný, že by zemřel sám a ve tmě, jen aby zachránil slunokam.
"Strážný stíne, strážný stíne," zamumlal. "Vrať se ke mně."
Strážný stín Millu pustil, dal se na rychlý ústup a přeměnil se opět v obyčejný stín. Stále však na Tala mával paží.
"Copak?" zeptal se Tal. Lekl se, že mu to začíná myslet trochu zmateně.

Strážný stín znovu mávl rukou a Tal si uvědomil, že mu naznačuje, aby si pospíšil. Současně si všiml, že ho Milla opět dohonila. Ale kdy? Musel mít několik vteřin výpadek.
"Vzduch," oddechovala prudce Milla. "Špatný vzduch."
Strčila do něho. Tal se otočil a opět se začal plazit. Připadalo jim, že lezou celé hodiny, ale byly to jen minuty. Pak se ocitli na další křižovatce. Tal opatrně vytáhl kostěnou mapu a snažil se zjistit, kde jsou. Červená záře byla jasná, ale ne natolik, aby se v ní dalo číst. A z nějakého důvodu pohasla můří lucerna. Tal jí zatřásl, aby můry oživil, ale nepomohlo to. Přitom mezery v tkanině měly největší možnou šířku.
Nezbývalo než postavit lucernu a místo ní vyndat nový slunokam. Tal však měl ruce tak ztěžklé, že je sotva dokázal zvednout. Dělaly si, co se jim zachtělo. Nakonec se mu to podařilo a po několika jasných záblescích nastavil slunokam tak, aby svítil, jak bylo potřeba.
V jeho světle zjistil, že světélkující můry leží na dně lucerny a jejich zelené zadečky pohasínají. Spí... nebo jsou mrtvé.
Netečně podal lucernu Mille. Patří Ledovanům a Milla bude vědět, co s ní.
Podíval se do mapy. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, kde jsou. Odbočka doprava a potom značka, jež by mohla znamenat žebřík nebo rampu. V každém případě půjdou nahoru.
To byla Talova naděje.
Pokud ovšem nejsou na křižovatce, která té na mapě předchází. V tom případě by měli odbočit doleva a potom doprava. Jenže to už udělali, ne?
Natočil mapu jinak. Když se teď na ni podíval, znejistěl, jestli ji celou dobu neměl obráceně.
Jdeme!" zašeptala Milla. "Musíme... jít dál!"
Tal si nepamatoval, kam odbočili. Po chvíli přišli k otvoru ve stropě tunelu a k žebříku ze stejného křišťálu, z jakého byl Křišťálový les v Hradu. Tal na něj chtěl namířit paprsek světla, aby začal zpívat, ale paprsek se z nějakého důvodu stále ztrácel. Ze slunokamu vycházely do všech stran různě zbarvené paprsky, ale křišťálový žebřík ani jeden z nich nezasáhl.
To Tala rozesmálo. Nemohl se ovládnout - začal se chichotat, až se zalykal, ale znělo to tak divně, že se rozhlédl, kdo se to vlastně směje.
Matně si uvědomoval, že se Milla kolem něho protlačila a začala šplhat, pak, že jím zacloumal strážný stín, položil mu ruce na žebřík a zvedl nohu na nejnižší příčku.
Žebřík byl podivně studený. Tady, kde všechno ostatní je horké. Náhlá změna teploty ho vylekala a to ho probralo. Zděšeně si uvědomil, že ve vzduchu musí být jed. To z lávových plynů dole pod nimi má tak zmatenou hlavu a nohy a ruce jako z olova.
Strážný stín Tala tahal za zápěstí a nutil ho lézt nahoru. Milla byla před ním a šplhala velmi pomalu. Několikrát málem sjela dolů, ale strážný stín na ni také dával pozor a pokaždé se k ní prudce natáhl a nohy nebo ruce jí položil zpátky na žebřík.
Tal začal vidět dvojmo. Natahoval ruce po příčkách, které tam nebyly, a prsty svíral vzduch místo křišťálu. Paže mu tak ochably, že je nemohl zvednout. Pomalu, velmi pomalu prostrčil nohy žebříkem a posadil se. Zápolil s opaskem. Nemohl jít dál, ale mohl se opaskem přivázat k žebříku, aby nespadl.
Podařilo se mu jej omotat kolem žebříku. Pak ho na poslední chvíli napadlo, aby si přetáhl přes hlavu řetízek se slunokamem. Chvíli se zdálo, že jej upustí, ale strážný stín mu podepřel třesoucí se ruce a pomohl vsunout slunokam do tajné kapsy v rukávu.
Potom Tal ztratil vědomí, v pádu mu bránil jen široký opasek z kůže selskiše, jenž ve smyčce obepínal žebřík.
Milla vydržela o něco déle. Vylezla na odpočívadlo o třicet sáhů výš, ale to bylo všechno. Zhroutila se na ně a stačila ještě vytáhnout nůž, aby se smrti postavila ozbrojená. Potom také omdlela.
Strážný stín se ujistil, že Talův opasek drží, a vydal se dál po žebříku. Když potom minul odpočívadlo, kde ležela Milla, zeštíhlel a stal se průhlednějším. A o několik sáhů dál z něj byla už jen tmavá nehmotná čára. Neochotně začal ustupovat. Lezl dolů, až zase vypadal jako Talův přirozený stín.
Talovi teď nebylo pomoci.

o KAPITOLA o
DEVĚT

"Zabij je."
Tal ta slova slyšel, jako by je odněkud z velké dálky přinášel vítr. Někde někdo mluví o tom, že někoho zabije. Někdo jiný řekl: "Ne. Nevíme, co jsou zač."
Jeden vypadá jako Vyvolený. Říkám ti, zabij aspoň jeho."
Jaký to pak mělo smysl tahat je sem nahoru, když je stejně jen zabijeme? Nemají slunokamy, oba mají obyčejné stíny a podívej se na jejich oblečení. Určitě jsou odjinud. Třeba nám pomůžou."
Ten, co chtěl zabíjet, se rozesmál. Byl to drsný, výsměšný smích.
Jak nám pomůžou? Budeme se lépe skrývat v těchhle tunelech? Žít ještě mizerněji než teď?"
Talovi se podařilo pootevřít jedno oko. Zjistil, že ti, co mluvili, stojí těsně u něho. Byli tři. Dva chlapci, kteří nemohli být o moc starší než on, a jeden vyšší, který se zdál být o něco starší. Ten předtím nemluvil.
Dva mladší drželi krátké píky s širokými čepelemi. Všichni tři měli na sobě špinavé hadry. Tal usoudil, že to kdysi byla bílá roucha příslušníků Podnároda. Starší chlapec měl čepici s dlouhým černým pérem.
Na podlaze za nimi stála petrolejová lampa. V jejím světle všichni tři vrhali dlouhé stíny. Přirozené stíny.

Jsou z Podnároda. Tal by jim rád rozkázal, aby mu pomohli, ale nevydal ze sebe hlásku. I to, aby udržel pootevřené jediné oční víčko, ho stálo nesmírné úsilí.
"Zabij je," řekl ten první. Byl světlovlasý.
"Promluv s nimi," řekl druhý chlapec.
O kom to mluví? Tal chtěl otočit hlavu, aby se rozhlédl, ale krkem také nemohl pohnout. Třeba je to všechno jen sen.
Oba se otočili k chlapci s pérem na čepici a čekali, jak rozhodne.
"Nic takového. Odneseme je nahoru na nejvyšší z úrovní služebníků a necháme je tam. Asi tak za hodinu přijdou k sobě."
"Ale Vráno," zanaříkal světlovlasý chlapec, "k čemu to bude?"
Tak tedy tomu staršímu s pérem říkají Vrána, pomyslel si Tal otupěle. To černé péro je vraní. Jenže jediné vrány, co jsou v Hradu, patří velmi vysoce postaveným
Vyvoleným. Stará legenda praví, že až poslední vrána opustí Hrad, bude to znamenat konec Vyvolených a sedm věží spadne.
"Jestli se nemýlím, tak tím, že je vezmeme nahoru, přeneseme odpovědnost na Vyvolené - ať si to vyřeší sami," řekl Vrána. "Gill teď dojde pro Clovila a Fereka. Ať nám je pomůžou odnést."
Tal sledoval, jak mu Gill - ten druhý mladší - mizí z dohledu. To je zvláštní, vždyť Gill je dívčí jméno. Pokud ovšem Gill není dívka. Je to možné, pomyslel si. Zavřel pootevřené oko a už je nedokázal znovu otevřít.
To, co se dělo potom, bylo ještě víc jako ve snu. Zdálo se mu, že ho zvedají z podlahy a nesou nahoru 65 a že se všude kolem ozývají podivné hlasy. Byl to hovor, ale Tal mu nerozuměl. Slova se neustále měnila a řeč plynula rychle. Rozuměl jen slovům jako "nahoru", "těžký" a "ty ho poneseš", nikoli však už "čmuchni", "próbnout" nebo "klinkni mu česnák tenkobulkou".
Nic nedávalo smysl. Bylo to příliš obtížné. Tal opět upadl do naprostého bezvědomí.
Když se probral podruhé, na okamžik si přesně vybavil první probuzení. Vzpomínka ale okamžitě zmizela a vystřídala ji nepředstavitelná bolest hlavy. Bodala ho přímo mezi očima.
Zasténal a posadil se. Hlavu si chytil do dlaní. Pak si
uvědomil, že předtím byl přivázaný k žebříku v jednom z topných tunelů.
Prudce si sundal ruce z očí a rozhlédl se.
Už nevisel na žebříku. Ležel na podlaze chodby osvětlené malým slunokamem, upevněným ve stropě. Deset sáhů od něj byl další slunokam a deset sáhů na druhou stranu ještě jeden. Byly to obyčejné, bílé slunokamy velmi malé síly.
Ozval se nějaký zvuk. Tal sebou trhl, ale vzápětí toho litoval, protože bolest hlavy se do něho zahryzla ještě urputněji.
Ten zvuk vydávala Milla. Seděla za ním se zkříženýma nohama a pomalu, s velkým sebeovládáním se nadechovala a vydechovala. Na obličeji neměla masku a její pokožka měla ošklivý nazelenalý odstín.
Tal si přitiskl palce na spánky a zamumlal: "Co se stalo?"
Milla velmi, velmi pomalu vydechla.
"Byl tam... špatný vzduch. Nějací lidi nás přenesli sem. Říkali, že nás zabijí, ale ve skutečnosti to nechtěli udělat. Ještě štěstí, že se tvůj strážný stín zachoval rozumně. Myslím si, že by tě zabili, kdyby se choval jinak."
"Ach," vzdychl Tal. Začaly se mu vybavovat mlhavé vzpomínky. "Myslel jsem, že je to sen. Tys pak procitla?" Milla vypadala rozpačitě. Začala se nadechovat, jako
by otázku přeslechla. Pak náhle vydechla a řekla: "Ne, jen jsem se vzpamatovala natolik, že jsem je slyšela. Nemohla jsem se hýbat. Měl by ses nadechovat pomalu a zhluboka. Dostaneš tak špatný vzduch z krve."
Tal přikývl, ale dýchání nezměnil. Ti lidé museli být odpadlí příslušníci Podnároda. A mluvili o jeho slunokamu!
Rychle si sáhl na krk. Řetízek se starým a novým slunokamem tam nebyl! Chvíli byl vyděšený, potom ho však strážný stín zatahal za rukáv, aby mu připomněl, že jej má v tajné kapse. Vytáhl řetízek, přetáhl si jej přes hlavu a úlevně si oddechl.
"Třináct nocí, pak je můj," řekla Milla a přitom sledovala, jak si prohlíží slunokam. Jedna noc právě uplynula.
Tal se na ni zamračil. Pomalu vstal a udělal pár kroků po chodbě. Každý krok mu působil bodavou bolest v hlavě.
Jsme už teď v tvém Hradu?" zeptala se Milla. Ukázala na strop. "Támhle je spousta slunokamů. Třeba bych si mohla jeden vydolovat."
Jsou moc malé," řekl Tal unaveně. "Vydrží jen několik měsíců a pak se musí nahradit. A nedá se s nimi nic dělat. Jen svítí."
Milla pokrčila rameny. "Světlo znamená ve tmě hodně.
Tal vzdychl. Podle nízké úrovně osvětlení a stěn natřených řídkou bílou barvou usoudil, že jsou na jedné z úrovní Podnároda. Existuje spousta úrovní Podnároda, kde služebníci žijí, pracují a hospodaří. Tal však tyto úrovně nepovažoval za součást skutečného Hradu.
Až je opustí, pak teprve vstoupí do Hradu. Najednou mu došlo, že se opravdu vrátil. Nikdy o tom nepřemýšlel a teď nevěděl, co má dělat. Co by měl dělat?
Nemůže jít domů, protože jeho nepřátelé by ho našli. V tomto oblečení nemůže ani vyjít na veřejnost. Ceká ho zmatek nebo přinejmenším hodně potíží.
To byl celý Tal. Vůbec nepomyslel na to, co nastane, až přivede do Hradu Millu. Věděl, že je Ledovanka a co to znamená. Nikdo jiný to ale nevěděl. Nedokáže odhadnout, jak mohou Vyvolení zareagovat. Jsou přece přesvědčeni, že mimo Hrad nikdo nežije. Že mimo Hrad nikdo žít nemůže. Budou si myslet, že je to nestvůra, která přeběhla z Aeniru, aniž zůstala stínem. Svobodný duch. Neovládaný duch.
To bylo to nejstrašnější, co si Vyvolení dovedli představit. Když ji spatří, začnou na ně vrhat doběla rozžhavené paprsky světla a zmaru. Ani Tal by se nezachoval jinak, kdyby Millu náhodou potkal v Hradu. Když není Vyvolená ani

nepatří k Podnárodu, musí být nestvůra. Proč by měl jiný Vyvolený uvažovat jinak?
Jsme už v tvém Hradu?" zeptala se Milla znovu. Po-
hlédla na holé, hladké stěny. Nevisely na nich trofeje ani lebky merwinů s rohy nebo kostry ploutvovitých prstů selskišů či ukořistěné zbraně nepřátel. "Moc úchvatně to tady nevypadá. Teď už by nás raději měli najít vaši strážci než ti Vyvrhelové."
"Kdo?" zeptal se Tal. Neposlouchal. Trápily ho jiné starosti. Co když udělal hloupost, když ji sem přivedl?
"Vyvrhelové," řekla Milla. "Ti nás sem přivedli, ne? Lidi bez klanu, kteří se drží lodi a žijí ze zbytků a výškrabků."
Tal se na ni upřeně zadíval. Dosud ji neznal tak upovídanou. Možná to souvisí s tím špatným vzduchem. Anebo se zkrátka uvolnila poté, co se jim podařilo projít spalujícím horkem tunelů.
"Nevím, kdo to byl," odpověděl. "Podnárod. Služebníci. Nejspíš to ale budou uprchlíci. Asi žijí tady dole."
"Služebníci, kteří si nemůžou zvolit, že odejdou?" zeptala se Milla poté, co vstala a protáhla si paže. "Ty myslíš otroky, že? Některé klany je mají, i když Babizny to nevidí rády. Dální jezdci s těmi, co přijímají otroky, neobchodují."
"Kdo je to otrok?" zeptal se Tal. To slovo dosud neslyšel.
"Služebníci, kteří nesmějí odejít," řekla Milla. Když viděla, že to Tal stále nechápe, dodala: "Lidé, které je možné koupit a prodat."
"Vážně?" podivil se Tal. "Hm, Podnárod je něco jiného. Většina jeho členů se narodila, aby se stala služebníky. .. ostatní skončili v Podnárodu z.. .dobrého důvodu. Ale kupovat je a prodávat, to nejde. Jen se můžou někomu přidělit."
"Otrok, i když se mu říká jinak, špiní dobrou pověst lodi," řekla Milla.
Zdůraznila to tak, že pokrčila rameny, a potom udělala dva přemety, aby si rozhýbala svaly. Tal zasténal a silně se udeřil do bolavé hlavy. Za rohem, téměř z dohledu, zahlédl svůj strážný stín. Kopíroval Talovy pohyby, dokud si ho Milla nevšimla. Pak vklouzl zpátky a stal se znovu přirozeným stínem.
Tal byl ve střehu. Uvědomil si, že z návratu nemá takovou radost, jakou by mít měl. Měl by líbat podlahu a radostně se smát. Koneckonců přežil pád z Červené věže, vysoké tisíce sáhů. Přežil setkání s Ledovany. Přešel Živoucí moře. Pomohl zabít merwina. Viděl Ztroskotanou loď, vyšplhal na Horu Světla a prošel topnými tunely.
Radost však necítil. Byl unavený a připadalo mu, jako by to všechno byl teprve začátek. Vždycky si myslel, že až se vrátí, půjde rovnou k rodině a navštíví matku. To však nebylo možné. Potíž spočívala v tom, že nevěděl, co má tedy udělat.
Milla se dalšími dvěma přemety vrátila. Uvědomil si,
že problém, který pro něho ona představuje, si způsobil sám.
"Co teď?" zeptala se Milla. "Půjdeme navštívit Babiznu vašeho klanu?"
"No...," řekl Tal a rozzářil se, neboť najednou dostal nápad. "Ne tak úplně - ale skoro!"

o KAPITOLA o DESET

Navštívíme jednoho moudrého muže," vysvětloval Tal, když se plížili chodbou, která vedla ke schodům nahoru do první Červené úrovně. "Mého prastrýce Ebbitta. Pomůže nám přijít na to, co máme dělat dál."
A bude vědět, uvažoval Tal, co dělat s Millou. Možná by se u něho mohla ukrýt, než jí Tal najde slunokam.
Milla přikývla a mlčela. Tal si všiml, že má ruku na dýce a oči neustále ve střehu. Hledala nepřátele.
"Má duchostín," dodal Tal. "Ten mají všichni Vyvolení. Duchostíny neudělají nic, dokud jim to někdo nenařídí."
"Ony jsou jako tvůj malý stín, jenže větší?" zeptala se Milla.
"Nejsou vždycky větší," řekl Tal. "Jsou ale silnější a nebezpečnější. Nemůžou měnit podobu jako strážný stín, ale podobu, kterou mají, dokážou roztahovat a deformovat."
Milla o tom chvíli přemýšlela. O několik kroků dál se zeptala: "Co se stane s duchostínem, když jeho pána zabijí?"
Tal zavrtěl hlavou.
"Duchostín se ztratí s ním -"
Zarazil se, připomnělo mu to matku. Určitě je stále naživu.
"Třeba to uvidíme," řekla Milla.
Tal se zastavil, otočil se a pohlédl Mille do očí.
"Millo, nemůžeš v Hradu bojovat!" varoval ji. "Musíme být co nejopatrnější. Zvenku sem nikdo nikdy nepřišel. Jestli na někoho zaútočíš, bude všechno jenom
horší."
"Bojuju jen tehdy, když mě někdo napadne," řekla Milla. "Ale ty se něčeho bojíš. Proč by ses měl bát na vlastní lodi... ve svém domově?"
"Nebojím se!" řekl Tal ostře. "Je to složité. Někteří Vyvolení nemají rádi mou rodinu a dochází k celé řadě věcí, kterým nerozumím. Jsem jen opatrný."
"Víš toho moc málo," řekla Milla. "Nezdá se mi, že ti tvoji Vyvolení dobře vychovávají své děti. My bychom nenechali odejít z lodi někoho, kdo nemá dost informací o Ledu."
Tal začal odpovídat, ale Millina slova ho tak rozlítila, že ze sebe nemohl dostat slova. Dlouze, pomalu se nadechl a konečně se mu podařilo říct: Je to hrozně slo-
žité, protože to má co dělat s lidmi, ne se zvířaty nebo, nebo... s počasím! Nemáš na to vzdělání, abys to pochopila. Raději pojď za mnou a buď zticha!"

Já umím být zticha," souhlasila Milla. "Dokážu být mnohem tišší než ty."
"Dobrá," odsekl Tal. "Můžeš začít!"
Na schodech ani na chodbě, která vedla do Ebbittova poněkud neobvyklého obydlí, nikoho nepotkali. To nebylo překvapivé, neboť Ebbitt se rozhodl bydlet v nejméně využité části nejnižší Červené úrovně. Kromě něho tu všichni byli Matnoši - nejnižší společenská vrstva Vyvolených - a zoufale toužili postoupit výš.
Když opouštěli schodiště, Milla si všimla nejasného červeného zabarvení slunokamu na chodbě a vybledlých červených pruhů, které zdobily strop, a zeptala se na ně. Tal se vzchopil a poskytl jí vyčerpávající přednášku o řádech a úrovních, kterou Milla shrnula do poněkud zjednodušujícího: Jo, v Hradu žije spousta klanů.
Tak se šeptem bavili, dokud nepřišli k začátku chodby, kterou Ebbitt používal jako velký pokoj. Jako obvykle byl vchod zatarasený hromadou nábytku a harampádí. Kupodivu tady nebylo ani stopy po šatní skříni, kterou Tal dříve vstupoval. Vlastně tady vůbec nebyla zřetelná cesta, kterou by se dala projít ta změť stolů obrácených vzhůru nohama, na sebe naskládaných židlí, vě-
šáků na klobouky s bodci, skříněk, koberců, mramorových soch a papírových tapet.
"Prastrýc Ebbitt je trochu...," řekl Tal a očima sledoval hromadu, která sahala téměř ke stropu. "Hm, není úplně normální."
Milla přikývla a pak najednou ustoupila dozadu. V dlani svírala rukojeť dýky z merwinova rohu.
Tal neviděl, co ji vedlo k této reakci, dokud neukázala na obrovský modrý polštář před nakupeným nábytkem. Pomalu, téměř neslyšně se pohyboval směrem od nich. Potom se přetočil a odkryl úzký trojúhelníkový otvor, ve kterém stály opěradly k sobě dvě židle. "Proč jenom nemůžeš mít dveře?" zeptal se Tal. Dotaz adresoval úzkému tunelu vedoucímu skrze bariéru nábytku. Klekl si a upřeně se do něj zadíval. Po Ebbittovi nebylo ani památky, nicméně ten putující polštář byl nepochybně jeho nápad. Starý muž se je tak rozhodl přivítat.
"Pojď dál," řekl Tal Mille. Dřepl si, aby se mohl protáhnout dírou. "Může se zdát, že to spadne, ale Ebbitt je na tyhle věci expert."
"Za těmihle nesmysly má být ten mudrc?" zeptala se Milla. Klekla si však na kolena a následovala Tala.
Bariéra z nahromaděných kusů sahala mnohem dál, než Tal čekal. Musel se protáhnout několika odbočkami, než se konečně dostal do volnějšího prostoru.
A opět bylo všechno jinak. Nikde ani stopy po Ebbittově vybledlém trůnu. Ebbitt tam však byl. Měl na sobě bílé roucho Podnároda a kabátek indigové barvy, který měl zakázaný od té doby, kdy sestoupil k Červeným.
Ležel na dlouhé pohovce obložený spoustou polštářů a oči měl zavázané páskou, kterou si bával na spaní. Jeho duchostín, velká kočka s hřívou, mu seděl u nohou a sledoval Tala.
Jdi pryč," řekl Ebbitt a ochable mávl rukou. "Bolí mě hlava."
"Mě taky," odpověděl Tal. "Potřebuju tvoji pomoc, strýčku Ebbitte. Je to strašně důležité."
"Tak důležité, žes mě za celé dva týdny nenavštívil?" otázal se Ebbitt, aniž se pohnul.
"To se mi snad zdá!" vykřikl Tal. "Nenavštívil jsem tě, protože jsem SPADL Z ČERVENÉ VĚŽE!"
Výkřik způsobil, že sebou Ebbitt trhl, ale mnohem dramatičtější účinek měl na Ebbittův duchostín. Ten vyskočil na nohy a vstoje balancoval, připraven skočit.
Pak si Tal uvědomil, že duchostín nereaguje na jeho výkřik. Z otvoru v bariéře právě vylezla Milla.
"Nic nedělej!" přikázal Tal, i když si nebyl jistý, jestli mluví k Mille, nebo k duchostínu.
"Co se děje?" zeptal se Ebbitt podrážděně. Strhl si z očí pásku, posadil se a mžoural. Když spatřil Millu, která navzdory Talovu příkazu vytáhla dýku, zvedl ruku. Prsten se slunokamem se mu na prstu rychle roztočil a začal vydávat prudké světlo.
"Ne!" opět vykřikl Tal. "Nikdo nic nedělejte!"
"Kdo... nebo co... to je?" zeptal se Ebbitt a pomalu se postavil. Ruku se slunokamem nespouštěl.
Milla měla na obličeji masku a na hlavě kapuci. Jantarové očnice ve světle slunokamu hrozivě zářily a otvor pro ústa. byl strašidelně temný. Opravdu vypadala jako nestvůra.
"Millo, prosím tě, sundej si masku," vzdychl. "Nikdo na tebe nezaútočí, je to tak, strýčku?"
"Když to říkáš," odtušil Ebbitt. Trochu se mu ulevilo, když zaslechl slovo maska, a potom ještě víc, když Milla masku pomalu sundala. "Znovu se však ptám, kdo jsi? Máš přirozený stín, ale nevypadáš jako ti z Podnároda, co jsem zatím viděl."
"Jsem Milla od Dálných jezdců, dcera Ylse, dcery Emor, dcery Rohen, dcery Clyo, v rodové linii Danir od dob Ztroskotání lodi."
Ebbitt se opět posadil.
Je z venku," řekl Tal. "Říkají si Ledované."
Ebbitt mlčel. Jeho duchostín se otočil, aby se na něho podíval, pak se posunul a svou stínotlapou se dotkl jeho obličeje.
"Strýčku Ebbitte?" řekl Tal, náhle plný obav.
Duchostín silně zatlačil Ebbittovi na hruď a starý muž sípavě zakašlal.
"Z venku?" vydechl. "Mimo Hrad?"
"Ano," odpověděl Tal. "Právě tam jsem byl. Opravdu jsem spadl z Červené věže. Můj strážný stín mě zachránil.
Ebbitt se zhluboka nadechl, pak sáhl pod pohovku a vytáhl vysokou křišťálovou láhev s úzkým hrdlem. Tal zahlédl vedle ní sklenici, ale s tou se Ebbitt neobtěžoval. Odstranil uzávěr a několikrát se dlouze napil.
"Destilovaný sladký likér ze svatozářky," řekl a láhev postavil. "Z Aeniru. Medicína pro duševně choré starce. Pojď blíž, Millo, dcero Ylse a... všech těch dalších."
"Taky tu dýku si dej tam, kam patří," řekl Tal. Pak stranou dodal k Ebbittovi: "Je z rohu merwina. Proto září."

Milla zaváhala, pak ale dýku zasunula do pochvy a přiblížila se. Ve vzdálenosti několika stop srazila k sobě pěsti v ledovanském pozdravu.
"Takže na těch starých legendách je přece jen něco pravdivého," řekl Ebbitt a se zájmem hleděl na Millu. "Tam venku je víc než jen led a sníh."
"Mnohem víc," řekl Tal významně. "Většinou se mě to snažilo zabít."
"Řekni mi všechno," zvolal Ebbitt a vzrušeně máchl rukama. "Tohle je to nejlepší, co se za ta léta stalo."
"Co matka?" zeptal se Tal. "Jak se daří matce? A co Gref? A Kusi? Co se zde dělo, zatímco jsem byl pryč?"
"Tvé matce se pořád nedaří dobře," řekl Ebbitt vyhýbavě. Vstal, došel ke skříni a přinesl odtud jídlo a láhev sladké vody, která se přece jen pro jeho hosty hodila víc než destilát ze svatozářek. "Promluvíme si o nich později. Nejdřív si musím vyslechnout tvůj příběh."
Tal se zakabonil, ale z dlouholetých zkušeností věděl, že nemůže nutit Ebbitta, aby dělal něco, co nechce. Nejrychlejší způsob, jak se od prastrýce něco dovědět, bude vyprávět mu, co se stalo.
"Když jsem od tebe odešel," začal, "vyšplhal jsem na Červenou věž..."

o KAPITOLA o
JEDENÁCT

Tal mluvil a Ebbitt přecházel sem tam. Občas ho přerušil, aby se na něco zeptal - většinou Tala, ale také Milly. Chvílemi se rozesmál, srazil k sobě ruce a jeho smích se změnil v neumělé kejhání. Milla ho pozorovala, trochu couvla a očima přeskakovala ze starce na duchostín.
Věděla, že je Ebbitt starý jako Babizna Matka Dálných jezdců, ale nevypadal na to. Vlasy měl stříbrné, nikoli bílé, byly dlouhé a měl je sčesané dozadu. Jeho pokožka byla zvrásněná, ale jeho vrásky se nevyrovnaly vráskám žádné z Babizen Matek.
Byl mnohem vyšší, než čekala, a pohyboval se energičtěji. Ale jeho nejvýraznějším rysem byl nos. V ledovanské sáze by Ebbittovi určitě říkali Velký nos.
"A teď," řekl Tal, když zakončil vyprávění jejich po-
divnou záchranou z topných tunelů, "mi pověz, co je s Grefem. A Kusi. A matkou."
"Tvůj bratr Gref se ztratil," řekl Ebbitt ztěžka. "Myslel jsem, že je s tebou a že jste někde dole, abyste se vyhnuli tomu náfukovi Sushinovi. Kusi je bohužel s těmi zkaženými produkty svatby mé neteře."
Náfuka Sushin byl Talův nepřítel, Pán stínů Sushin. Talovi chvíli trvalo, než mu došlo, že zkaženými produkty svatby své neteře má Ebbitt na mysli Lallek a Korrek. Byly stejně zlé jako Sushin. Vlastně horší, protože byly z rodiny. Jeho malá sestra s nimi nebývala ráda.
"My bychom se ale neschovali, kdybychom to předtím neřekli matce," zamračil se Tal. "Měl ses jí zeptat! Grefovi se mohlo něco stát!"
Je mi líto, s Graile jsem neměl možnost mluvit," odpověděl Ebbitt opatrně. "V den, kdy jsi zmizel, upadla do hlubokého spánku - a ještě se neprobudila."
"Jak to?" zvolal Tal. Začal přecházet po místnosti a divoce lomil rukama.
"Nebyla na tom tak zle, když jsem odcházel. Měl jsem -"
"Nemohl bys udělat vůbec nic," řekl Ebbitt. "Spí, aby si uchovala sílu. Myslím, že ji bude možné probudit, ale probuzení musí být až to poslední. Nesmí k němu dojít, dokud ji v den Nanebevstoupení nepřevezou do Aeni-
ru. Tam se dá opatřit několik kouzel, která jí vyléčí jak duši, tak i tělo."
"Dostanu ji do Aeniru," zvolal Tal a vytáhl svůj nový slunokam. "A udělám to hned dnes. Přece nebudu čekat na nějaký den..."
Milla se pohnula. Ruka jí opět sklouzla k dýce. Tal se na ni podíval a pomalu zavrtěl hlavou.
"Ne, asi to nepůjde," řekl a nechal slunokam sklouznout zpět pod kožešinový kabát. Jestli sis jistý, že matka bude do Nanebevstoupení jen spát, pak bych mohl... dobrá, Kusi bude hodně nešťastná, ale je aspoň v bezpečí. Takže musím najít Grefa a získat slunokam pro Millu."
Ebbitt se podíval na ledovanskou dívku.
"Obávám se, že většina Vyvolených není připravena na to, aby se dověděli o Ledovanech a o jejich lodích a Ledu," řekl. "Budeš se muset přestrojit za příslušnici Podnároda, Millo."
"Panny ochránkyně se nikdy neschovávají za falešné prapory," řekla Milla hrdě, jako by odříkávala zákon.
"Hmmm," odtušil Ebbitt. "Třeba si o tom můžeme promluvit později. Pokud jde o to, jak najít Grefa, mám jeden malý nápad. Jeden velice malý nápad. Tak malý, že by mohl zmizet, kdybych se ho nepokusil zadržet -"
"Jaký nápad, strýčku?" přerušil ho Tal. Ebbitt začal poskakovat kolem dokola, jako by nápad opravdu pronásledoval.
"Pšštt," řekl Ebbitt. "Málem jsem ho dostal!"
Náhle chňapl a zaklapl prsty, jako by ve vzduchu skutečně něco chytil.
"Dostal jsi ho?" zeptal se Tal. "Ten nápad?"
Ebbitt rozevřel dlaně a něco si prohlížel.
"Cože?" zeptal se. "Ne, je to chomáček prachu. Zajímalo by mě, odkud se sem dostal...?"
Tal pohlédl na Millu. Její tvář jako obvykle neměla žádný výraz, ale pod okem jí krátce zacukalo. Doufal, že je to tím, že se baví.
"A co ten nápad?" zeptal se. Jak Grefa najít?"

Ebbitt sfoukl neviditelný chomáček prachu z dlaně.
"Ten duchostín, co Grefa odnesl pryč z Červené věže," řekl. Vypadalo to, jako by mluvil do vzduchu před sebou, a nikoli k Talovi. "Viděl jsi ho zřetelně? Pamatuješ si, jak vypadal?"
Jo," řekl Tal. Přesunul se před Ebbitta, ale stařec se na jedné noze otočil, takže se díval do zdi. "Měl podobu borzoga. Poznal jsem to podle tvé hry Pán šelem."
"Nezvyklý duchostín," řekl Ebbitt. "Takový jsem ještě neviděl. Přesto vím jednu věc."
"Jakou?" zeptal se Tal podrážděně, když Ebbitt dál nepokračoval.
"Nebo vlastně dvě," řekl Ebbitt a ukázal na prstech: Jedna, dvě."
"Tak tedy co?!"
"Za prvé musíš zjistit, kdo je pánem toho duchostínu." Ebbitt si prst zmáčkl tak silně, až bolestí zasykl. "Au!"
"A ta druhá věc?" pobídl ho Tal. "Za druhé... Jediný spolehlivý způsob, jak to udělat, je vyhledat si ten duchostín v Zákoníku." "V Zákoníku?"
"V Zákoníku všech věcí," zašeptal Ebbitt. "V Kompendiu Vyvolených. Záznam o našem rodu je napsaný světlem na křišťálu. Mluví a dokáže odpovídat. Je to největší kouzlo, jaké kdy vzešlo z Aeniru. V Zákoníku jsou všechna jména - všichni Vyvolení, všechny duchostíny, všechny strážné stíny."
"Hm, nejdřív tedy musím najít, komu patří duchostín borzoga," řekl Tal, i když ho trochu znepokojil krátký záblesk v prastrýcových očích. "Kde ten Zákoník najdu?"
"V tom je ta potíž," řekl Ebbitt smutně a sesul se dozadu na pohovku. "Před víc než dvaceti lety se ztratil -k našemu velkému zármutku. Anebo ho někdo ukradl. Začínám spíš věřit tomu, že se stalo tohle. Jestli je to pravda, pak je to z pochopitelných důvodů tak strašné, že se na to radši snažím nemyslet."
Tal zaúpěl a sesul se vedle prastrýce. Jeho strážný stín se mu připlížil k nohám a opět se změnil v neškodného dattua se schlíplýma ušima. Ebbittův duchostín se
k němu naklonil, z tmavé tlamy náhle vysunul ohromný stínojazyk a olízl jej. Tal se s něčím takovým dosud nesetkal a na okamžik nebyl schopen slova.
"Proč -," začal, když vtom strážný stín, duchostín a Milla znehybněly a napjatě naslouchaly. Hlavy otočily k bariéře z nábytku, za níž byl vchod do chodby.
Tal se tam také podíval. Ke svému zděšení uviděl, že do hromady židlí a veteše vklouzly tmavé stíny. Dlouhé stíny, které měly tvar, jejž znal - téměř lidský, jen s velmi širokými rameny a neuvěřitelně úzkým pasem.
Duchostíny Císařské stráže! Tal by se jich dříve nebál, ale teď věděl, že někteří ze strážců jsou ve spojení se Sushinem. Jak se dozvěděli, že už je zpátky?
"Ven!" vykřikl Ebbitt. "Tudy!"
Než si Tal uvědomil, co se děje, Ebbitt přeskočil opěradlo pohovky a za okamžik ho následoval jeho ohromný duchostín s hřívou.
Tal váhal. Má před Císařskou stráží utíkat? Jestli to jsou opravdoví strážci, odvedou ho k císařovně a on by měl příležitost všechno vyřešit rovnou. Jenže jestli to jsou Sushinovi spojenci -
Jeden z duchostínů vykročil kupředu a okamžitě mu sevřela kotník studená, chvějící se ruka. To Talův strážný stín vyskočil, aby bránil svého pána. Duchostín jej však okamžitě odmrštil.
Potom vyrazil a Tal šel k zemi. Příliš pozdě se poku-
sil vytáhnout slunokam. Už jej skoro měl, jenže duchostín se bleskurychle pohnul a přitiskl ho k zemi.
Tvrdé přistání na zemi a studený, nepříjemný dotek duchostínu Tala přinutily horečně přemýšlet.
"Utíkej, Millo!" vykřikl. "Běž za Ebbittem!"
Milla však, místo aby se dala na útěk, vyskočila na skříň. Duchostín se protáhl až nahoru, aby na ni zaútočil, ale Milla jej stačila bodnout svou dýkou z merwinova rohu.
Hmotné objekty obvykle nedokáží duchostín zranit, a tak Tala udivilo, když viděl, že mu světélkující dýka protrhla hlavu, jako by ji měl z papíru. Z místa, kde jej čepel zasáhla, teď vlály cáry.
Duchostín zaječel - takový zvuk Tal dosud neslyšel -a rychle se stáhl zpět, aby byl z dosahu dýky.
"Ha!" zvolala Milla. "Smrt stínům!"
Přeskočila na druhou skříň a začala bodat do dalšího duchostínu. Ten to také vzdal a ustoupil, když dýka vytvořila ve vzduchu světelnou stopu.
Světlo - právě tím dýka na duchostíny platila. Dalo se jim ublížit jen světlem a Millina dýka měla správnou barvu a intenzitu, i když pohasínala.
Ne že by to Talovi pomohlo. Duchostín, který na něm ležel, ho nehodlal pustit a Milla nemohla seskočit, protože by se vystavila útoku tří duchostínu najednou.
"Ne!" vykřikl Tal. Najednou dostal strach. Bál se du-
chostínu, který ho držel, a toho, co další duchostíny provedou Mille. Bál se tak jako ještě nikdy, dokonce ani venku na Ledu se tolik nebál. Bylo to, jako kdyby na ně v náhlé potřeštěnosti, které nerozuměl a již nemohl předvídat, zaútočili lektoři, kteří ho v dětství učili. "Nebojuj! Utíkej!"
Jeho výkřik se ještě nesl ozvěnou, když Milla seskočila dolů a duchostínu, který ho držel, zasadila ránu do zad. Potom skočila na koberec svinutý na podlaze, postavila se a zatočila se na jedné noze. Dýka zasvištěla, opsala kruh - a přeřízla útlé pasy dalších dvou duchostínu.
Tal zbavený duchostínu, který na něho předtím zaútočil, se pomalu odplazil. Když se mu podařilo vstát, uviděl dva duchostíny doslova přeseknuté v pase. Bohužel to nebyl konec. Každá polovina se stále pohybovala a obě se teď blížily k Mille. Poslední duchostín byl nehybný, jen vlnění v jeho stínotěle naznačovalo, že se pomalu dává zase dohromady.

Tal vytáhl slunokam a upřel na něj mysl.
A právě ve chvíli, kdy se chystal pustit na duchostíny proud čistého světla, vybuchla za ním celá bariéra z nábytku a změnila se v oslňující oheň.

o KAPITOLA o
DVANÁCT

Většina nábytku zmizela v plamenech. Vzápětí se vyvalil oblak dýmu a horký popel. Ozval se hřmot a dovnitř vrazili Vyvolení v uniformách Císařské stráže - následováni ještě větším počtem duchostínů.
Tlaková vlna výbuchu srazila Tala k zemi a nakrátko ho omráčila. Když se probral, nemohl uvěřit, že odstřelili celou chodbu. Museli přece předpokládat, že tady může být spousta Vyvolených, nejen on a Ebbitt.
V šoku a omámený namáhavě vstal. Když si stíral z tváře horký popel, něco ho potřetí srazilo k zemi. Tentokrát to byl jeden ze strážců. Okamžitě klekl Talovi na záda a zkroutil mu za ně ruce, takže si nemohl vzít slunokam ani zbraň.
"Přiveď tamtoho!" zařval strážce.
"Slez odtamtud dolů!" volal jiný strážce na Millu. Jeho hlas zněl dost nezúčastněně, což Tala zmátlo. Pak si uvědomil, že si strážci určitě myslí, že Milla je odpadlice Podnároda a že Tal je ten, kdo napadl duchostíny.
Podcenit Millu může každý jen jednou, pomyslel si. Jenže tentokrát potřebuje utéct, nikoli bojovat. Nesmírně si přál, aby utekla. Ústa měl plná popela, a tak nemohl křičet.
Milla neutekla. Tal zaslechl bolestný výkřik strážce, který jí předtím nařizoval, aby slezla. Natáhl se a otočil hlavu dozadu, aby viděl, co se děje. Jediné, co zahlédl, byl pár bot, který se potácel dozadu, a potom uviděl spoustu dalších bot, jež se řítily dopředu, a spoustu duchostínu mihajících se okolo.
"Ta není z Podnároda!"
"Nějaká nestvůra! Zkus na ni světlo!"
"Pozor na dýku!"
"Ustup!"
Opět blesklo světlo a přiletěla další záplava popela. Millu však nezasáhla. Duchostín zaječel. Následovalo klení a křik strážců a řinčení oceli, do níž narážel merwinův roh.
"Dávej si pozor! Vlevo, jdi vlevo!"
"Zůstaň v klidu, zůstaň - aauugrhh!"
"Harle! Japene! Tudy. Ranyle, odtáhni ho dozadu!"
Ranyl pustil Talovy ruce, popadl ho za kotníky a táhl dozadu. Z výkřiků a toho, co se kolem dělo, bylo zřejmé, že je Milla stále volná. Bylo tam však příliš mnoho strážců a duchostínu na to, aby vydržela odolávat dlouho.
"Millo!" vykřikl opět Tal a vyplivl popel. "Uteč! Oni tě zabijí!"
Tal křičel, trhal sebou a na okamžik se uvolnil. Ranyl zaklel a rychle se po něm natáhl, jenže Tal vykopl nohou, stulil se na zemi a odkutálel se. Dostal se pod stůl, avšak odtud nebylo kam utéct.
Ted, když byl Tal z dohledu, sundal z řetízku prsten se slunokamem a schoval si jej do úst. Řetízek se starým vyhaslým slunokamem si nechal v ruce.
Ranyl trhl stolem, odsunul jej a opět si na Tala klekl. Tal ted ležel tak, že viděl větší část chodby. Trochu mlhavě zahlédl Millu, jak odráží tři nebo čtyři strážce a skáče mezi jednotlivými kusy nábytku. Pak mu Ranyl přitlačil hlavu k podlaze a Tal už neviděl nic.
Jen slyšel další výměnu úderů, ostrý zvuk kovu a podivně jemný zvuk oceli, do níž narážel merwinův roh. Jeden strážce řval a další křičel bolestí. "Zpátky!" nařídil jiný a vzápětí se ozval dusot mnoha nohou.
Tal vyvinul nadlidské úsilí, napjal každý sval na zádech a otočil se. Spatřil kruh vířícího popela, uskakující strážce a Millu, jak skáče ze skříně. Potom z ruky jednoho strážce vyšlehl prudký, modrý výboj elektřiny přímo do Milliny hrudi.
Ozvala se rána, jako kdyby zahřmělo, vzduch rozrazil pronikavě jasný záblesk a Millino tělo s žuchnutím dopadlo na podlahu.
"Tohle to dostalo, ať to bylo cokoli," řekl strážce úlevně. Ozvalo se souhlasné mumlání.
Tal v naprostém zoufalství zavřel oči.
Milla je mrtvá.
Došli tak daleko a tolik toho přežili. Nemohl uvěřit, že všechno spěje ke konci. Tady, v Ebbittově chodbě plné prachu. Vybavil si Millinu rozesmátou tvář, když mu tvrdila, že musí zase skočit zpět přes tu strašnou díru. Kdyby Milla zůstala naživu, stala by se Pannou ochránkyní a o jejích hrdinských činech by se zpívaly písně. Teď se Dální jezdci ani nedovědí, co se stalo s jejich nejstatečnější dcerou.
Drsné ruce Tala převalily a někdo mu vzal z ruky řetízek s nefungujícím slunokamem. Když ho strážce prohledával, jestli nemá zbraň, Tal otevřel oči.
V jediném okamžiku se všechno zhroutilo. A skončilo to špatně nejen pro Millu, nýbrž i pro Tala, pro jeho rodinu, pro všechny.
K hlavě mu klekl strážcův duchostín. Byl připraven po něm chňapnout, kdyby se pohnul. Dalším pařátem držel v zátylku Talův strážný stín. Ten měl opět podobu dattua.
Jsi Tal Graile-Rerem?" zeptal se někdo, na koho Tal neviděl. Začal otáčet hlavu, ale paráty duchostínu mu okamžitě sevřely krk.
"Ano," zamumlal sklesle. Ani ho nezajímalo, jak udrží v ústech slunokam. Už na ničem nezáleželo. Nepodařilo se mu to

a Milla je mrtvá.
Je to on," potvrdil jiný hlas. "Viděl jsem ho hrát Pána šelem. Proč ho Sushin chce?"
Pán stínů Sushin zůstal nadále nepřítelem, i když Tal nevěděl proč. S tísnivým pocitem se v duchu ptal, jak je možné, že Sushin - který je jenom Jasnohvězda Oranžového řádu - má moc poslat na Tala Císařskou stráž. A proč by se ho měl obávat?
"Odkud je ona, Tale?" zeptal se první strážce. "Z hlubin Podnároda? Kdo pro ni udělal tu dýku?"
"Byla mým hostem," zamumlal Tal bezděčně. Hlas jako by mu vycházel odněkud zdaleka, jako kdyby ve skutečnosti nemluvil. "Milla. Je... byla Ledovanka. Zvenku."
Po této odpovědi se kolem rozhostilo ticho a strážci se zarazili. Potom se ozvalo něco mezi nervózním smíchem a pokašláváním a strážci se opět dali do pohybu.
"Z venku? Co chceš říct tím venkem?"
"Že žila mimo Hrad," řekl Tal. "Na Ledu."
"A ty si myslíš, že tomu budeme věřit?" zeptal se strážce a znělo to rozzlobeně.
"Ne," odpověděl Tal zahořkle. "Ale je to pravda."
"Odveďte je," nařídil strážce. "Tala do Jámy a tu holku do Dómu děsů. Ať z ní Fashnek dostane pravdu. A nikdo o tom nesmí mluvit. Jasné?"
Ozval se sborový souhlas a strážci se dali horečně do práce.
Talovi chvíli trvalo, než mu do vědomí pronikl úplný smysl toho, co strážce řekl.
Ta slova se mu pomalu opakovala v hlavě, dokola, stále dokola.
Tu holku do Dómu děsů.
Cítil se jako čtyřleté dítě, které se pokouší číst. Pak mu došlo všechno najednou.
Milla musí být živá! Přece nebudou odnášet mrtvolu do Dómu děsů, aby jim odpovídala na otázky!
Jiskřička naděje probleskla temnotou, kterou měl v sobě, ale úplně ho to nevzpružilo. Ano, Milla žije, ale oba jsou v hrozném nebezpečí. Milla snad ještě víc než on.
Dóm děsů je místo, kde mohou duchostíny vstupovat do snů a měnit je v noční můry. Místo, kde se mučí Vyvolení, kteří překročili císařovniny zákony. Pro Millu, která má jako Ledovanka odpor ke svobodným stínům, to bude děsné.
Tal zasténal, protože se kolem něho najednou omotal duchostín, svázal mu paže a nohy a pak se rozšířil ve štíhlé chapadélko a zakryl mu oči. Připomínal mu jeho vlastní strážný stín, ale ne úplně. Jako kdyby si oblékl důvěrně známou košili a ta byla nečekaně vlhká. Také byl silnější, natolik silný, že ho úplně celého omotal. Tal skrz pásku na očích vůbec nic neviděl.
Teprve potom začal přemýšlet o tom, co bude s ním. Millu odvedou do Dómu děsů, jeho však dají do Jámy. O Jámě Tal nikdy neslyšel.

o KAPITOLA o
TŘINÁCT

Silný proud světla ze strážcova slunokamu Millu oslnil a srazil k zemi. Před popálením ji zachránila lícní maska a brnění. Obojí však bylo sežehnuté, jantarové očnice se roztavily a selskiší kůže zčernala a začala se loupat.
Strážci jí masku i brnění rychle sundali a svázali jí zápěstí a kotníky na nohou. Zabalili ji do ubrusu, který vyhrabali z Ebbittovy hromady krámů, a rychle ji odváděli nejméně rušnými chodbami do Dómu děsů.
Přesto se našli lidé, kteří je viděli, a mnoho Vyvolených později vyprávělo o čtyřech rozcuchaných, potlučených a zkrvavených strážcích a o těle, které nesli. Jediné vysvětlení, ke kterému však dospěli, bylo, že někoho z Podnároda popadl amok, což bylo neobvyklé, nikoli však neslýchané.
Neviděli Milliny světlé vlasy, tolik odlišné od jejich,
ani podivné oblečení, které měla na sobě. Dýku z merwina strážci rovněž zabalili, a tak vypadala jako jakákoli běžná zbraň. Jeden Vyvolený bavil své přátelé tím, že jim líčil, jak se nějaký zabedněnec z Podnároda pomátl a napadl strážce nohou od stolu.
Zkratku, kterou strážci zvolili, nevybrali příliš šťastně. Museli projít Prostřední zahradou, rozlehlou, veřejně přístupnou komnatou s vysokým, klenutým stropem, uklidňujícími stromovitými kapradinami, jež se zrcadlily v jezírcích lemovaných malými slunokamy, a fontánami z křišťálu, který tryskal nahoru, stáčel se a zase padal zpět.
Obvykle tu bývali nanejvýš čtyři Vyvolení. Bylo nezvyklé, když se jich objevilo víc. Jenže právě dnes Parl Jasnohvězda z Modrého řádu opakoval pro čtyřicet sedm svých nejbližších přátel tvorbu Poetického činu, který mu vynesl Fialový paprsek úspěchu.
Parl právě recitoval svou báseň a uměleckým písmem z modrého světla psal všech tři sta osmdesát slov, když se sem znenadání vřítili strážci a doslova ho odmrštili. Zapotácel se uprostřed strofy, písmena z modrého světla vrážela jedno do druhého a vytvořila nevzhledný, chuchvalcovitý oblak zelenohnědé barvy, který se zavěsil nad posluchači.
Těm chvíli trvalo, než si uvědomili, co se děje. Potom na strážce namířili své slunokamy a vyslali červené
Paprsky nespokojenosti, aby dali najevo nelibost nad tím, že byla Parlova geniální práce poškozena.
Vyvolení více neučinili, zato jejich duchostíny se daly do vyjadřování opravdových pocitů svých pánů. Nenadále se vynořovaly z podlahy a dělaly na strážce agresivní gesta.

Strážci se však nezastavili a nenabídli modré Paprsky zdvořilé omluvy. Zatímco publikum hučelo a stěžovalo si, Parl se zhroutil, vzlykal a jeho slzy stékaly do jednoho z jezírek plných slunokamů.
Když strážci vyběhli z Prostřední zahrady, už před sebou neměli žádnou překážku - jen jednotlivé Vyvolené, kteří se jim však rychle klidili z cesty. Dóm děsů se nacházel ve východní části Hradu, v místech, kde byla spousta prázdných místností a komnat. Vyvolení tam nechodili, a když, tak jedině proti své vůli. Pokud už existenci Dómu děsů připouštěli, činili tak velmi neradi.
Na rozdíl od většiny dveří v Hradu, označených barvou Řádu a rodovým znakem nebo úředním upozorněním, byly ohromné dveře Dómu děsů celé bílé. V místě, kde bývá klíčová dírka, tkvěl slunokam, který je bezpečně uzamykal.
Strážci položili Millino bezvládné tělo na zem. Pak se jeden dotkl slunokamem, který měl v náramku, slunokamu ve dveřích. Objevil se záblesk fialového světla a dveře se pomalu a s vrzáním otevřely. Za nimi byla tma.
"Jedna pro tebe, Fashneku!" zavolal strážce nervózně. Ani se nesnažili dveřmi projít.
V chodbě za nimi se ozvaly pomalé kroky a strážci ustoupili zpátky.
Tomu, kdo tak pomalu kráčel, musela chůze činit potíže, anebo se potýkal s nadváhou.
Strážci ustoupili ještě víc dozadu a potom se ve světle objevil Fashnek. Nyní bylo zřejmé, proč je popadl strach.
Fashnek byl vysoký, velmi hubený muž s dlouhými, černými vlasy staženými dozadu do copu. Jeho charakteristickým znakem byl mohutný nos s široce otevřenými nozdrami, jako by celý život jenom čenichal.
Když však vstoupil do světla, oči všech se zaměřily na levou polovinu jeho těla, protože jí většina scházela. Vypadalo to, jako by ho od boku k rameni cosi rozdrtilo. Jeho levá paže nebyla lidská.
Chybějící tělo nahrazoval stín. Na konci levé paže se pohybovala klepeta tmavá jako noc. I ta vytvořil stín a byla připojena ve třech místech.
Ještě horší než skutečnost, že chybějící tělo nahrazoval duchostín, byla, že zbývající část duchostínu byla k Fashnekovi připojena jako siamské dvojče. Duchostín všude doplnil Fashnekovo chybějící tělo, ale nemohl významně změnit svou vlastní podobu.
Fashnek vypadal jako zvláštní druh hmyzu - měl šest
končetin, baňaté tělo a hlavu s ústy protáhlými dopředu jako hrdlo láhve. Na konci té ohavnosti byly do kruhu uspořádány drobounké zakřivené zuby. Fashnek vypadal jako duševně narušený jedinec nebo jako hodně přerostlá pijavice. Jeho duchostín se snažil, aby vypadal co nejvíce jako člověk, a tak mu těsně přiléhal k boku a zádům a skrýval se za ním.
Fashnek svou katastrofu přežil, ale jeho strašný vzhled děsil ostatní Vyvolené. Nikdy ho nepozvali na Čin nebo na představení. Nikdy se neukázal u císařského dvora či na shromáždění.
Své místo našel v Domě děsů.
A teď se ho báli další jedinci. Natáhl dolů ruku s klepety, pevně uchopil ubrus a pomalu táhl Millino bezvládné tělo do Dómu.
Když zmizely i Milliny kotníky, dveře se pomalu zavřely. Tiše přihlížející strážci se nepohnuli, dokud se neozvalo hlasité cvaknutí, které znamenalo, že se dveře opět uzamkly.

o KAPITOLA o
ČTRNÁCT

Sotva Milla nabyla vědomí, okamžitě odhadla situaci, tak, jak byla vycvičena. Nebylo to snadné, protože ležela v úplné tmě. Mohla však využít sluch a čich. Zůstala tedy ležet na místě, než se jí zaostřily ostatní smysly. Mezitím si připomínala předchozí události.
Vzpomněla si, že na ni Tal volal, aby utekla. Potom zranila jednoho ozbrojeného nepřítele. Tím, co se stalo pak, si už jista nebyla.
Nepochybně byla v zajetí. Nebyla však svázaná, jak by byla u nepřátel klanu Ledovanů. Vyvolení zřejmě měli jiné způsoby, jak ji udržet pod kontrolou.
Milla se pomalu, stále ve střehu, pohnula. Pokradmu se dotkla podlahy. Byla z hladkého, studeného materiálu, nikoli z kamene nebo kosti. Dala se přirovnat snad jedině ke křišťálovému žebříku v topných tunelech nebo pyramidě Imrir.
Milla roztáhla ruce a tápala po povrchu konečky prstů. Kousek od sebe ucítila, že se podlaha zvedá. Trvalo jí jen pár vteřin, než pochopila, že je uzavřená v kouli. V křišťálové kouli.
Byla dostatečně prostorná, aby se mohla posadit, ale stát v ní nemohla. A ačkoli v ní nebyly otvory, nějakým způsobem dovnitř proudil vzduch.
Zdálo se, že je v ještě horší situaci, než do jaké se dostala legendární Ulla Silná paže, kterou spolkl starý selskiš s pochroumanou čelistí a ona si musela cestu na svobodu z jeho břicha prosekat. Potom prý už nikdy nepozřela selskiší maso.
Milla se sehnula a ještě jednou nasála vzduch. Jak předpokládala, byl čerstvý, a ucítila sotva znatelný průvan. Koule musí mít drobounké otvory. Také ucítila pach, patřící přinejmenším jedné osobě. Ve vzduchu visel páchnoucí pot. "Tak ses už probudil, ty Podnárode," ozvalo se ze tmy.
Milla natočila obličej po hlase, klidně a pomalu, jak se slušelo na Pannu ochránkyni. Už začala s dýcháním rovkir, což jsou pravidelné vdechy a výdechy, které pomáhají ovládnout strach.
Panna ochránkyně musí mít strach, strach z člověka, opakovala si v duchu. Ale Panna ochránkyně ho nesmí dát najevo a také nesmí dovolit, aby ji ovládl.

"Nejsem z Podnároda," řekla hlasitě. Jsem Ledovanka. Osvoboď mě z téhle klece, a rozdám si to s tebou v boji."
"Ledovanka?" zeptal se hlas. "Máš fantazii. To je u Podnároda vzácné."
Milla mlčela a jenom zaťala pěsti a tlačila je proti sobě. Nadechovala se a vydechovala, pomalu napínala a uvolňovala prsty na nohou a potom tak postupně procvičila všechny svaly v těle. Dýchání bylo překvapivě velmi nepříjemné kvůli podlitinám, popáleninám a tupé bolesti v boku, kam jí kdysi merwin zasadil ránu.
"To se ti zdálo?" otázal se hlas. "Vymýšlíš si jiný život, ve kterém nejsi pouhou příslušnicí Podnároda v Hradu. No, však uvidíme."
U nohou se Mille ozval sotva patrný sykot. Okamžitě nadskočila a ruce a nohy přitiskla ke kouli, aby zůstala nad spodní částí. Nebyl to však druh stínu, jak si myslela. Do nosu ji udeřil odporně sladký zápach.
Špatný vzduch, pomyslela si a zadržela dech. Ale ne tak špatný jako v topných tunelech. Tento byl cítit kuchyní a nějakým kovem. Mimoděk si vybavila, že tyto pachy vytvářejí lidé.
V kouli se začalo rozlévat světlo. Slunokamy se probouzely k životu. Různobarevné kameny spíš do koule vyzařovaly zaostřené paprsky, než aby rozptylovaly světlo kolem dokola.
V záři sedmi barev Milla uviděla, že křišťál koule obsahuje tisíce tenkých stříbrných drátků. Dopadající paprsky jimi prostupovaly a vytvářely kolem koule složitou soustavu vírů.
Také zjistila, že od spodní části zvolna stoupá barevná mlha. Neodvážila se nadechnout. Jenže barevná světla na ni působila nějak zvláštně. Vnímala a viděla je, i když měla zavřené oči. Měla pocit, jako by se dotýkala nervů pod kůží. Rozbolely ji zuby a zdálo se jí, že ji do nohou a paží bodají tisíce ostrých jehel.
Spatřila duchostín a muže, ke kterému byl připojen. Blížili se ke kouli, oba kulhali. Bylo to, jako by před ní ožila ta nejstrašnější varovná historka, které vyprávěly Matky Babizny. Stín muže přemohl a pohltil.
Lekla se a náhle se trochu nadechla. I když si svou chybu okamžitě uvědomila, sladký dým se jí už dostal do plic. Teď se Mille motala hlava a byla velmi, velmi unavená. Pomalu klouzala po povrchu koule, až se znovu ocitla na dně. Zavřela oči a usnula.
Fashnek se dotkl koule. Jeho stínoruka pozvolna tlačila na křišťál, až se jím prosunula. Klepeto se otevřelo a roztáhlo kolem Milliny hlavy. Nesevřelo ji však.
Fashnek se usmál. Lidskou rukou zvedl slunokam. Soustředil se na něj a slunokam začal vrhat světlo. Ostatní slunokamy kolem dokola také vyzařovaly světlo, až byla koule plná rychle kroužících barev.
Fashnek zavřel oči a vstoupil Mille do snů.

o KAPITOLA o
PATNÁCT

První,co Tal pocítil v Jámě,byla velká úleva,že není v Dómu děsů. Když ho nesli zadními chodbami Hradu, měl spoustu času, aby si představoval, jak Jáma asi vypadá. Napadaly ho nejrůznější hrůzy, třeba že je plná vody a on bude muset neustále plavat, aby se neutopil.
Tomu by se však spíše říkalo Jezírko. Představoval si tedy dál. Co třeba nebezpečný duchostín? Jáma by pak pořád musela být v úplné tmě nebo by kolem ní musela být zrcadla, která by bránila duchostínům v pohybu. To by bylo určitě možné.
Teprve poté, co se setkal s Ledovany, začal vůbec uvažovat o tom, že nebezpečné duchostíny existují. Ta představa se mu usídlila v hlavě jako zlověstné semínko a teď byla v plném rozkvětu. Představoval si cosi stočeného v temném koutě, jak se to rozvinuje, pomalu to
natahuje ruku, aby ho to uchopilo, zatímco on leží svázaný a nemůže se pohnout. Neustále to k němu mluvilo hlasem Hlídače z Červené věže, vysokého a strašlivého...
Když potom k Jámě dorazili, Talovi se strachy zvedal žaludek. Stěží dýchal a ruce se mu nekontrolovaně chvěly, jako kdyby zkazil představení se světelnými loutkami.
Když se mu duchostín odloupl z očí, musel si Tal dodat odvahy, aby se podíval, co ho čeká. Jáma však byla jen Jáma. Kruhová šachta asi patnáct sáhů v průměru a možná třicet sáhů hluboká. Ani stopy po tom, že by v ní něco bylo...
Jakmile duchostín udělal krok zpět, prožil Tal další strašlivý okamžik, když si představil možnost, kterou dříve pominul: Chystají se do něho strčit, aby do ní spadl. Zlomí si nohy a zůstane dole ležet v agónii, dokud nezemře. Mimoděk se poohlédl po svém strážném stínu. Ten však byl stále v sevření duchostínu.
Strážci udělali krok dopředu. Tal byl tak nervózní, že polkl. Právě včas se zarazil, aby nespolkl slunokam.
Nestrčili do něho. Zastavili se několik kroků před ním - duchostíny byly mezi nimi - a zvedli slunokamy. Vytryskly fialové paprsky, vytvořily jediný široký paprsek a ten se ovinul kolem Tala. Teď zareagoval jeho vlastní slunokam, musel tedy rychle odvrátit hlavu od
strážců, aby skryl světlo, které mu prozařovalo tvář a pevně sevřené rty.
Fialový paprsek pomalu dostával tvar a měnil se v obrovskou světelnou ruku. Tala sevřely veliké prsty a prudce ho zvedly do vzduchu, až málem narazil hlavou do stropu.
Strážci vytvořili Světelnou ruku. Tal věděl, že to jde, ale nikdy ji neviděl. Bylo potřeba, aby současně jednalo několik velmi zkušených Vyvolených a silné slunoka-my. Ovšem, všichni strážci jsou členy Fialového řádu, a tudíž v Hradu patří k nejschopnějším uživatelům Světelné magie.

"Co si tak trochu zatančit?" zeptal se jeden strážce a ostatní se rozesmáli. Ruka okamžitě začala třást Talem zleva doprava a nahoru a dolů, až se mu udělalo špatně.
Protože měl v ústech slunokam, nemohl křičet ani prosit o slitování. Hra však strážce omrzela a brzy o ni ztratili zájem. Ruka jím přestala třást a položila ho na dno Jámy.
Nechala ho tam, vznesla se mu nad hlavu a světélkujícími prsty mu zamávala na rozloučenou, což strážci doprovodili ještě větším smíchem. Když se Vyvolení přestali soustřeďovat na slunokamy, začala se ruka stahovat do sebe, až z ní nezbylo vůbec nic.
Když zmizela ruka, zmizelo i světlo. Zanechali Tala v polotmě. Prostor nad Jámou osvětlovaly slunokamy, ale jen velmi malá část jejich světla se dostala dolů, do hluboké díry k Talovi. Měl sto chutí použít vlastní kámen, ale bál se, že strážci ještě nejsou dost daleko. Kdyby jej objevili, sebrali by mu jej.
Viděl ještě natolik dobře, aby prozkoumal to málo, co leželo na dně Jámy. Byl rád, když u stěny spatřil sice polorozpadlou, ale upotřebitelnou matraci, a ještě víc ho potěšilo, že tam je malá nádrž, do níž trubkou přitékala voda. Na protější straně Jámy byla primitivní toaleta, vlastně jen kanálek, který vedl rovnou dolů. Byl tak úzký, že se jím v žádném případě nedalo utéct.
V rohu stál také košík, z poloviny zaplněný velmi starým bochníkem chleba. Tal usoudil, že v něm bude dostávat jídlo. Sedl si na matraci a vyplivl slunokam do dlaně. Pak jej zasunul do kapsy v rukávu. Stále měl na sobě kožešiny od Ledovanů, jen kabát předtím nechal u vchodu do topných tunelů. Kožešiny byly příliš teplé a nepohodlné, a navíc zapáchaly.
Když si oči zvykly na chabé světlo, začal Tal vsedě přemýšlet o své situaci. Byl si dobře vědom svých prohřešků - dopustil se věcí, které by plnoprávný Vyvolený nikdy neudělal.
Ale i když porušil spoustu zákonů, takový trest si přece nezaslouží.
Podle toho, co se naučil v lektoriu, Vyvolení nesmějí
být odvedeni do takových míst, jako je třeba Dóm děsů, dokud neproběhne soud, a i po něm se mohou odvolat ke Shromáždění Vyvolených nebo k císařovně.
Nejprve by ho museli zavést ke Světlonoši Oranžového řádu a potom by byl souzen u Starého soudního dvora. Musel by dostat mluvčího obviněných, staršího Vyvoleného, který se vyzná v právu a který by ho dokázal zastupovat.
Co se bude dít?
Tal si povzdechl a sklonil hlavu. Musel čelit příliš mnoha potížím. Stále ještě nespatřil matku. A přece -musel ji opustit, aby jí mohl pomoci. Gref zmizel. Kusi je v rukou těch příšerných matčiných sestřenic.
A Milla je v Domě děsů. Ani chuděra netuší, co se tam s ní bude dít. Na rozdíl od Tala, který o Dómu děsů celý život slyšel vyprávět strašné historky. Byl to nej-horší trest, který si dokázal představit.
Do snů jí budou vstupovat duchostíny. Budou se měnit v noční můry, noční můry, kterým nedokáže uniknout. A nebude se smět probudit, dokud jí to nedovolí.
Tal viděl, co Dóm děsů udělal s jedním vzpurným z Podnároda. Ten muž po léta pracoval v hlavní chodbě vedle komnat Talovy rodiny. Byl metař a čistič. Jednoho dne na procházející Vyvolené chrstl trochu mýdlové vody, potom to byly celé kbelíky a nakonec udeřil Po-
lojasného tak silně, až upadl do bezvědomí. Odvedli ho do Dómu děsů. Když se vrátil, celé týdny se třásl a už nikdy se neusmál na děti Vyvolených, které si na chodbách hrály hry se světlem a stínem.
Byl jedním z těch šťastných.
Někteří se nevrátili vůbec.
Tal nechtěl, aby se něco podobného přihodilo Mille. Musí ji vysvobodit. A najde Zákoník, aby mohl zachránit Grefa. Dostane matku do Aeniru, aby se uzdravila. Potom očistí své jméno, aby se mohl stát plnoprávným Vyvoleným. A nakonec najde slunokam pro Dálné jezdce, jak slíbil.
"Udělej první krok," zašeptal. To mu vždycky říkal otec, když si stěžoval, co všechno má dělat.
Najednou si vzpomněl, jak otec s matkou učili Kusi chodit. Stáli každý z jedné strany, Kusi se smála a oni ji drželi za ruce. Gref a Tal kráčeli pozpátku před ní. "Udělej první krok," odříkávali monotónně všichni najednou a Kusi udělala první krok, potom ještě jeden a ještě jeden...
Talovým prvním krokem musí být to, že se dostane z Jámy. Z díry v zemi toho příliš nezmůže. Podíval se na trojúhelníkovitou jizvu na zápěstí, kterou mu udělala Babizna. Určitě tím od Ledovanů něco získal. Stejně jako Ledované putující za selskiši věděl i Tal, že když se zastaví, zemře.
Rozhodl se, že uprchne. Navlékl si prsten se slunokamem a kámen otočil dovnitř, aby jej mohl zastínit dlaní. Dopředu z něj nechal vycházet jen velmi chabé světlo, aby mohl prozkoumat stěny Jámy. Na Hoře Světla se naučil dobře šplhat. Kdyby byly ve stěnách pukliny, dokázal by se dostat nahoru.
Stěny však byly hladké a beze spár. Točil se pořád dokola, až usoudil, že to nikam nevede. Jámu Vyvolení nejspíš nevykopali obvyklými nástroji, nýbrž vyřezali do skály světlem slunokamů. Stěny byly hladké jako sklo - jámu vlastně vytavili.
Užuž to chtěl vzdát, když si naproti sobě v úrovni očí všiml jakési nerovnosti. Nebylo to nic, po čem by se dalo šplhat, ale přesto pospíšil na druhou stranu, aby si to zblízka prohlédl.
Nerovnost nevznikla náhodou. Kdosi do skály vyryl písmena a číslice. Rukopis se měnil, a tak to muselo být víc lidí. Vrypy byly určitě velmi staré a některé už téměř zmizely. Tal však objevil také novější. Byly tam zlomky jmen a zářezy, které zaznamenávaly jídlo. Čas se tady těžko dal určovat jinak. Vyvolení na rozdíl od Ledovanů nepočítají jednotlivé dechy, ať už vědomě, nebo automaticky.
Zajatci tu strávili celé měsíce, dokonce roky.
Existuje způsob, jak se odtud dostat?

o KAPITOLA o
ŠESTNÁCT

V kameni bylo vyryto přinejmenším dvacet jmen. Tal si svítil slunokamem a snažil se je rozluštit. Žádné z nich mu nic neříkalo, dokud se nedostal k jednomu z těch novějších, úplně dole.
Když je uviděl, pocítil, jak mu naskakuje husí kůže a jak se mu zastavuje dech. Ještě víc se sklonil, neboť tomu nemohl uvěřit. Pak se dotkl kamene, jako by doufal, že vyrytá písmena pod konečky prstů zmizí.
Nezmizela a bez ohledu na to, co Tal dělal, vyjadřovala stále stejné jméno. Poznal i charakteristické tahy písma. Rerem.
Talův otec. Byl tady. V Jámě. To znamená, že nezmizel během tajné výpravy pro císařovnu, jak tvrdil Sushin. Drželi ho tady, dokud neutekl... nebo dokud se s ním nestalo něco jiného.
Tal se zachvěl. Kromě útěku už nechtěl myslet na nic. Otec je chytřejší a silnější než on. Určitě jim utekl. Proto se nemůže vrátit domů. Nepřátelé, kteří ho tady uvěznili, ho přece hledají. Určitě se někde skrývá a čeká na příležitost, kdy si bude moci promluvit s císařovnou nebo se svými přáteli.
To bude obtížné, protože někteří příslušníci Císařské stráže jsou nepochybně ve spojení s Reremovými nepřáteli. Připravuje se strašlivé spiknutí, i když Tal si nedokázal představit, čeho se může týkat. Rerem určitě na něco přišel, a proto chtěli uvěznit také Tala.
Tal si začal být jistý, že za vším stojí Pán stínů Sushin. Vzpomněl si, jak radostně se tvářil, když mu oznamoval, že je otec mrtvý, a když mu později dával zhášeče. Tal pohlédl na zápěstí a rozesmál se. Křišťálové náramky, které označovaly jeho společenský sestup, byly dávno pryč, ztratil je při pádu z Červené věže. Pravděpodobně jich dostane ještě víc, protože je ztratil všechny. Možná sedm, což znamená okamžitý sestup do Červeného řádu. Nebo dokonce čtrnáct a uvítají ho příslušníci Podnároda.
Tal se už zhášeči přestal zabývat. Ať je jeho nepřítelem Sushin, nebo někdo jiný, nedbá na dodržování nařízení a zákonů Vyvolených. Tal se jimi tedy také nebude řídit.
Vzdorovitě vyryl své jméno pod otcovo stejnou
odřenou lžicí, kterou museli použít i ostatní. Jinak byla už téměř k ničemu a určitě se z ní nedala udělat zbraň.
Právě když končil, zaslechl nad sebou pohyb. Nikoli těžký dusot bot strážců, nýbrž zvuk mnohem jemnější. Rychle ztlumil světlo a slunokam vložil do kapsy. Pak si lehl na rozpadající se matraci a předstíral, že spí.
Když se podíval nahoru na světlý otvor Jámy, spatřil duchostín, jak zírá přes okraj. Vysoká nestvůra s rohem si opírala přední nohy opatřené drápy o obrubu Jámy, jako by se chystala skočit dolů. Tal duchostín nespouštěl z očí a velmi pomalu si sáhl do kapsy pro slunokam. Srdce mu bušilo. Kdyby duchostín skočil, Tal by ho sežehl.
Nebo by se o to aspoň pokusil.
Duchostín však odešel a místo něho se objevil Vyvolený. Postava mu zářila ve světle slunokamů na prstenech, na řetízku a na holi. Hůl patřila Zástupci Světlonoše a oranžová zář znamenala, že je z Oranžového řádu -jako Tal.
Tal si chvíli myslel, že bude všechno zase v pořádku. Že ho Zástupce Světlonoše přišel vysvobodit. Ze strážci a další spiklenci stanou před Starým soudním dvorem, aby se zpovídali ze svých zločinů.
Potom si uvědomil, že Vyvolený nad ním není Neril, Zástupce Světlonoše, kterého znal a který se po mnoho, mnoho let staral o poštu. Byl to někdo jiný, vyšší
a širší, ozářený tak jasným světlem, že mu Tal neviděl do tváře.
Pak Zástupce Světlonoše promluvil a Talovy naděje byly ty tam. Ten hlas znal.
Byl to Pán stínů Sushin. Podařilo se mu dosáhnout povýšení na Zástupce Světlonoše Oranžového řádu. A na Třpytivého, což usoudil podle nového, delšího řetízku se slunokamy, který měl na krku.
To však nebylo možné, nebo to alespoň neodpovídalo tomu, co se Tal učil. V Oranžovém řádu měl nejvyšší postavení Jasnohvězda. Aby mohl někdo takhle povýšit, musel by být přinejmenším v Zeleném řádu. Sushi-novi se to však podařilo, je zřejmě expert na získávání povýšení a titulů, však je také Pán stínů. Tím ho jmenovala osobně císařovna. Takový titul se obvykle spojuje s určitou funkcí nebo zaměstnáním. Sushin se však nikdy nezmínil, proč jej dostal.
"A, mladý Tal," řekl. Zabarvení jeho hlasu připomínalo hlas Talova lektora, když objevil studenty někde, kde být neměli.
"Co se stalo Nerilovi?" zeptal se Tal. Nedokázal v hlase potlačit hněv. "Plnoprávnému Zástupci Světlonoše?"
"Ne, ne," řekl Sushin. "Není slušné takto začínat. Jistě nezapomínáš na své dobré vychování, ať už se ocitneš kdekoli."
"Nezapomínám," odpověděl Tal, ale ani se nepohnul, aby vstal a uklonil se. "A i kdybych měl slunokam, světlo bych vám nenabídl."
"Opravdu?" zeptal se Sushin odměřeně. "Jsi drzý chlapec."
Zvedl nějaký řetízek. Světlo z jeho slunokamů pohaslo. I tak Talovi chvíli trvalo, než si jeho oči zvykly a on uviděl, co to je. Byl to jeho řetízek a jeho ztmavlý, starý slunokam.
"Co se stalo s tvým slunokamem?" zeptal se Sushin.
"Do toho vám nic není," řekl Tal.
"To mi tedy je," odpověděl Sushin. "Víš, že bez slunokamu nejsi Vyvolený, Tale."
Nejsi Vyvolený. Ta slova Talem projela jako merwinův roh. Je v pasti. Když připustí, že má nový slunokam, pravděpodobně o něj přijde. Když bude mlčet, Sushin s ním může jednat jako s příslušníkem Podnároda.

Jako Zástupce Světlonoše Oranžového řádu," pokračoval Pán stínů, "musím zjistit, jestli ta ztráta byla nehoda, nebo úmyslné zničení. Ve druhém případě bude následovat okamžitý sestup k Podnárodu, stejně jako další... tresty."
Tal mlčel. Věděl, že si s ním Sushin jen hraje. Pán stínů byl jeho nepřítel.
"Můžu ti za tvůj slunokam dát náhradu," řekl Sushin.
Sáhl do kapsy a vytáhl nový, zářivý řetízek ze zlata a na něm přívěsek s velkým slunokamem. Je to primární slunokam, Tale. Je natolik silný, aby dostal tebe i tvou rodinu v den Nanebevstoupení do Aeniru. V den, kdy se staneš plnoprávným Vyvoleným... nebo taky ne. Chápu, že dostat se do Aeniru je obzvlášť důležité právě pro tvou matku. Tak nějak mi to mé drahé přítelkyně Lallek a Korrek říkaly. Dělají si o tvou rodinu takové starosti..."
Tal se podíval na slunokam. Visel volně v Sushinových prstech, jako by měl každou chvíli spadnout.
"Co je s Grefem?" zeptal se. "Cos udělal s ním?"
"Mohl by se najít," odpověděl Sushin, jenže to nebyla odpověď na Talovu otázku.
"Co... co mám udělat?" zeptal se Tal přeskakujícím hlasem. Kdyby dostal slunokam a byl znovu dosazen do Oranžového řádu, Gref by se dostal domů a společně by se postarali o matku. Později by pomohl Mille, zjistil by, co se vlastně děje, a přišel by na to, co se stalo otci.
Může však Sushinovi věřit?

o KAPITOLA o SEDMNÁCT

"V první řadě mi musíš odpovědět na pár otázek," řekl Sushin. "Tys šplhal nahoru po Červené věži a spadl jsi. Ted jsi tady. Jak to? Kdo ti pomohl?"
"Ledované," řekl Tal.
Sushin vzdychl a nad okrajem Jámy se výhružně zjevil jeho duchostín.
"Chci jména těch Vyvolených," řekl Pán stínů. "Žádné výmysly, ani se nevymlouvej na toho senilního Ebbitta. Někdo ti pomohl utéct z Červené věže, někdo, kdo má opravdovou moc. Někdo tě těch posledních několik týdnů skrýval. Řekni mi jejich jména."
"Nikdo," odpověděl Tal. "Odnesl mě vítr. Daleko od Hradu. Ledované mě našli -"
"Říkal jsem, že nechci žádné výmysly!" vykřikl Sushin.
Zvedl ruku a vystřelil proud intenzivního světla. Ten
zasáhl roh matrace a zapálil ji. Tal se odkulil, oči si zakryl předloktím. Strážný stín doběhl za ním a doširoka se roztáhl, aby ho ochránil před útokem.
Když se Tal kutálel, zahlédl Sushina, jak se chystá vrhnout další proud světla. Sushinův duchostín stál za ním, zatínal drápy do vzduchu a zuby v ohromné tlamě mu cvakaly, jako by po něčem chňapal, jako by už Tala držel v čelistech.
Tal si náhle uvědomil, že Sushinův duchostín by neměl být zubaté zvíře s drápy. Když naposled Sushina viděl, měl jeho duchostín podobu krunýřovce z hlubokých vod a trup mu pokrýval krunýř. Duchostíny zvládnou natahování a rozšiřování, ale nedokáží úplně změnit podobu!
Sushin tedy musel získat nový duchostín. Musel být v Aeniru přede dnem Nanebevstoupení a to je jednoznačně zapovězeno.
Sushin stále vrhal na Tala proudy doběla rozžhaveného světla. Chlapec mezi nimi uhýbal a kličkoval, ale stejně věděl, že ho v omezeném prostoru Jámy brzy zasáhnou. Jeho strážný stín už jeden proud odchýlil, ale teď měl na svém stínotěle tržnou ránu, která se bude léčit několik dnů. Konečně se Sushin uklidnil a proudy zastavil. Tal přestal prchat, nicméně byl stále připraven uskočit.
"Kdo je ta dívka, co ji s tebou chytili?" otázal se Su-
shin. "Kde ukradla zbraň? Pomáhal ti z Podnároda ještě někdo?"
"Jmenuje se Milla," řekl Tal. Nevěděl, jak mu bude odpovídat na další otázky. Sushin si nepochybně myslel, že Tal k tomu, aby se snesl z Červené věže, použil světelnou magii a že se potom ukrýval u odpadlých příslušníků Podnároda na nejnižších úrovních.
"Je Ledovanka!" vykřikl a uskočil před očekávaným proudem světla.
Sushin však ruku nezvedl a jenom řekl: "Jáma je docela dobré místo k přemýšlení, Tale. Měl by sis vzpomenout. Jediná cesta odtud je pravdivě odpovědět. Mně."
Otočil se k odchodu. Tal s úlevou vydechl a sklopil zrak. V té chvíli se Sushin otočil a vypálil poslední proud. Zasáhl zemi přímo před Talem, výboj vylétl nahoru a trefil Tala do nohou. To ho porazilo, ale jeho strážný stín ho zachytil a pád zmírnil.
Na zádech a se strážným stínem pod sebou Tal viděl, jak Sushin nahoře na něho míří prstenem se slunokamem. Ležel a čekal na smrtící proud, ale Sushin se jenom zasmál a měl se k odchodu. Tentokrát už se nevrátil.
Tal ležel dlouho a nadzvedl se, teprve když se strážný stín zpod něho vyplížil a začal ho tahat za chodidla. Vyčerpaný chlapec se posadil a pohlédl si na nohy.
Světlo úplně spálilo srst na kamaších, až pod ní byla vidět holá zvířecí kůže. Na několika místech ji jiskry propálily a spálily mu pokožku. Nebylo to však vážné.
Tal se rozesmál. Před měsícem by šel s těmito drobnými popáleninami na týden do postele. Teď se přiblížil životnímu způsobu Ledovanů. Popálení ho znepokojovalo, nic víc.
Zvedl se, došel k nádržce s vodou, stáhl ze sebe kožešiny a pečlivě se umyl. Oblečení si nechal nablízku pro případ, že

by zaslechl, že se Sushin vrací.
Právě si navlékal kamaše, když se opět ozvaly kroky. Rychle na sebe hodil kabát a přešel na druhou stranu.
Sushin to nebyl. Alespoň podle zvuku ne. Tyto kroky nebyly klouzavé. A nezněly ani jako těžké boty strážců.
Napjatě čekal, až stín vyklouzne nad okrajem Jámy. Pak si oddechl. Byl to přirozený stín a osoba, která jej vrhala, stála hned za ním. Měla na sobě bílé roucho Podnároda.
Stará žena, usoudil Tal, přestože se na něho nepodívala. Poklekla u okraje Jámy a na velmi tenkém laně opatrně spouštěla košík. Hleděla si jen košíku, nezajímalo ji, jestli se jej Tal snaží zachytit. Spouštěla dál, i když košík dopadl, a teprve když se vysmekl háček a s cinknutím narazil na dno, vytáhla lano rychle nahoru.
Starý chleba, pomyslel si Tal sklesle. Žena z Podnároda ukázala na košík, něco tiše řekla a rychle odešla.
Ještě než zmizela, Talovi došlo, že řekla: "Pozdrav od vašeho prastrýce."
I když ho ta slova uklidnila, Tal počkal, dokud se její kroky nevytratily. Pak přistoupil ke košíku a nadzvedl víko.
Linula se z něj nádherná vůně. Tal najednou neměl v ústech sucho. V košíku našel polovinu čerstvě upečeného závinu, kořeněného snítkami chuťobýlu, a dva anýzové koláče. V kameninové láhvi byla studená sladká voda.
I když pocítil nečekaný hlad, nebylo to jídlo a pití, co nejvíc přitahovalo jeho pozornost. V košíku ležel i svazek potištěných listů. Z potrhaného sešívání a z toho, že chybělo vázání, usoudil, že jsou vytrženy z prostředku knihy. Vzal svazek do ruky a zjistil, že drží několik kapitol, začínajících na straně 173 a končících uprostřed věty na straně 215.
Na první řádce stálo: "O výrobě schodiště ze světla".

o KAPITOLA o
OSMNÁCT

Milla se probudila na palubě lední lodi. Chvíli byla dezorientovaná, pak ale poznala pod nohama důvěrně známý povrch z kostí a ucítila vítr ve vlasech. Uslyšela výkřiky běžců na Ledu.
Něco však nebylo v pořádku. Podívala se na sebe a zjistila, že nemá všechny kožešiny, které si na palubu pokaždé bere. A dýka z merwinova rohu byla pryč, stejně jako nůž a vrhací srp. Jak mohla být tak neopatrná, že přišla na palubu neoblečená a neozbrojená?
I barva slunokamu na stěžni byla špatná. Měla nepříjemný nazelenalý nádech, ve kterém Led vypadal odporně. Nikdo jiný na palubě nebyl. To bylo nemožné. Vždycky tam stojí hlídka...
Rozhlédla se. Nikde neviděla stopy po nepříteli, ale cítila jeho přítomnost. Pomalu zvedla ruku, aby si stáhla masku. Jenže ta tam také nebyla. Zmatená Milla si
přejela rukama po vlasech a ke svému údivu zjistila, že jsou dlouhé. Žádná maska, žádné zbraně, žádné kožešiny a k tomu dlouhé vlasy.
Vítr skučel skrze lanoví. Plachty byly napjaté, loď se řítila přes Led. Mille však nebyla zima.
Věděla, že tu existuje jen jedno vysvětlení. Musí se jí to zdát.
Nemělo smysl zkoušet se probudit ze sna. Až přijde čas, probudí se. Pomalu se zhluboka nadechla a sedla si. Vytáhla zpod sebe nohy Potom se předklonila a položila si čelo na palubu mezi roztažené dlaně. Začala dýchat čtvrtým způsobem rovkir, kterým by se měla dostat na hlubší úroveň vědomí, hlouběji a ještě níž, než jsou sny.
Neslyšela nestvůry, které náhle zaplavily boky lodi, ani na sobě necítila jejich čelisti a pařáty. Nevšimla si, že zmizely, ani že loď narazila do ohromné skály a vybuchla, vymrštila se do vzduchu a několikrát se přetočila. Neviděla duchostíny, které se na ni hnaly s úmyslem roztrhat její snové já.
Milla ve snu opustila své tělo. Došla dál, tak daleko, že ztratila totožnost. Byla z ní malá zářící jiskra v bezbřehé prázdnotě, kde zůstane ukrytá, dokud ji nenajde někdo, kdo má moc ji vrátit zpět do jejího těla ve snu a potom do jejího těla fyzického.
To, co Milla provedla, vyburcovalo dva lidi. Jeden
byl blízko a vypadal zmateně - možná to způsobily obavy. Druhý byl odtud daleko a vedla ho sem pouze zvědavost.
Tím prvním byl Fashnek, mistr Dómu děsů. Vstoupil do Millina snu a uviděl lední loď. To byl Millin sen. Když jej však Fashnek začal měnit a vyslal příšery, aby na ni zaútočily, Millin sen nereagoval tak jako sny příslušníků Podnároda nebo Vyvolených.
Měla spustit křik a pláč, měla se snažit probudit. Ona však zůstala klidná a lhostejná a příšery se jí nemohly dotknout.
Fashnek postavil lodi do cesty ohromnou skálu a při nárazu loď zničil. Ani to však Millin sen nepoznamenalo. Kus paluby, na kterém ležela, jednoduše proletěl vzduchem a bezpečně přistál na Ledu.
Fashnek povolal svůj duchostín a po něm další du-chostíny a přivedl je přímo do jejího snu. Ani duchostíny se jí ale nemohly dotknout. Jejich stínopařáty a stí-nozuby zkrátka spící dívku míjely. A ona na nic nereagovala.
To Fashneka rozzlobilo. Vrátil se do svého postiženého těla, aby změnil nastavení slunokamů a soustředil více síly na zajatce v křišťálové kouli. Také poslal svému pánovi zprávu s žádostí o radu - že našel někoho, jehož sny odolávají jeho síle.
Zatímco byl mimo Millin sen, vstoupila do něj jiná
osoba. Přiklouzala po Ledu, na botách neměla brusle a každým sklouznutím se posunula dál, než by to dokázal sebelepší bruslař. Neměla na sobě kožešiny, jen jednoduché černé roucho. Oči jí zářily jako hvězdy a měla dlouhé vlasy, bílé jako led. Tal by v ní poznal Babiznu Dálných jezdců. Tady v Millině snu byla mladší a o půl sáhu vyšší.
Podívala se na zbytky ztroskotané lodi, přičichla k ledu kolem Millina sehnutého snícího těla a nakrčila nos. Milly se nedotkla, zato se odvrátila a vykřikla do tmy. Výkřik před ní udeřil do ledu a vzduchem začaly létat úlomky kostí.

Odezva na výkřik přišla téměř okamžitě. Po Ledu začaly přijíždět další postavy v černých rouchách. Babiz-ny s očima rozzářenýma jako hvězdy přijížděly po dvou a po třech, až se jich vedle sebe nashromáždilo čtyřicet. Nemluvily, jen obstoupily Millino spící tělo a bylo znát, že na někoho čekají.
Konečně ten někdo přišel. Byla to Babizna Matka s mléčnýma očima. Seděla na židli s vysokým opěradlem z těch nejsvětlejších kostí a ta židle se sama od sebe po Ledu pohybovala. Zastavila vedle Milly a Babizna Matka se sehnula a dotkla se dívčiny hlavy.
Milla se vrátila z podivných dálek a ocitla se ve svém snu. Věděla, že je to sen, protože se kolem ní shromáždily všechny Babizny a Babizna Matka v kostěné židli.
Byly to důvěrně známé postavy z dětství. Babizny, které přicházejí, aby zahnaly noční můry. Každé dítě Ledovanů se učí, jak se vypořádat s nočními můrami, jak se pohybovat ve svých snech a kdy zavolat Babizny.
Jako obvykle Babizny nemluvily. Ale také nevyhodily Millu do vzduchu, což byl obvyklý způsob, jak ji budily. Babizna Matka se usmála a nechala na ní ruku. Ostatní Babizny stály v kruhu kolem ní, dívaly se a stále čekaly.
Nemusely čekat dlouho.

o KAPITOLA o DEVATENÁCT

Fashnek znovu vstoupil Mille do snu. Tak, jak to obvykle dělal ve snech svých zajatců, vzal na sebe podobu, kterou měl kdysi, ještě než se mu stalo to neštěstí, po němž zůstal jenom napůl živý. Pouze ve snech jiných mohl Fashnek nabýt své původní podoby.
Překvapilo ho, když uviděl všechny ty tajemné ženy v černém, jak stojí v kruhu kolem Milly. Starodávná koule s připojenými zařízeními - která láskyplně nazýval Přístroje na noční můry - byla nastavena tak, aby snícímu zabránila sen měnit. To mohl udělat jedině Fashnek. Přístroje však byly staré jako Hrad a pohlcovaly světelnou magii, jako když houba nasává vodu. Slunokam občas během výslechu selhal a snící míval trochu svobody něco si představovat.
Ne že by na tom záleželo. Fashnek si byl jistý, že teď se mu zajatkyni podaří přinutit k odpovědím. Vyměnil všechny slunokamy. Křišťálová koule a zesilovače myšlení běžely na plný výkon.
Nejprve jí změní místo a pošle ji na takové, o kterém se jí ještě nezdálo. Na místo, kde bude mít větší moc. Například do lovecké arény, kde Vyvolení pronásledují a zabíjejí skalní ještěrky. Tu dívku rovněž promění v ještěrku.
Fashnek se zasnil o vytoužených změnách. Tím, že jeho duchostín změny přenese k přístrojům, noční můry nastanou okamžitě. Jenže se tak nestalo. Led se na chvíli zachvěl a Fashnek krátce zahlédl jasně zelenou kapradinu a červený záblesk ještěrčího hřbetu. Pak to bylo pryč a vrátil se Led.
Zamračil se. Musely selhat všechny slunokamy. Opět se soustředil na změnu, ale opět se nic nestalo.
Pak zpozoroval, že k němu kloužou divné stařeny, kloužou po ledu tak, jak to není možné. Jsou přece součástmi snu. Neměly by se ani pohnout bez jeho dovolení.
A jak se na něho upřeně dívají! Zírají na něho světélkujícíma očima. Očima, které neodrážejí ani světlo z Fashnekových slunokamů, ani tu holku v troskách lodi.
"Zpátky!" přikázal Fashnek nahlas. Ony se však přibližovaly stále víc a víc.
Fashnek začal ustupovat a sílily v něm obavy. Všechno bylo jinak. Zajatci přece přicházejí do Dómu dě-sů, aby se Fashneka báli. On ovládá jejich sny, ne aby tomu bylo naopak.
Klouzající ženy vytáhly kostěné nože. Fashnek si toho všiml a zachvěl se. Zoufale nařídil duchostínům, aby mu přišly na pomoc. Nikdo však nepřišel. Přivolával nestvůry z her Pán šelem, které předtím využil. Žádná nepřišla.
Brzy byl obklopen ze všech stran. Zbývala mu jediná možnost. Nařídil přístroji na noční můry, aby se vypnul. Nechal se probudit.
Ztratil se. Babizny zastrčily nože a bruslily zpátky k Mille. Milla viděla, jak Vyvoleného zahnaly. Věděla, kdo to je, i když se v jejím snu objevil celý. Byl to její věznitel. Ve světě, kde nespí, je uvězněna v křišťálové kouli. Ještěže se jí nemůže plést do snů.
Když se ostatní Babizny vrátily, sundala Babizna Matka ruku z Milliny hlavy. Teď se všechny seskupily v kruhu kolem Milly a tyčily se nad ní. Chvíli byla zmatená, dokud si neuvědomila, že jejich výšku určila sama, když se je učila přivolávat na noční můry. Tehdy jí bylo jenom pět okruhů, a když se postavila, sahala jim do pasu. Babizny byly vždy dvakrát vyšší než ona. Teď, když vyrostla, vyrostly v jejím snu také.
Babizny ji zvedly. Držely ji nad hlavami, podpíraly ji starými pažemi. Pak ji několikrát vyhodily do výšky a nechaly spadnout dolů, aby ji rozesmály.
Když ji vyhodily potřetí, vymrštily ji veškerou silou, kterou dokázaly dát dohromady. Milla vyletěla a pak prudce klesala a smála se tomu, že letí tak rychle a že má závrať. Bylo to, jako by měla padat navěky.
Pak se objevil záblesk světla.
Milla se probudila. Stále byla uvězněna v křišťálové kouli. Stále na ni mířily mnohobarevné paprsky světla, teď ale byly podstatně slabší. Už na ni nepůsobily. Skrze kouli proudil čerstvý vzduch a už jej nedoprovázel odporný sladký zápach.
Po Fashnekovi nebylo ani vidu ani slechu. Spěšně odešel, aby osobně podal zprávu. Musel oznámit, že chlapec nelhal. A že tato dívka je opravdu odněkud mimo Hrad a má takové schopnosti a spojence, že se Fashnek potí a třese, jako kdyby ležel u nohou svého pána.

o KAPITOLA o
DVACET

Talovi trvalo čtyři hodiny, než přečetl část knihy, kterou dostal, a pak dalších několik hodin, než jednotlivé části přečetl pozorněji, aby jim porozuměl. Četbu mu ztěžovala skutečnost, že některé stránky chyběly a že text končil větou, která nebyla dopsána: "Abyste schodiště dokončili, musíte -"
Tal poslední stránku otočil přinejmenším dvacetkrát, než se smířil s tím, že nemá pokračování. Na to, jak má schodiště dokončit, bude muset přijít sám.
Pokud se tak daleko dostane. Schodiště využívalo všech sedm barev duhy a Tal se učil teprve červenou, oranžovou, žlutou a zelenou. Vždy měl přirozené nadání pro světelnou magii a jak otec, tak Ebbitt ho naučili věcem, o kterých se v lektoriu nikdy nepřednášelo.
Nyní jeho první drobné pokusy skončily neúspěchem. Nový slunokam byl mnohem silnější než ten sta-
rý a Tal jej stále nedokázal ovládnout. Barvy se rozmazávaly a intenzita na celé ploše kolísala. Všechna tři schodiště, která zatím vyrobil, se převrhla, už když postavil pouhé tři nebo čtyři schody.
"Nedokážu to," zamumlal nakonec a odmrštil listy. Bolela ho hlava. Lehl si na matraci a zavřel oči. Jen na pár minut, řekl si. Pak to zkusí znovu.
Než to domyslel, spal a něco se mu zdálo. Opět byl venku na Ledu, tentokrát bez Milly. Měl však slunokam, velmi jasný slunokam, který všechno osvětloval. Jeho strážný stín tam byl také, ale z nějakého důvodu jej ve snu nechtěl mít.
Neustále mu byl v patách a Tal se mu snažil utéci, jenže na Ledu klouzal a smekal se. Strážný stín se zvětšil a pak se stal Sushinovým duchostínem. Zvětšoval se dál, až zaplnil celou oblohu, a otvíral tlamu, jako by zíval, jenže nezíval, ale chtěl Tala spolknout jako malinu -
Tal se s trhnutím probudil. Byl celý zpocený. Jeho strážný stín se také posadil. Měl podobu klidného, neškodného dattua. Tal se podíval na slunokam. Uplynulo dvacet minut.
Opláchl si obličej a opět se pustil do světelného schodiště. Tentokrát pracoval mnohem usilovněji.
Nejprve udělal velmi malý schod, potom z různobarevných pramínků světla opatrně spletl dvě krátké duhy, spojil konce - a vytvořil tři zřetelné schody.
I když visely ve vzduchu a byly neprůhledné a pevné, Tal nevěřil, že k něčemu budou a že ho udrží, až si na první duhový schod stoupne.
Potom se však zaradoval a běhal po svých třech schodech nahoru a dolů a úplně zapomněl, že od chvíle, kdy se přestane soustředit na slunokam, vydrží schody pouze několik minut. Právě když zvedal pravou nohu na nejvyšší schod, schody zmizely a on se rozplácl na podlaze. Jeho strážný stín se ještě stále vzpamatovával ze Sushinova útoku a byl příliš pomalý na to, aby ho zachytil. Varovně - nebo podrážděně - zasyčel, vstal a odbelhal se na matraci.
Tal odhadoval, že stavba světelného schodiště natolik velikého, aby se dostal z Jámy, mu zabere dvě až tři hodiny. Pokud se mu ovšem podaří.
Podíval se na slunokam. Pravděpodobně jej celá léta neseřizovali časovým kamenem ve Shromáždění, ale mohl by stále být přesný. Podle barevného proužku uvnitř byly téměř dvě hodiny ráno. V době, kdy se spalo, tedy do sedmi, nebylo pravděpodobné, že by ho Sushin nebo kdokoli jiný navštívil.
Bude mít čas utéci. Stále však neměl jasno v tom, jestli to myslel Sushin upřímně, když mu nabízel nový slunokam a bezpečný návrat do normálního života mezi Vyvolenými.
Tal si mnul čelo a přemýšlel o tom. Nakonec se roz-
hodl schodiště postavit a utéct. Sushin byl sice jeho nadřízeným v Oranžovém řádu, ale Tal mu nevěřil. Koneckonců uvrhl ho do téhle Jámy, a tak si také on přestane dělat starosti, jestli všechno dělá správně. A možná to byl Sushin, kdo sem do Jámy vsadil jeho otce.
Ne, ten svou nabídku určitě nemyslel vážně. Jakmile zjistí, že Tal nemá spojence, rychle se ho zbaví.
Hned jak se Tal rozhodl, přestal si všímat bolesti hlavy a začal stavět schodiště ze světla. Kniha uváděla dvě metody. Jedna byla rychlejší a o něco snazší, ale spotřebovala by většinu energie slunokamu. Ta druhá byla pomalejší a obtížnější, ale kámen by příliš nevyčerpala.
Tal znal hodnotu slunokamu. Vybral si pomalejší metodu, i když se mu ve chvíli, kdy jej zvedl, sevřel žaludek.
Má jenom jednu opravdovou příležitost. Musí se o to pokusit. Je to velký kouzelnický výkon a neměl by se o něj pokoušet nikdo, kdo je níže postavený než Jas-nohvězd Modrého řádu anebo troufalý mág světla. A teď se tady on, chlapec, ani ne plnoprávný Vyvolený, snaží postavit ze světla schodiště dlouhé třicet sáhů!
Jeden duhový schod za druhým začalo schodiště ve spirále stoupat nahoru kolem Jámy. Tal stál v jeho středu s vysoko zvednutým slunokamem a na čele se mu perlil pot. Veškerou pozornost soustředil na kámen a světlo, které z něj proudilo. V duchu musel vzít každý
pramínek a splést jej se šesti dalšími a pak, když měl krátký duhový oblouk, jej musel vznést a připojit k nejvýše položenému poslednímu oblouku.
Když mu do konce scházelo už jenom několik sáhů, udělal po něm Tal několik kroků. Musel se tak usilovně soustředit, aby ho udržel pohromadě a mohl dodělat posledních pár schodů, že z něj několikrát málem spadl.
Konečně bylo schodiště hotovo. Mnohobarevná mihotající se spirála složená z mnoha malých duhových oblouků, z nichž každý tvořil zaoblený schod z pevného světla. Tal úlevně vydechl a začal stoupat vzhůru.
Když byl ve třech čtvrtinách schodiště, zaslechl ťukání kovu o kámen a vztekem nebo bolestí zvýšený hlas.
Ty zvuky ho na chvíli vyrušily a on přestal ovládat slunokam. Rozzářil se mu v ruce a vrhl nespoutaný paprsek

vícebarevného světla. Paprsek se pod ním obtočil kolem schodiště a v polovině je přeťal. Schody pod Talem se v náhlé, jakoby sněhové bouři třpytivého světla rozpadly na kusy. Ty nad ním změnily barvu a Tal cítil, že schod, na kterém stojí, měkne jako vosk.
Vyrazil nahoru, bral schody po třech. Ani se nesnažil schodiště upevnit. Instinktivně věděl, že opravit, co se poničilo, je nad jeho síly. Byl také připraven na všechny hrůzy, které ho nahoře mohou čekat.
Tentokrát má slunokam v ruce a bude bojovat!
Na posledním schodu už měl pocit, jako by stál na houbě. Schod však vydržel tak dlouho, že Tal stačil vyskočit z Jámy ven. Dopadl na její okraj, skrčil se, prsten se slunokamem držel připravený v ruce a očima rozrušeně těkal ze strany na stranu.
Vidět tam však nebylo nic. Jáma se nacházela na konci docela běžné chodby Hradu. Bezbarvé chodby, natřené jen bílou barvou a osvětlené pravidelně rozmístěnými slunokamy. Ve vzdálenosti asi třiceti sáhů uviděl dveře, a to bylo všechno.
Až na jedinou věc. Tal si všiml, že ve stropě je malý, temný čtvercový otvor, zakrytý kovovým poklopem. Tak odtud vycházel ten zvuk.
Začal se opatrně plížit chodbou. Všechny smysly měl ve střehu, kdyby se znenadání otevřely dveře a dovnitř vběhli strážci nebo kdyby se někdo - něco? - vynořil z podivného poklopu na stropě.
Když se Tal přiblížil, uslyšel zpoza poklopu podivné šoupání nohama. Někdo nebo něco se tam nahoře pohybuje, přechází sem a tam. Pak zaslechl, jak někdo tlumeným hlasem kleje.
Připadlo mu to důvěrně známé.
"Ebbitte?" zeptal se ostražitě. Jsi to ty?"

o KAPITOLA o
DVACETJEDNA

Odpovědí mu byla náhlá exploze odporně páchnoucí zelené vody, smíchané s něčím, co vypadalo a čpělo jako chomáče zetlelého listí. Potom se objevila Ebbittova hlava, i když Talovi chvíli trvalo, než ho poznal, neboť strýc měl mokré vlasy a jasně zelený obličej.
"Pospěš si!" řekl. "Umím vodu zadržet jen na -" Ať chtěl říct cokoli, zaniklo to v divokém zurčení, neboť do otvoru se nečekaně nahrnulo značné množství vody. Ve stejnou chvíli Tal uslyšel, jak někdo odemyká dveře na konci chodby a na druhé straně někdo pokřikuje.
Navzdory zápachu se vyšvihl nahoru a pevně se chytil okraje otvoru. Ebbitt mu pomohl vytáhnout se na lokty, a pak už se Tal sám dostal nahoru.
K Talovu údivu byli spíše v další chodbě než v úz-
kém a nízkém tunelu. Ještě víc ho překvapilo, že kromě místa, kde stáli, byla zcela zaplněná vodou, ve které plavala spousta zelených rostlin. Vodu držely jako hráz dvě stěny ze světla, nepochybně vytvořené Ebbittem.
Alespoň jejich větší část. Ebbitt neustále pomocí slunokamu utěsňoval vznikající štěrbiny.
"Prásk! Kapang! Vydrž to!" vykřikoval, přičemž potlačil tři výrony vody. Potom, když se na chvíli stal pánem situace, udělal z indigového světla laso a s jeho pomocí vytáhl poklop nahoru. O několik vteřin později seděl poklop zase pevně na svém místě, přivařený jiskrami z Ebbittova slunokamu.
Těch několik vteřin ale byla natolik dlouhá doba, že voda Ebbittovy stěny strhla. Vřítila se dovnitř, popadla oba dva a stáhla je dolů. Tal, plný panického strachu, se snažil ze všech sil zvednout. Co když je chodba plná vody a oni se už nenadechnou?
Vyhoupl se na hladinu a začal prudce oddychovat. Ebbitt vedle něho šlapal vodu a strhával si z obličeje zetlelé rostliny. Beze slova ukázal kostnatým prstem podél Tala a začal tím směrem plavat.
Tal ho s obtížemi následoval. Nebyl dobrý plavec. Na rozdíl od Vyvolených svého věku netrávil volný čas v Jeskynních jezerech nebo v rybnících Podnároda.
"Díky, strýčku," namáhavě oddychoval. Bylo jedno,
kam plavou. Někam zkrátka plavat museli. "Mimochodem, kde jsme?"
Je to nádrž vlnivá, je to nádrž odpadní, je to nádrž ochranná," odpověděl Ebbitt. Přestal plavat, opět šlapal vodu a pokračoval: "Když přehřátá pára projde topným systémem, dostane se do otvoru kondenzoru, a tam se zase promění ve vodu-přírodu-lahodu. Potom se vypouští zpátky dolů skrze hradní kapiláry. Kafiláry. Kalifláry. Kartiláry. Láry fáry. No, a sem tam je taková ohromná nádrž jako tahle."
Přestal mluvit, ale v plavání nepokračoval. Po chvíli Tal řekl: "Hm, strýčku Ebbitte? Dostaneme se vůbec někam?"
"Samozřejmě že se někam dostaneme," odpověděl Ebbitt. "Nemělo by příliš smysl tě zachraňovat, kdybychom se nikam nedostali."
"Už vyrazíme brzy?" zeptal se Tal. "Nejsem dobrý plavec."
"Opravdu?" řekl Ebbitt a vypadal překvapeně. Já taky ne. Záleží na tom?"
Přestal pohybovat pažemi, ale neponořil se. Tal se podíval dolů a zjistil, že stařec stojí na svém duchostí-nu, který pod ním klidně pádluje.
Talův strážný stín se pokoušel o totéž. Tal na zkoušku přestal dělat tempa, ale rychle zase začal, když se mu hlava okamžitě ponořila pod hladinu. Kvůli zranění neměl strážný stín sílu, aby ho udržel nad vodou.
Ebbitt opět začal plavat. Plavali tak dlouho, že to Talovi připadalo jako celá věčnost, než se ve světle Ebbittova

slunokamu objevil konec chodby. Tal očekával, že spatří dveře nebo další poklop nebo nějakou jinou běžnou cestu ven, ale chodba vyústila do rozlehlého uzavřeného prostoru, z poloviny naplněného vodou. Ze tří stran do této komory ústily tunely různé velikosti, mnohé dost vysoko nad vodní hladinou.
Ebbitt na jeden ukázal a řekl: "To je on. Právě ten chceme. Kapilára 17824567834567 - nebo tak nějak. Na, potři si tímhle obličej a ruce."
Podal Talovi nádobku. Byla ještě uzavřená, a tak chlapec musel současně šlapat vodu a otevřít ji, což mělo ten následek, že několikrát na chvíli zmizel pod hladinou. Když šel pod vodu potřetí, Ebbitt mu nádobku vytrhl a víčko lehce vyšrouboval.
"Nic to není," řekl zasmušile a podával mu ji zpět.
Tal vztekle vyplivl vodu, ani si nedával pozor, aby prastrýce nezasáhl. Pak se podíval do nádobky. To, co v ní bylo, strašlivě páchlo a mělo to odporně žlutou barvu. Jak znal Ebbitta, bylo to také nejspíš úplně k ničemu.
"Co to je?" zeptal se.
"Repelent proti hmyzu," odpověděl Ebbitt.
Tal zaváhal. Teď určitě není příliš důležité potírat se repelentem proti hmyzu. I když být pořád ve vodě je taky pěkná otrava.
"Lidé, kteří Hrad stavěli, mysleli na všechno," řekl Ebbitt zamyšleně. Začal ukazovat na jednotlivé vstupy do tunelů a mumlal číslice. Tal dál váhal, až to prastrýc nevydržel: "Dokonce vytvořili úchvatné vodní pavouky, asi takhle veliké, a ty vložili do chladicího systému, aby tam požírali kusy masa, těl a všechno, co se tady může náhodou zachytit. Tak nedochází ke znečištění vody. Škoda že nežerou i tyhle odporné mořské řasy."
Tal se chvíli upřeně díval na Ebbitta a potom si pomalu začal nanášet žlutý krém na tvář a na krk. Stále si nebyl jistý, jestli to není Ebbittův kanadský žertík. Od okamžiku, kdy stařec doširoka rozpřáhl paže se slovy "asi takhle veliké", nechtěl riskovat.
Když byl Tal hotov, potřel se repelentem Ebbitt. Tal si všiml, že má na těle stopy po jeho předchozím použití. Zřejmě se tedy o žert nejedná. Potom oba vystoupili k tunelu - anebo kapiláře - na který předtím Ebbitt ukázal.
Byl ještě užší než topné tunely, jen tak tak se jím dalo protáhnout. Tal si oddechl, když zjistil, že je v něm téměř sucho až na zanedbatelný čůrek vody uprostřed. Ulevilo se mu alespoň do chvíle, kdy Ebbitt zamumlal něco v tom smyslu, že vodní pavouci se mohou objevit i tady, protože dovedou plavat, potápět se, ale také se pohybovat po suché zemi.
"Zahrajeme si Barvy o to, kdo půjde první," navrhl
Ebbitt, kterého opět přidržoval jeho duchostín. Tal nebezpečně balancoval s nohama v jednom tunelu a lokty ve druhém a jen si povzdechl.
"Půjdu první nebo poslední, mně je to jedno," řekl. "Kam ten tunel vůbec vede?"
"Hele, nekaz mi zábavu, ano?" řekl Ebbitt. "Tahle kapilára vede do artérie, do většího tunelu. Projdeme jí a potom se protáhneme další kapilárou a pak dolů skrz chlopeň, a pak vejdeme přímo do Dómu děsů."
"My budeme v Dómu děsů?"
"Ovšem." Ebbitt se zamračil. "Venku by nám to bylo k ničemu, když chceme vysvobodit tvoji přítelkyni Millu, nemyslíš? A teď si zahrajeme."
Držel ruku nahoře a prsten se slunokamem rychle vystřídal barvy sedmi řádů.
Tal si opět povzdechl a zvedl ruku se svým prstenem a slunokamem. Druhou rukou se pevně držel okraje horního tunelu, zatímco strážný stín mu plný obav visel na kolenou.
"Teď," řekl Ebbitt. Jeho prsten se zableskl červeně, zatímco Talův fialově. Barvy byla dětská hra a často končila nerozhodně. Šlo o to, aby se slunokam zableskl ve vyšší barvě než slunokam protivníka. Potíž byla v tom, že se každá barva mohla v celé hře použít jen jednou a v dalším kole se nesměla použít následující vyšší nebo následující nižší barva k barvě, která právě padla.
Tal první kolo vyhrál, ale už nemohl použít fialovou a v dalším kole indigovou. Jak se dalo předpokládat, v dalším kole Ebbitt vrhl modrou stejně jako Tal. Takže to bylo stále jedna nula. Potom Ebbitt vrhl fialovou, zatímco Tal červenou. Jedna jedna. Nato Tal vrhl indigovou a Ebbitt oranžovou. Dva jedna pro Tala. Ebbitt kontruje indigovou, poráží Talovu zelenou a dotahuje na dva dva. Ebbitt finišuje zelenou a Talovi zbývá oranžová, konečné skóre tři dva pro Ebbitta.
"Vyhrál jsem," poznamenal Ebbitt. "Ale můžeš jít první."
"Díky," řekl Tal nervózně. Vklouzl do tunelu a snažil se neposlouchat, když Ebbitt šeptem mumlal něco o vodních pavoucích.

o KAPITOLA o
DVACET DVA

Milla ležela v křišťálové kouli, shromažďovala síly a předstírala, že spí, když náhle zaslechla jasný, zvonivý zvuk kovu narážejícího na kámen. Nereagovala nápadně, jen tím směrem nepatrně zvedla hlavu a pootevřela oči do úzkých štěrbin.
Vrátil se její věznitel a klopýtl o některý ze svých přístrojů?
Všechno, co se s ní dělo, se odehrávalo v jednom z tmavých koutů Dómu. Křišťálovou kouli stále jasně osvětlovaly paprsky barevného světla, které dál procházely stříbrnými dráty. Všude jinde byla tma.
Nebo ne? Milla zahlédla, jak se ve vzdáleném koutě objevilo malé světýlko. Bylo to světlo, které tu nemělo co dělat, a pomalu se k ní pohybovalo. Milla otevřela oči trochu víc a zahleděla se na ně. Dokázala kolem světla rozeznat nějaké tvary.

A zaslechla šepot. Zněl jako tichý hlas starce... Talo-
va prastrýce, ať už prastrýc znamenal cokoli. Milla měla strýce, ale nikoli prastrýce.
"Asi ji budeme muset odnést," říkal ten hlas. "Intelekt proměnili v želé. Jaká je asi naděje na uzdravení, co myslíš?"
Milla byla zticha. Může to být trik. Když však uslyšela další šepot, téměř vykřikla. Byl to Tal.
"Vypadá dobře. Kde je... jaks to říkal... Fashnek?" "Spí, pokud máme štěstí."
Přistoupili ke kouli. Milla byla stále zticha, i když ji hodně překvapilo, jak jsou oba mokří a pokrytí kousky tmavých rostlin, které vypadaly jako mořské řasy, jež jim na Ztroskotané lodi podávala Matka Babizna.
Ebbitt opatrně posunul kovové stojany se slunokamy, které natočil ke stropu, aby odklonil proud paprsků. Tal se dotkl koule a pak na ni v blízkosti Millina obličeje zaťukal.
Milla se prudce zvedla a Tal uskočil. "Millo!"
"Kdo jiný bych jako měla být?" řekla. Usmála se, ale k úsměvu se určitě přinutila, neboť trval jenom okamžik.
Jsi v pořádku?" zvolal Tal. "Co se stalo?"
"Jakýsi muž, který je napůl stín, se mi snažil změnit sny," řekla Milla. Já jsem ale zavolala Babizny a ty přišly ke mně do snu, vyděsily ho a zahnaly."
"Opravdu?" zeptal se Ebbitt. "Rád bych se s jednou z těch Babizen setkal. Nikdy jsem nebyl ženatý, ale každý, kdo dokáže -"
"Teď ne, strýčku," řekl Tal rozhodně, když si všiml Millina výrazu. "Kde je Fashnek?"
"Odešel," odpověděla Milla. "Vysvobodíte mě? Nepřišla jsem na způsob, jakým se dá tohle vězení otevřít."
Jistě," řekl Tal, jenže se ukázalo, že se to snadno řekne, ale hůře udělá. Koule byla z pevného křišťálu. Ve spodní části se pod zářivým světlem objevila spousta drobných otvorů, ale tudy se Milla nemohla dostat ven.
Zatímco si Tal soustředěně prohlížel kouli a snažil se najít spínač nebo páčku nebo zkrátka něco, čím by se dala otevřít, Ebbitt se potuloval kolem a díval se na slunokamy na kovových stojanech. Stojany stály na podlaze ve žlábcích, daly se tedy přesně rozmístit.
Na stole bylo rozloženo několik knih a vedle nich prsten se slunokamy. Ebbitt jimi se zájmem listoval, zatímco jeho duchostín stál na stráži u dveří.
Nakonec musel Tal připustit, že se mu nepodaří zjistit, jak se dá koule otevřít.
"Myslím, že budeme muset počkat na Fashneka," řekl. "Já ho oslním a pak ho svážeme a přinutíme, aby kouli otevřel."
Milla zavrtěla hlavou.
"Vodí s sebou tři stíny a taky má stín, který mu roste na těle," řekla. "Všechny je nepřemůžeme."
"Tři d-d-duchostíny!" zakoktal Tal. "To není možné!"
"Je," řekl Ebbitt. "Nikdo nikdy Fashneka neviděl. Hm, aspoň tedy nikdo, koho on nechtěl vidět. Jinak myslím, že se musí s někým vídat. Nebo se někdo musí vídat s ním."
"Sushin," prohlásil Tal. "Ten stojí za vším. Taky má nový duchostín. Jen nerozumím tomu, o co mu jde."
"Nikdy jsem ho nechápal," řekl Ebbitt. "Intriky a úskoky, tajné schůzky. To všechno je hrozně namáhavé. Jaký smysl má ta jeho úporná snaha dostat se do Fialového řádu, ať to stojí co to stojí?"
Tal zavrtěl hlavou, nesouhlasil. Někdy svému prastrýci opravdu nerozuměl. Ostatně ať má Sushin v úmyslu cokoli, není nic tak normálního jako snažit se postoupit do vyššího řádu. Jenže o to má usilovat obvyklým způsobem, aniž by strkal lidi do jam a unášel děti.
"Mimochodem," dodal Ebbitt, "támhleta kniha je velice zajímavá. Věděli jste, že tuto kouli původně vynalezli k tomu, aby lidem se sny pomáhala? Vůbec ne kvůli tomu, aby jim posílala noční můry. Stavitelé Hradu byli opravdu moudří -"
"Dovíš se z toho, jak se ta koule otvírá?" zeptal se Tal odměřeně dřív, než Ebbitt začal zeširoka rozprávět o tom, k čemu všemu se koule používala.
"Ovšem," odpověděl Ebbitt. Zvedl prsten a vyslal na kouli žhavou kombinaci barevných světel. Když na ni dopadly, ozval se zvonivý zvuk, jaký vydá ladička či křišťálové sklo, když do něj někdo cvrnkne. Koule se rozpadla na poloviny jako ústřice.
Milla vyskočila ven a protáhla se. Potom před Ebbittem srazila pěsti, aby mu vyjádřila dík a uznání. Tal čekal, že udělá totéž i jemu, ale nedočkal se. Místo toho se Milla začala okamžitě shánět po své dýce z merwinova rohu a po brnění.
"Kam teď půjdeme?" zeptal se Tal nervózně. "Budeme se muset někde ukrýt. Potřebuju si dát dohromady nějaké převleky, abych se mohl vydat hledat Zákoník a Grefa."
"Hmmm," udělal Ebbitt. Právě se chvíli zabýval čištěním svého ucha, neboť ho trápily zelené řasy, které se mu do něj dostaly. "Přemýšlel jsem o tom, a přemýšlel jsem o svém přemýšlení, a pak jsem přemýšlel o sobě, že přemýšlím o tom, že přemýšlím -"
"A?" přerušil ho Tal.
"Zákoník je pravděpodobně v Aeniru."
Jak to?"
"Protože na Hradě není žádná síla, která by dokázala Zákoník znepřístupnit, když je zájem do něj nahlížet," řekl Ebbitt.
"V Aeniru taková síla je. Zákoník je skoro živý, milý chlapče. Vytvořili ho, aby se z něj četlo.
Kdyby byl v Hradu, našel by si způsob, jak by se k němu lidi mohli obracet o radu. Tudíž musí být v Aeniru. Budeš ho muset přinést zpátky."
"Dobrá," řekl Tal pomalu. "Pořád nemůžu uvěřit, že to všechno začalo tím, že jsem potřeboval jeden slunokam!"
"Tím že to začalo?" zeptal se Ebbitt a tvářil se jako neviňátko. "Já bych řekl, že bez ohledu na to, co si myslíš, to začalo už dávno. Sushin není jediný, kdo má křivé úmysly a divné způsoby. A tvůj otec není jediný, kdo je nezvěstný, a ani Gref není jediné ztracené dítě. Měl jsem se na to podívat už dávno, ale nevyužil jsem svou příležitost. Myslím, že už uplynula dost dlouhá doba na to, aby někdo udělal to, co jsem já neudělal, a přinesl Zákoník zpět a všechno dal do

pořádku. Zdá se, že ty jsi pro tuhle práci ten pravý."
Tal se na něho podíval. Projednou se stařec tvářil vážně. Neusmíval se zasněně, nešťoural se v uchu ani nezíral na něco, co nikdo jiný neviděl.
"Dobrá, jednu věc můžu udělat hned," řekl Tal. "A to dát Mille slunokam."
Natáhl ruku, aby uchopil slunokam, který mu byl nejblíž. Slunokam, který spočíval na ruce s drápy na vrcholu stříbrného stojanu. Než jej však stačil sevřít mezi prsty, Ebbitt po něm rychle chňapl a donutil ho paži odtáhnout.
"Z těchto ani jeden!" řekl rázně. Jsou plné nočních můr, plné zlých snů. Úplně nevhodné pro tuto okouzlující mladinkou Ledovanku."
Milla pohrdavě zasupěla. Tal si nebyl jistý, jestli je to kvůli slunokamu plnému nočních můr, nebo kvůli tomu, že o ní Ebbitt řekl, že je okouzlující. Našla své ožehnuté brnění a oblékla si je. Také získala zpět dýku z merwinova rohu.
"Už jsem viděla z vašeho Hradu a z jeho stínů dost," poznamenala. "Dej mi slunokam, Tale, abych se mohla vrátit na čistý Led."
Tal pohlédl na prsten. Chápal, proč si jej chce Milla vzít a odejít, ale ještě stále jej potřeboval.
"A co těch třináct nocí?"
"Už jenom dvanáct," řekla Milla stroze. "Počkám, když budu muset. Ale teď tě žádám jako přítele klanu, Tale. Klanu, jehož krev sdílíš."
Tal opět pohlédl na prsten a potom na Millu. Něco jí dluží. Je to jeho chyba, že se dostala do zajetí, až sem, do Dómu děsů. Ale na Hradě je určitě v nebezpečí. Možná by jí ten slunokam měl dát. Dokonce i pro něho by možná bylo jednodušší, kdyby si nemusel kvůli Mille dělat starosti...

o KAPITOLA o
DVACET TŘI

"Nemůžu ti ho dát," řekl konečně. "Ještě ne."
Střetl se s Milliným upřeným pohledem, ale neviděl ani náznak toho, co chce udělat. Určitě se nepokusí vzít mu ho násilím?
Jeho strážný stín vycítil, jak je napjatý, a postavil se vedle něho. Vzal na sebe podobu malého borzoga. Ebbittův duchostín sledoval dveře a stál na všech čtyřech, připraven ke skoku.
"K čemu ta zbytečná nervozita?" zeptal se Ebbitt. "Dej mně ten slunokam, Tale."
"Do toho ti nic není, strýčku," odsekl Tal. Bylo to vůbec poprvé, kdy se takovým způsobem ohradil vůči plnoprávnému, dospělému Vyvolenému. Kdyby to udělal na veřejnosti, vysloužil by si zhášeče od kohokoli, kdo by ho slyšel.
"Dej mi ho," zopakoval Ebbitt a natáhl svou kostnatou ruku. Jeho duchostín tichým krokem přešel k nim, stál vedle Tala, zvedl hlavu a díval se na něho.
"Na čí jsi straně?" zeptal se Tal. Stáhl prsten a zlostně jej vsunul Ebbittovi do ruky. V očích se mu objevily slzy vzteku, ale nemohl nic dělat. Jestliže Ebbitt chce jeho slunokam dát Mille, Tal se s tím bude muset zkrátka vyrovnat. Může vyšplhat na další věž, třeba Oranžovou, a ukrást jiný slunokam. Může ukrást půl tuctu slunokamů!
Ebbitt slunokam nepodal Mille. Držel jej v úrovni očí a ze svého slunokamu na něj vrhl světelnou duhu. Potom jej vyhodil do výšky a z prstenu na pravé ruce na něj vrhl ostrý bílý paprsek. Následovala sprška jisker a potom stařec prsten opět chytil.
Tal přivřel oči a pak je zase otevřel. Zjistil, že Ebbitt teď drží prsteny dva. Starý slunokam byl dokonale rozříznutý v polovině.
Má tedy slunokam.
"Každý jeden," řekl Ebbitt a podával Talovi a Mille menší, ale stále dokonale funkční slunokamy, což se dalo poznat podle záře uvnitř každého kamenu.
"Je natolik silný, aby byl primární?" zeptal se Tal a navlékl si ztenčelý prsten na prst. Vůbec netušil, že se slunokamy dají dělit.
"Docela dost," řekl Ebbitt a mocně se nadechl. Je to silný kámen. Jeden z originálů, řekl bych. Není to žádná ta moderní napodobenina se sotva desetiletým slunečním světlem. Tohle je kámen starý tři nebo čtyři sta let. Kromě toho to dřív byly kameny dva. Někdo je kdysi dal dohromady, už před dávnou dobou, kdy žáby ještě měly nohy."
"Slunokamy se dají spojovat?" zeptal se Tal.
Proč se neučili něco z téhle vědy o slunokamech? Za měsíc bude v lektoriu končit a věděl, že o slunokamech už víc hodin mít nebudou. Třeba takové vědomosti nemají ani sami lektoři.
Ebbitt se chová výstředně, ale Tal vždycky věděl, že je velmi vzdělaný. Jen ho nenapadlo, že se jeho vědomosti týkají i tajných chodeb Hradu, povahy slunokamu a podobných věcí.
"Dální jezdci ti děkují," řekla Milla. Tentokrát srazila kotníky prstů před Talem a také před Ebbittem. "A teď - jak se dostanu zpátky do topných tunelů?"
"Složitě," řekl Ebbitt. "Teď začnou hledat Tala a za chvíli i tebe, Millo. A je hrozně těžké dostat se zase dolů, když po vás pátrají duchostíny."
"Pátrají po nás?" otázala se Milla. Jak? Jako smečka psů, co hledá mořské chaluhy podle pachu?"
"Smečka psů, a hledá mořské chaluhy?" zeptal se Ebbitt a celý se rozzářil. "Co jsou oni -"
Jsou to duchostíny, které po něčem pátrají," přerušil ho Tal, aby starce pobídl. Nervózně pohlédl na dveře.

"Ach, ano," souhlasil Ebbitt. "Některé duchostíny, když se někoho dotknou, si zapamatují jeho vůni. A pak ji dokáží vycítit i z poměrně velké vzdálenosti. Velmi mazané. Sám jsem si takhle zkoušel vystopovat své přátele. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby už byly duchostíny na cestě."
Jo, tak na ně ale nečekejme!" opáčil Tal.
Ebbitt si povzdechl a ohlédl se po přístroji a po knihách. Tal ho nasměroval zpátky ke kapilárnímu tunelu. Pomohl s Millou starci, aby se vytáhl ke stropu, a oba ho bombardovali otázkami.
Jak to myslíš, že nás cítí?"
"Z jaké vzdálenosti nás můžou vycítit?"
"Může jim něco zabránit v tom, aby nás cítily?"
Když byl Ebbitt v bezpečí nahoře v kapilárním tunelu, Tal se najednou přestal vyptávat a řekl: "Ebbitte! Re-pelent proti hmyzu! Pro Millu!"
Milla se ani nezeptala, k čemu ten žlutý šmír je, a okamžitě se jím potřela. Právě byla hotova s obličejem, když se zničehonic otevřely dveře a do Dómu děsů proniklo světlo.
Stál tam Fashnek, za sebou měl svůj duchostín a dva další duchostíny mu stály po boku. S otevřenými ústy zíral na rozevřenou kouli a pak spatřil Millu, jak prudce vyskočila ke stropu, o kterém se domníval, že je pevný.
"Chopte se jí!" zařval. Ale sám udělal krok zpátky.
Milla a Babizny v jejím snu ho totiž vyděsily. A teď mu unikla z křišťálové koule, a bez slunokamu! Je to ještě nebezpečnější a mocnější nepřítel, než si myslel.
Ebbitt za nimi přirazil poklop a pak si vsunul slunokam dopředu za košili. Za slunokamem se vsoukal jeho duchostín. Schoulil se Ebbittovi pod košilí a omotal se kolem něj. Tal a jeho strážný stín učinili totéž. Mille kámen stále zářil z kapsy, a tak jí jej Tal ztlumil. V úplné tmě budou v bezpečí před duchostíny, které je mohou pronásledovat a při světle dokážou být hodně nebezpečné.
"Chyť se mě za nohu," zašeptal Ebbitt. "Millo, ty se chyť Tala."
Pevně se drželi jeden druhého a začali se plížit. Tal musel odolávat nutkání, aby si vytáhl slunokam. Bylo to stejné, jako když kdysi prolézal Závojem. Zdálo se mu, že tma na něho doslova tlačí, a špatně se mu dýchalo. Stále se to zhoršovalo, až se prudce zadýchal a sevřel Ebbittovu nohu tak silně, že stařec vykřikl bolestí.
Tal se začal bát ještě víc, protože si vůbec nebyl jistý, jestli Ebbitt ví, kam je vede. Mohou se doplížit třeba... do pelechu vodních pavouků - jsou jich tam tisíce, je to přetékající obrovská jáma plná vodních pavouků, a ti za chvíli objeví kousek pokožky, který si Tal zapomněl natřít repelentem, jejich jedovaté zuby ho -
Tal něco ucítil na noze. Určitě to je vodní pavouk.
Určitě! Anebo Milla, která se ho drží. Chtěl nohou vykopnout a přetočit se, ale co když je to Milla... a on nemůže dýchat a -Ebbitt se zastavil.
"Měli bychom už být dost daleko," zašeptal. "Zkusím trochu světla."
Tal úlevou téměř zavzlykal, nemohl si pomoci. Odvrátil hlavu, aby byl připraven, až se světlo rozsvítí. Jen neměl tušení, co udělá, když se podívá za sebe a zjistí, že hledí do oka složeného z mnoha lesklých plošek a že jím pronikají jedovatá kusadla vodního pavouka...
Udělalo se světlo. Spatřil jenom Millu, jak se drží jeho nohy. Nebyli tam žádní vodní pavouci.
Talův výraz musel být dokonale čitelný, protože mu Milla prsty přeběhla po koleně jako pavouk. Trhl sebou a Milla se rozesmála. Bylo to teprve podruhé, co slyšel Millin smích.
"Pavouk tam byl," řekla Milla. "Měl oči jako ledové křišťály a bylo v nich světlo, nebyl to odraz. Mával na mě nohama, ale zůstal na místě."
"Kde?" zasípal Tal. V krku měl najednou velmi, velmi sucho.
"Vzadu v příčném tunelu," řekla Milla a ukázala ke křižovatce, která byla podle Talova mínění až příliš blízko. "Ale neměla jsem se čeho bát. Kdyby se přiblížil, tak bych ho zabila."
"Není jednoduché je zabít," varoval Ebbitt. "Raději pokračujme v cestě, než repelent přestane působit." "Kam?" zeptala se Milla.
Tal se na něho podíval. Stařec pokrčil rameny a zasněně se usmál.
Jestli nás duchostíny dokážou najít podle čichu," řekl Tal, "bude těžké se schovat a skoro nemožné dostat se dolů na úrovně Podnároda. A i když se tam dostaneme, tak tedy nevím, jak nás Vrána a jeho přátelé budou hledat."
Já bych to našla," odpověděla mu Milla. "Ale věřím ti. Jenže když tam teď nepůjdeme, kam tedy půjdeme?"
"Musíme dát vědět císařovně, že Sushin dělá jejím jménem nezákonné věci, a navíc s jejími strážci," řekl Tal. Jakmile se to doví, dá všechno do pořádku."
Zaváhal a pak dodal: Já se k ní ale nejspíš nedokážu dostat. Pokud ovšem tyhle kapiláry nevedou nahoru k Fialovým...?"
"Vedou," odpověděl Ebbitt. "Ale zužují se, a tak by vyšlo skoro nastejno, kdyby tam vůbec nebyly."
"Ale Milla by se tudy mohla dát a dostat se dál, dolů na úrovně Podnároda," řekl Tal.
"Ne, ne, ne," zavrtěl Ebbitt hlavou. "Vodní pavouci spřádají své sítě i pod Červenou věží. A v sítích se zachytí všechno, co nemá projít dál. Byli jsme kdysi tak chytří..."
"Nemůžeme jít nahoru, nemůžeme jít dolů, nemůžu navštívit matku, nemůžeme jít nikam normálně," odsekával Tal a vypočítával to na prstech levé ruky. Potom je sevřel v pěst a uhodil se jí do pravé dlaně. "Přece musí existovat místo, kam bychom mohli jít!"
"Aenir," řekl Ebbitt. "Říkal jsem vám, že se přiblížil čas, kdy by sis měl opatřit duchostín. Teď ty... my... všichni potřebujeme Zákoník. Tam vás duchostíny po čichu nenajdou."
Tal o tom přemýšlel dobrou minutu.

"Je zakázáno jít do Aeniru přede dnem Nanebevstoupení," poznamenal.
"To jenom z toho důvodu, že je bezpečnější, když jsou tam všichni Vyvolení najednou," řekl Ebbitt. "A nebylo to vždycky zakázáno. Byl jsem tam sám. Několikrát."
Tal o tom přemýšlel ještě o něco déle. Nezdálo se, že by měl na vybranou.
"Když tam půjdeme, co bude s našimi těly?" zeptal se konečně. "Nemůžeme je nechat tady. Třeba budeme pryč celé týdny."
"Co je Aenir?" zeptala se najednou Milla. "Proč bychom měli někde nechávat tělo?"
"Aenir je svět duchů," vysvětlil jí krátce Tal. Je to jiná země, kam můžou Vyvolení vstupovat. Necháme těla tady a tam půjdou naše duše."
"A, něco jako sen," řekla Milla.
"Ne," opáčil Tal. "Je to skutečné, ale jiné. Když máš sílu a mocný slunokam, můžeš si tam s sebou vzít věci -a zase si je vzít zpátky. Je to magické místo. Semena, ze kterých vyrostou slunokamy, pocházejí z Aeniru. Stejně tak duchostíny."
"Zdroj stínu," zašeptala Milla. "Možná bych se tam měla jít podívat, abych o tom mohla vyprávět Babiznám."
"Nemůžeme tam jít, dokud naše těla nebudou v bezpečí," řekl Tal. Je úplně zbytečné o tom uvažovat."
"Mauzoleum," řekl Ebbitt znenadání. "To je vhodné místo pro těla. Mrtvá, nebo živá!"

o KAPITOLA o
DVACET ČTYŘI

Mauzoleum bylo místo, kam Vyvolení odcházeli na odpočinek. Bylo vzácností, aby Vyvolený zemřel mladý, protože si své životy mohli prodlužovat pomocí slunokamů, ale byli tady ti, kteří měli nějakou nehodu, nebo lidé životem unavení, anebo ti, kdo se dopustili chyb, když využívali léčivé síly slunokamu.
Mauzoleum zabíralo druhou největší komnatu v Hradu na neutrálních úrovních v jižní části. Mělo klenutý strop, vytesaný do skály a ozdobený tisíci úlomky slunokamů, jež měly vyvolat dojem hvězd. Na rozdíl od zbývající části Hradu nebylo osvětleno ničím jasnějším. Mauzoleum se nacházelo ve věčném pološeru pod noční oblohou, jak to mohlo být vidět nad Závojem.
Každý Vyvolený, jehož ostatky zde byly uloženy, měl bohatě zdobenou kamennou rakev, nad níž se tyčila socha jeho duchostínu. Rozlehlý prostor lemovaly
řady nádherných soch, duchostíny vytesané do bíločerveného mramoru, do zelenokamene nebo do tmavé, zlatě žíhané žuly. Mnohé byly ozdobeny zlatem a stříbrem nebo vyloženy matnými, obyčejnými drahokamy, jako jsou třeba diamanty a rubíny.
Do Mauzolea nevstupovaly žádné kapiláry chladicího systému, proto museli vystoupit opodál. Proplížili se Přípravnou místností, ve které naštěstí nebyli žádní Vyvolení, ani mrtví, ani živí.
Místo toho, aby vešli ohromnými kovovými dveřmi, na nichž byla jména zemřelých Vyvolených, zamířil s nimi Ebbitt k nepopsaným dveřím, které vedly do kamenické dílny Podnároda.
Sochařka, příslušnice Podnároda, která tu pracovala, k nim zvedla oči, ale Ebbitt udělal rukou znamení a žena se zase vrátila k vytrvalému odsekávání bloku žlutozeleného kamene. Podnárod prováděl veškerou základní přípravu soch, které potom dokončovali umělci z řad Vyvolených. Ti však spíše používali světlo než těžkopádné, kovové nástroje, nemluvě o jejich údajně mimořádném talentu.
"A teď už jen musíte najít dvě hodně staré rakve," zašeptal Ebbitt, když vyšli z dílny a dalšími nenápadnými dveřmi vstoupili do vlastního Mauzolea.
"Cože?" zeptal se Tal. I on šeptal. Jaksi jim připadalo nepatřičné mluvit v Mauzoleu normálně, i když nablízku nebyl nikdo, kdo by je poslouchal. Milla neustále pozorně přehlížela jednotlivé řady, oči jí pomalu přejížděly ze strany na stranu - dávala pozor, jestli se něco nepohne.
"Severní roh," navrhl Ebbitt a vedl je dolů uličkou mezi rakvemi a sochami. "Je nejstarší. Uvnitř nebude nic než prach. Žádný sentiment. Vyberte si nějakou a zabydlete se v ní."
"Vy svá těla necháváte shnít v těchto kamenných truhlách?" zeptala se Milla a otřásla se. To bylo poprvé, co u ní Tal spatřil známku odporu. "Nejsou tam nějaká zvířata, která by je mohla sežrat?"
„Je to jen způsob, jak to tady děláme," řekl Tal. Je jiný, to je všechno."
"Divoši," zamumlala Milla tiše. Toužila zase být venku na čistém Ledě, kde fouká studený vítr. V Hradu je příliš horko a příliš těsno. Pořád jsou tady nějaké stěny, dokonce i ve velmi velkých místnostech, jako je tato.
"Myslím, že pokud se chystáme něco udělat, neměli bychom si to znepříjemňovat," řekl Tal, když se blížili k rakvím, nepochybně starším než ty, které viděli před chvílí. Styl vytesaných ozdob byl zcela jiný než u těch na jihu a kámen byl více vydrolený.
Zdobení kamenných rakví bylo různé, ale všechny byly stejně zkonstruovány. Zatlačilo se na sošku na víku, víko se otočilo a rakev se otevřela.
Tal a Milla zkusili dvě sošky, než našli tu, kterou se dalo pohnout. Když ji odsunuli stranou, zarachotila. Tal se váhavě podíval dovnitř, zatímco Milla zůstala stát s odmítavým výrazem ve tváři. Rakev byla prázdná, až na něco, co vypadalo jako vrstva velmi staré hlíny.
"Ebbitte, pomůžeš Mille do Aeniru, než se tam vydáš sám?" zeptal se Tal. Já si snad pamatuju, jak... jak to tatínek dělal při posledním Nanebevstoupení."
"Hmmm?" Ebbitt se upřeně díval na jednu sochu a vzpomínal na duchostín a jeho pána. Byli dlouho přáteli a jeho smrt

je dodnes zahalena tajemstvím. Ebbitt si teď uvědomil, že se to týká mnoha jeho zesnulých přátel.
"Pomoct Mille? Samozřejmě. Ale já s vámi nepůjdu."
"Cože? Musíš!" naléhal Tal. "Byl jsem v Aeniru jen se všemi ostatními! Bez tebe -"
"Potřebuju zůstat tady," zamumlal Ebbitt. "Někdo musí dohlížet na vaše těla. I když budou ukrytá v rakvích."
Já ale nejsem úplně přesvědčený, že to je to nejlepší, co můžeme udělat," řekl Tal, který si všechno důkladně rozmýšlel.
"Možná bych měl nejdřív zajít za císařovnou. Jistě by mě vyslechla -"
Ebbitt zavrtěl hlavou. "Císařovnu nenavštíví nikdo, koho ona nepředvolá. Sushin, nebo kdo to je, má spojení s vedením Císařské stráže a to znamená, že mají
přístup k Jejímu Veličenstvu pod kontrolou. Najdi Zákoník, ten nás zavede ke Grefovi a možná dál. V Zákoníku je spousta tajemství. Taky si myslím, že bys měl získat co nejmocnější duchostín, Tale. V dalších dnech budeš potřebovat jeho pomoc."
Milla se podívala na Ebbitta a bez obalu řekla: "Tal neměl pravdu. Vy nejste bláznivý stařec."
"Nikdy jsem neříkal, že je bláznivý," zaprotestoval Tal. "Řekl jsem, že není úplně normální."
"Bláznivý je výstižnější," odpověděl Ebbitt. "Existují však různé druhy bláznů."
"Zkusíš navštívit mou matku?" zeptal se Tal nervózně. "A postaráš se o ni, dokud se nevrátím a nezajdu za ní? A o Kusi taky?"
Ebbitt přikývl a jeho duchostín sklonil svou velkou hlavu s hřívou.
"Vrátím se s duchostínem a Zákoníkem," slavnostně prohlásil Tal. "A najdeme Grefa a otce a vyléčíme matku a navštívíme císařovnu a oslabíme Sushina a..."
Hlas se mu ztratil, když uviděl Ebbittův výraz. Prastrýc se díval jako ten, kdo by rád věřil, ale nemůže.

o KAPITOLA o
DVACET PĚT

Tal si vlezl do rakve a lehl si. Byla studená a tmavá, ale kupodivu pohodlná. Sundal z prstu prsten se slunokamem, podržel jej mezi palci a ukazováčky obou rukou a položil si jej na hrud.
Jeho strážný stín za ním vklouzl přes bok rakve a pak se vsunul pod něho. Tala to na chvíli překvapilo, pak si však uvědomil, že chce jít domů do Aeniru. Překročil věk třináct a tři čtvrtě a nastal čas, aby jej Tal uvolnil a místo něj k sobě připoutal duchostín.
Několikrát se zhluboka nadechl, zavřel oči a začal v duchu odříkávat Cestu do Aeniru. Když mu slova -která se naučil zpaměti, aniž rozuměl jejich významu -běžela myslí, z jeho slunokamu se začalo linout červené světlo a teklo mu jako voda po hrudi a k žaludku.
Tal cítil, jak světla přibývá, ale pokračoval v tichém odříkávání. Červené světlo se mu rozlilo po obličeji a po nohou. Potom se ze slunokamu vylilo oranžové světlo, pomalu ho pokrylo a smísilo se s červeným.
Následovaly další barvy, až se rozlilo a smíchalo všech sedm barev. Milla okouzleně přihlížela, jak se Tal ukryl v duhově zbarveném kokonu, který matně zářil a třpytil se. Jeho tvář se nejasně rýsovala skrze příkrov mnoha barev, a potom si Milla všimla, že se Tal vůbec nehýbe. Dokonce i hruď se mu přestala zvedat a klesat.
"Odešel do Aeniru," řekl Ebbitt spokojeně. Zatlačil na sochu a víko rakve sklouzlo na původní místo. Rázem to zase byla jen hrobka jednoho z Vyvolených a nikoho by ani nenapadlo, že uvnitř spí tělo mladého chlapce.
"Teď půjdu já," řekla Milla. "Ale nevím jak."
Vybrali druhou rakev. Tu zdobila socha duchostínu, jehož podoba Mille vzdáleně připomínala merwina. Z čela mu vyrůstal dlouhý roh, ale jinak spíš vypadal jako člověk s širokými rameny a dlouhými pažemi. Jeho nohy trochu připomínaly nohy wresků s ostrými prsty na kopytech.
Milla si lehla do rakve a podržela slunokam jako předtím Tal. Dýku si položila pod loket. Doufala, že do toho světa duchů půjde s ní. Doufala také, že ji tam Babizny dokáží najít, kdyby měla sen. To však vypadalo nepravděpodobně. Nikdy neslyšela, že by o Aeniru mluvily.
"Budu odříkávat Cestu do Aeniru a ty si ji v duchu, pro sebe musíš opakovat," řekl Ebbitt. "Musíš se taky ve správnou chvíli soustředit na každou ze sedmi barev. Vrhnu vždycky ze slunokamu paprsek, abys věděla kdy. Je ti to jasné?"
"Ano," řekla Milla. Tohle je další dobrodružství hodné Ully Silné paže. Ti Vyvolení - především ti, kteří se spikli proti Talovi - jsou velice nebezpeční a mocní. Čím víc se dozví z jejich tajemství, tím líp. Vrátí se na Ztroskotanou loď nejen se slunokamem, ale i s poznatky, které prospějí všem klanům.
Ebbitt začal mluvit a Milla se soustředila na jeho slova.
Přelévaly se přes ni barvy, ale Milla měla oči otevřené, aby viděla, kdy je Ebbitt mění. Každá barva působila na její pokožku jinak.
Vůbec jí to nepřipomínalo usínání a snění, jak si původně myslela. S každou barvou, která jí procházela před očima, se svět trochu změnil. Ebbittův obličej postupně mizel, i jeho duchostín. Staly se z nich skici a potom rozmazané světelné skvrny. Všechno se proměnilo v duhu tak jasnou, že Milla musela přivřít oči.
Potom se barvy začaly oddělovat a ona viděla jiné obrazce. Pokožku měla v různých místech současně horkou i studenou. Prsty u nohou se jí chvěly, pocítila závrať a zdálo se jí, že padá.
Už neslyšela Ebbittův hlas. Na chvíli dostala strach, že se bez jeho slov mezi těmi dvěma světy ztratí.
Pak se barevné skvrny začaly stále víc vyostřovat, až se sjednotily v jasně modrý pruh, který vyplnil horní část jejího

obrazu. Světlo se trochu ztlumilo, ale stále bylo jasné.
Milla zavřela oči. Najednou zaslechla zvuk - melodický, radostný zvuk, jako když trylkuje kostěná píšťala.
Do obličeje jí vál vítr. Milla otevřela oči a stála vzpříměně na něčem měkkém a pružném, co trochu připomínalo vysoký lišejník, který roste na Ledu. Blízko ní byly rostliny - tak vysoké rostliny dosud neviděla -a mezi nimi s hvízdáním létala malá barevná zvířata.
Bylo jasno. Oblohu prozařovalo silné světlo, horké a prudké. Milla se zadívala nahoru, aby našla jeho zdroj, ale náhle se objevil Tal a rukou jí zastínil obličej.
"Nedívej se," řekl. "To je slunce."
Milla si ho prohlédla. Poznala ho. Byl však menší a křehčí. Pokožka mu zářila tlumeným třpytem. Prsten se slunokamem na jeho prstu pohlcoval světlo a kolem ruky se mu nahromadily drobné duhy.
Pohlédla na své ruce a viděla, že také září. Prsty jí připadaly delší.
Jsem to já?" zeptala se udiveně.
"Jsi to, co jsi tady," řekl Tal. "Aenir je říše duchů
a magie a my jsme teď její součástí, i když nejsme tak pevní. Zkus si poskočit."
Sám hned také skočil zlehka třikrát výš než Milla. Když se spouštěl dolů, padal pomalu jako pírko.
Milla se pokrčila v kolenou a zjistila, že na zemi leží její dýka. Vzala ji do ruky a dotkla se měkkého, dlouhého lišejníku na cestě.
"Tráva," řekl Tal, když spatřil její zmatený výraz. Je příjemné na ní ležet na slunci."
Milla si dýku zastrčila za opasek a zkusila skočit. Vylétla téměř na vrcholek jedné z velkých rostlin.
"Dávej pozor na stromy!" smál se Tal.
"Na stromy," opakovala udiveně Milla. "Máme o stromech jednu ságu z doby, kdy ještě nebyl upředen Závoj a kdy ještě nebyl Led. Představovala jsem si je jinak."
"Tohle je les," řekl Tal. "Spousta stromů najednou."
"Je tady příjemně," řekla Milla a přičichla k větru. Nebyl tu cítit studený kámen. Jediné, co jí působilo obtíže, bylo světlo. Ale jde jen o zvyk. Oči si musí přivyknout, aby neměla potřebu je mhouřit.
"Tak," řekl Tal, "a teď bychom se měli vydat tam, kam se obvykle chodí - na Pláň Vyvolených. Je to jedno z mála míst, která se vůbec nemění. Máme tam domy, obchody a tak dále."
"Tak pojďme," řekla Milla bezstarostně.
Jenže já nevím, kde to je," přiznal Tal. "Ztratil jsem se."

o KAPITOLA o
DVACET ŠEST

Tal se instinktivně poohlédl po svém strážném stínu, aby se jej zeptal, kde je Enkláva Vyvolených. Jakmile se to doví, bude vědět, kudy mají jít.
Když se otočil, uviděl, že se pohybuje s ním. Stejně jako přirozený stín. Vlastně se až příliš podobal přirozenému stínu. Strážný stín nikdy nedokáže tak dobře napodobit běžný stín.
Tal se sehnul, aby se jej dotkl. Místo studeného stí-notěla ucítil trávu.
"Je pryč," řekl strnule. "Mám zpátky svůj přirozený stín.
"Tak jo," řekla Milla. Ohlížela se, krčila nos. Něco ji zneklidňovalo, avšak nemohla přijít na to, co to je.
"Tomu nerozumíš," řekl Tal nevěřícně a lítostivě. "Byl se mnou celý můj život. Věděl jsem, že odejde, až přijde čas, abych si opatřil duchostín, ale myslel jsem si,
že počká, až budu připravený ho propustit! Mohl se aspoň rozloučit..."
Z jednoho ze stromů za nimi něco zasyčelo. Pak z něj seskočilo malé, chlupaté a dost povědomé zvíře. Vyskočilo Talovi do náručí, olízalo mu obličej a pak opět skákalo dál.
Milla popadla nůž, ale zarazila se. Než si stačila rozmyslet, zda jej má hodit, zvíře zmizelo mezi stromy.
"To byl on?" zeptala se váhavě. "On už není stín?"
"V Aeniru stíny nejsou, teprve až je spoutáme a vezmeme s sebou," odpověděl Tal a utíral si rukávem obličej a oči.
"Myslím... myslím, že byl vždycky rád dattuem, protože je jím i tady."
Několikrát zatřepal hlavou, jako by si ji chtěl pročistit, a pak se opět podíval dolů na svůj přirozený stín. Bez strážného stínu se cítil osaměle. Nesčetněkrát ho zachránil - před nebezpečím, rozpaky a potížemi. Teď už má jen nepoužitelný stín.
Skoro nepoužitelný, opravil se, protože jej použije jako součást pasti, až bude tady v Aeniru chytat vhodné zvíře. To pak promění v duchostín, který si vezme s sebou zpátky do Hradu.
Milla stále nehybně postávala na mýtině mezi stromy a tvářila se ustaraně.
"Něco se děje," řekla. "Poslouchej!"
Tal také znehybněl a zaposlouchal se. Nejprve slyšel
jenom vítr ve větvích nad sebou. Pak se to ale ozvalo. Vzdálené hřmění, které se pomalu přibližovalo.
"Bouřka," řekl. "Napřed je slyšet hřmění a potom přijdou blesky."
"Blesky?" otázala se Milla. "Co je to?"
"Hm, to se těžko vysvětluje," řekl Tal. Viděl jej jenom v Aeniru, neboť v Temném světě blesk neprojde Závojem. Ale občas uhodil do věží a hřmění, jež blesk doprovází, bylo slyšet i v Hradu. Lektoři jim také o blesku několik hodin

přednášeli a vysvětlili jim, jak se dá napodobit pomocí světelné magie.
I Ledované občas slyšeli hřmění, jenže nevěděli o jeho spojitosti s bleskem, protože ten nikdy neviděli. "Blesk je vlastně zhutněné světlo, které přichází z oblohy. Dokonce se dá zjistit, jak je blesk daleko, když se spočítá doba mezi zábleskem a zahřměním."
"Nevidím žádný záblesk," řekla Milla. Je tady hrozně moc stromů -"
Zarazila se uprostřed věty, neboť v dálce se pomalu pohyboval nějaký strom. Nekýval se ze strany na stranu, nýbrž opravdu kráčel.
Tal a Milla vyskočili ve stejnou chvíli, protože se jim v trávě pod nohama začalo šířit jakési chvění. Nejbližší strom se zatřásl a nějak se trochu vytáhl do výšky. Jeden jeho obnažený kořen se ohnul a pak se s praskáním vytrhl ze země.
"Stromy chodí?" zeptala se Milla. Zdálo se, že ji ta představa spíš pobavila než vyděsila.
"Obvykle ne," odpověděl Tal nedůvěřivě a o krok ustoupil. "I když v Aeniru... kdoví?"
Stromy kolem nich se jeden za druhým vytrhávaly ze země. Kývaly se a pohupovaly, ale nepadaly. Tal a Milla se raději odtáhli od nejbližšího stromu, i když je neohrožoval. Jeho odkryté kořeny se plazily jako tisíce drobných nohou a strom se od nich začal pomalu vzdalovat.
Celý les kráčel. Stromy se vydaly všemi směry kromě jednoho - toho, odkud přicházelo hřmění.
"Ty stromy utíkají," poznamenala Milla. "Před bouřkou?"
"Možná," řekl Tal. Les za nimi zmizel, jen listí a tenké větve ležely na zemi, protože je stromy před odchodem chvatně shodily. "V Aeniru se občas něco děje bezdůvodně."
Milla pohrdavě zasupěla. Nezískala příliš dobré mínění o Talových místních znalostech. Tal pozoroval oblohu a snažil se rozpomenout na všechno, co se o bouřkách v Aeniru naučil. Matné vzpomínky z lektoria se mu honily hlavou většinou jako jednotvárné mumlání lektora Norvala.
Jediné, nač si vzpomněl, bylo vyprávění o bouřkových pastýřích, podivných bytostech, které vypadají jako oblaka s lidskou podobou, jsou vysoké deset až dvanáct sáhů a dají se považovat za neškodné, dokud jsou o samotě. Nezdálo se, že mu to k něčemu bude.
Je to k ničemu stejně jako Talovy vzpomínky na návštěvy Aeniru s rodinou. Vždy se zdržovali poblíž Enklávy Vyvolených, jen otec cestoval dál.
Stromy odešly dlouho předtím, než Tal a Milla spatřili na obzoru souvislou řadu tmavých mraků. Už byly vidět i blesky, klikatící se dolů z tmavé oblohy. Tal se otočil k Mille. Byla jako v tranzu a uchváceně pozorovala blesky. Pak zavrtěla hlavou a řekla: "Určitě není hanba najít si před bouřkou úkryt. Měli bychom následovat ty stromy."
"Tím si nejsem jistý," odpověděl Tal nervózně. Zadíval se na vzdálený les, ustupující k jihu, potom na pustou nížinu, na skalnaté kopce na východě a západě a pak znovu na mraky. "Možná bychom se měli vydat tímhle směrem." Ukázal k nedalekým kopcům.
"Proč?" zeptala se Milla.
Tal polkl a řekl: "Protože si myslím, že bouře to tady promění v jezero."
"Cože?" zeptala se Milla.
"Podívej na tu tmu pod mraky!" řekl Tal naléhavě. "Rozhlédni se! Jsme v kotlině a z mraků začne každou chvíli pršet. Tahle celá oblast se zaplní. Zaplaví se a vznikne tady jezero. Malé moře!"
Milla nepotřebovala další vysvětlování. Vrhla chladný, zamyšlený pohled na postupující mraky a pak se rozběhla k nejbližšímu kopci. Tal jí běžel v patách.

o KAPITOLA o
DVACET SEDM

Byli sotva v půli cesty, když se Tal musel zastavit, aby popadl dech. Milla se také zastavila, ačkoli jí dýchání nedělalo potíže. Tal si ale všiml, že si přidržuje dva prsty na boku, v místě, kde ji zranil merwin. Určitě ji to bolí.
Ohlédl se. Bouřka už byla velmi blízko a deště spadlo tolik, že se sem hnala úplná záplava. Blátivá voda se ři-nula po zemi v místech, kde předtím stál les, vířila v dírách po kořenech, a když je naplnila, valila se dál.
Potom k Talově velké úlevě hřmění a blesky zeslábly. Mraky však stále byly plné deště, a tak jim hrozilo, že se utopí.
"Zvládneme to," řekla Milla a opět se rozběhli. Už měli vodu pod nohama a kolem nich padaly první dešťové kapky. Kopec však byl blízko.
Zvládli to a ještě jim zbylo pár minut k dobru. Prudce oddechovali a sledovali, jak čelo záplavy narazilo na vyvýšený terén, voda se zčeřila a začala se valit zpět. Kopec měřil jen asi sto sáhů, ale voda podle všeho tak vysoko nestoupne.
"To je zvláštní," řekla Milla. Rozevřela dlaň a zachytila několik těžkých dešťových kapek. S pleskáním se jí odrážely od prstů. Jako sníh, ale teplejší a... volnější."
"Nejsou o moc teplejší," zabručel Tal. "Raději si pojďme hledat nějaký přístřešek."
Svah se rychle měnil v bláto, ale jim se podařilo vyšplhat až na hřeben. Tal se ohlédl, aby se podíval dolů, a Milla se vydala po druhé straně kopce dolů.
Kvůli dešti nebylo vidět příliš daleko, ale tam, kde dříve stál les, teď jen vířila masa špinavé vody. Kdyby Tal stromy předtím neviděl, nevěřil by, že to odjakživa není špinavé jezero.
"Tale!"
Tal se odvrátil a pospíšil za Millou. Zdálo se, že našla úkryt.

Skutečně jej našla. Stála u ústí jeskyně a v ruce držela dýku z merwinova rohu, tak, aby její světlo ozařovalo vchod. Hluboko uvnitř něco vrhalo odraz světla zpátky, něco rudého a lesklého. Tal to zahlédl a okamžitě poznal kartu z Pána šelem. Jenže rudé oči, které uviděl, nebyly oči, jež by je vítaly do jeskyně.
Karta slujochřtána.
"Millo! Past!" vykřikl, napřáhl ruku s prstenem se slunokamem a soustředil myšlenky na jeho sílu.
Milla okamžitě skočila stranou. Ucítila závan vzduchu, ale už neviděla dvě ohromné čelisti, které se z jeskyně vysunuly - dlouhé čelisti z tmavé kosti a ještě tmavších zubů... stovek a stovek zubů, zahnutých a skřípajících o sebe jako dvě řady ostnů.
Čelisti se s třesknutím zavřely právě v místě, kde Milla ještě před zlomkem vteřiny stála. Když se opět rozevřely, vyslal Tal do chřtánu šelmy sprška doběla rozžhavených jisker.
Hlava s čelistmi se otočila dozadu a z vnitřku kopce se ozvala ozvěna odporného řevu. Potom slujochřtán zalezl do hlubin svého doupěte a za sebou jako poslední zoufalou obranu táhl hlínu a kameny.
Tal spustil prsten. Celá paže se mu třásla. Slunokam stále jasně zářil a drobné jiskry mu začernily konečky prstů. Tal se podíval na kámen a dostal jej pod kontrolu.
Milla vyrazila vpřed. Opsala kruh kolem hřebenu, připravena k protiútoku. Potom sešla z kopce a prohlédla si hromadu čerstvé hlíny, v níž slujochřtán nastražil past.
"Co to bylo?" zeptala se. Tal si nevšiml, že si musela navlhčit ústa, aby mohla promluvit.
"Slujochřtán," odpověděl. "Jen čelisti a žaludek. Už jsem ti o něm určitě vyprávěl."
Milla pokrčila rameny. "Ale já jsem ti nevyprávěla o všem, co žije na Ledě. Budu opatrnější. Musím žít, abych přinesla slunokam Dálným jezdcům."
"Hm, musíme najít Zákoník, dřív nemůžeme odejít," zamumlal Tal. Zvedl paži a sledoval, jak po ní stéká voda. "I když prozatím postačí, když najdeme nějaké suché místo."
Milla se zadívala do dálky a nevěřícně zavrtěla hlavou. "Tady je ale vidět daleko! Jenom les už nevidím. Podívej! Tamten kopec se taky pohybuje, vypadá jako selskiš z hlíny a kamene. Já vím, že se mi to nezdá, a přece tomu všemu nemůžu uvěřit. Je moc velké světlo. Ale brzy bude tma jako doma. Slunce začíná zapadat."
Ukázala na kopce, po kterých se rozlévalo červené světlo.
"Ono zase vyjde," řekl Tal tak naléhavě, jako by ujišťoval sám sebe. "Ale nejspíš se tady budeme muset utábořit."
To nebyla příliš lákavá představa. Měli jen špinavé, neupravené kožešiny a Millino zapáchající brnění. Žádné kožešiny na spaní ani kamínka, na kterých by mohli vařit, zkrátka nic. Jen zablácený svah a neustávající déšť.
Posadili se vedle sebe a zasmušile hleděli na stoupající hladinu nově vzniklého jezera. Voda z něj ale také odtékala, protože bylo vidět poměrně silný proud. Směřoval k jihu a bral s sebou trosky, jež po sobě zanechal prchající les.
Tal se zadíval na jeden obzvlášť velký list, který proplouval kolem. Stočil se uprostřed a jeho špička vypadala jako příď nádherné lodi. To ho přivedlo na nápad. Kéž by měli loď nebo alespoň vor! Mohli by se nechat unášet proudem. Určitě by to bylo lepší než tohle.
Jenže ani ten vor nemají z čeho udělat.
Kromě světla, napadlo ho najednou. Může použít kouzlo s pevným světlem, to, které se naučil, aby udělal schodiště, po němž vyšel z jámy. Když dokázal postavit schodiště, může také udělat loď. A když se soustředí oba, dokážou ji snáze udržet pohromadě.
"Můžeme si udělat loďku!" vykřikl a vyskočil. "Loďku ze světla."
Potom vzdychl a opět se posadil, ačkoli Milla vstala.
"Zapomněl jsem, že nejsi Vyvolená," řekl. "Nedokážu ji sám udržet v chodu a ty nevíš, jak se má slunokam použít."
"Tak mě to nauč," řekla Milla. Zaznělo to téměř jako příkaz, ale Tal v jejím hlase uslyšel nepatrnou naději. Bylo jasné, že by ho to nikdy nenapadlo, kdyby s Millou nestrávil tolik času.
Podíval se na ni. Dokáže ji to naučit? Základy soustředění a zesílení nejsou tak složité. On udělá loďku a Milla se soustředí na barvu a intenzitu a posílí jeho slunokam svým.
Má ji to naučit? Je Ledovanka. Možná jeho nepřítel. Stále si nebyl jistý, zda ho nezabije, až ji nebude zavazovat Babiznino Poselství. Možná toho potom bude litovat, ale udělá to, protože prohlásila, že to udělá.
Když ji Tal naučí světelnou magii, bude to, jako by jí vložil do ruky zbraň.
Na druhou stranu je v Aeniru spousta větších nebezpečí a příště může právě on potřebovat pomoc.
"Dobrá," řekl konečně. "Naučím tě něco o slunokamech. To, co potřebuješ vědět."
"A já tě naučím bojovat," odpověděla Milla.
Natáhla ruku, otočila ji zápěstím nahoru a odhrnula mokré a teď ještě víc zapáchající brnění ze selskiší kůže. Než stačil Tal zasténat, znovu si rozřízla trojúhelníkovou jizvu na zápěstí.
Déšť krev téměř okamžitě smyl, ale Milla zaťala pěst a čekala, až jí Tal podá své zápěstí.
Potom řízla tak rychle jako Babizna a stejně tak přesně. Tal sebou trhl, když mu nožem prořízla pokožku. Jako vždy čekal, že to bude horší. Nechápal, proč se Ledované řežou do zápěstí. Proč si třeba jen nepropíchnou prst špendlíkem, očištěným nad plamenem?
"Dávám svou krev klanu a dávám svou krev kosti z lodi," monotónně odříkávala Milla a přeložila své zápěstí přes Talovo. Potom mezi obě zápěstí vsunula kostěný nůž. Nelítostně hleděla na Tala, dokud po ní nezačal opakovat slova.
"Mistr a student pod slunokamem," pokračovala a pak kostěný nůž otočila. Stále jej však držela mezi jejich zápěstími.
"Student a mistr pod dýkou. Krví klanu a kostí lodi. Toto přísahám a dávám svou krev větru -"
Trhla oběma zápěstími a krev nechala téct, i když vítr byl velmi slabý, aby ji sfoukl.
"A dávám svou krev -"
Zaváhala a rozhlédla se, neboť na tomto místě normálně říkala ‚Ledu.

"Dávám svou krev dešti," doplnil ji Tal a natočil zápěstí vzhůru k obloze. "Dávám svou krev dešti."
"Dávám svou krev dešti," potvrdila Milla a zopakovala jeho gesto.
Pak jim na zápěstí dopadly dvě dokonalé dešťové kapky ve tvaru slzy, omyly jim rány a odstranily stopy po krvi. Rány přestaly krvácet, jako by dešťové kapky pokožku zázračně zhojily.
Tal a Milla se upřeně dívali na ten zázrak, pak zvedli tváře k obloze a přivírali oči v padajícím dešti. Potom se zničehonic nad nimi ozvalo zahřmění a vzápětí projel oblohou blesk. Oba vyskočili.
Užasle pozorovali, jak se tmavé mraky přemisťují a jak víří, když se najednou z té masy oddělily dva chomáče, černý a šedý, a padaly dolů. Chvíli se vzdouvaly a pak se z nich začaly vytvářet dvě bytosti neurčitě lidského tvaru. Nejprve se objevily hlavy, potom paže a nakonec se z oblohy k vrcholu kopce natáhly nohy.
V očích jim pohrávaly proužky blesků. Oči představovaly jediná bílá místa na těchto oblačných bytostech.
Milla a Tal se stáhli. Bytosti byly přinejmenším třikrát vyšší než oni.
Nyní se jedna posunula dopředu a vykřikla:
"Kdo dává krev dešti při západu slunce na kopci starých Hrigg?"
Pak zakřičela druhá bytost:
"Kdo volá bouřkové pastýře?"
Potom zvolaly obě najednou tak mohutně, až hřmot jejich hlasů povalil Tala a Millu na zem. "Kdo platí vlastní krví?"
Tal upřeně hleděl vzhůru na ty obrovské postavy a hlavou se mu honily myšlenky. Platit krví. V Aeniru to znamená život. Mohl by je však oklamat svým stínem a využít jej, aby jednoho bouřkového pastýře k sobě připoutal jako duchostín. Bouřkový pastýř tady bude velký spojenec a potom v Hradu se z něj stane velmi mocný duchostín. Jen nesmí v rituálu něco udělat špat-
ně, protože by ztratil svůj přirozený stín a s ním možnost získat duchostín.
Má se chopit příležitosti? Anebo se mu ještě naskytne lepší? A co Milla? Jsou tu dva bouřkoví pastýři. Ten druhý bude rovněž žádat stín a Milla se svého stínu nevzdá. Bude ji muset přinutit...
Tal na ni vrhl pohled. Jejich oči se střetly. Viděl v nich důvěru. Milla očekává, že bude po jejím boku bojovat, nikoli že prodá její stín.
Milla viděla, jak Talovi zaplály oči a jak zvedl pravou ruku s prstenem se slunokamem. Najednou věděla, že chystá zradu. Přes všechny krevní přísahy to není Ledovan. Neví, co má udělat, anebo je přesvědčen, že to, co udělá, bude dobré pro klan i Lod'? Cítila, jak v ní roste hněv. Zvedla ruku s dýkou z merwinova rohu. Zasáhne ho plochou stranou čepele a pak uteče -
Tal viděl, jak se Milliny oči stávají nelítostnými, zahlédl, že zvedla dýku.
Musel se rozhodnout. Když oklame jednoho bouřkového pastýře svým stínem, může doufat, že druhý si sám dokáže vzít Millin?
Bouřkoví pastýři zařvali.
Vyvolený chlapec a ledovanská dívka se střetli tváří v tvář. Jejich pohledy se do sebe zaklesly. Oba věděli, že jejich křehké spojenectví je na pokraji zmaru. Ať je-
den z nich odvrátí pohled, ať se jeden z nich pohne první, všechno, co z toho vzejde, bude jejich konec.
Plynuly vteřiny a oni se stále nepohnuli. Bouřkoví pastýři zuřili. Blesky šlehaly a hromy rachotily kolem vrcholu kopce.
Tisíce okamžiků probleskly Talovi hlavou. Jeho první setkání s Millou, náhodné a na sněhu. Výstup na stěžeň lední lodi. Přechod Živoucího moře selskišů. Pocit úlevy, když viděl, jak Milla zasáhla merwina do oka. Skok přes průrvu. Topné tunely. Křišťálová koule, v níž Milla trpělivě čeká, až se z Vyvoleného stane troska plácající nesmysly.
To všechno bylo pro něho srozumitelnější, snazší k pochopení než jeho život na Hradě předtím, než spadl.
Také Mille se honily hlavou vzpomínky. Tal, který jí pomáhá vstát před selskišem. Oslepení merwina. Jeho ruka pod její hlavou, když ležela a umírala. Tal a za ním zářící merwinův roh. Skok přes průrvu. Jak vypadal, pokrytý zelenými řasami, když se spustil do Dómu děsů!
Není Ledovan, ale nikdy ji nenechal na holičkách, nikdy, když na tom opravdu záleželo. Kdyby někdy vznikla sága s vyprávěním o Mille-přemožitelce merwina, uvědomila si, byla by jakoby Paní meče, a tedy vlastně nepravou Pannou ochránkyní.
Milla svěsila dýku dolů. Ve stejném okamžiku také Tal spustil ruku k boku.
Milla sklonila hlavu. Tal přikývl. Společně se otočili tváří k burácejícím bouřkovým pastýřům.
Jsem Milla od Dálných jezdců!" vykřikla Milla. Jsem Tal od Vyvolených," poznamenal Tal. Společně vykřikli:
"Nebudeme platit ničím!"

o O AUTOROVI o

Garth Nix se narodil roku 1963 a vyrostl v australské Canbeře. Jeho kniha Sabriel se stala nejlepší fantasy v oceněních Aurealis pro vynikající australskou scifi a Sdružení australských spisovatelů (ALA) ji označilo za pozoruhodnou knihu a nejlepší knihu pro mládež. Rovněž Nixův román Děti stínů (Shades Children) prohlásilo ALA za nejlepší knihu pro mládež a v žebříčku, jejž sestavuje Sdružení australských knihkupců (ABA), se stal nejprodávanějším titulem. Dalšími díly Gartha Nixe jsou The Ragwitch a Lirael: Daughter of the Clayr. V současné době žije autor v Sydney v Austrálii.

www.theseventhtower.com